

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

ISTEN KÜLDETÉSE – A MI KÜLDETÉSÜNK

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2023. október, november, december

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2023 – **Viață și Sănătate Kiadó, Pantelimon, România**
A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:
E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő
Fordította: Bartha Sándor
Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:
Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITE, ELLEN G.

**Isten küldetése – a mi küldetésünk /
Idézetek a Bibliatanulmányokhoz /
2023. október, november, december / Ellen G. White**

Fordította: Bartha Sándor
Pantelimon, Viață și Sănătate, 2023
ISBN 978-606-087-403-4

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Isten missziója, 1. rész	5
2. Isten missziója, 2. rész	13
3. Isten misszióra hív	21
4. Osztolni Isten missziójában	30
5. Kifogások, hogy miért nem végezzük a missziót	38
6. Motiváció és felkészülés a misszióra	46
7. Misszió a szomszédságban	54
8. A szükségben lévőkért végzett misszió	62
9. A hatalmon lévőkért végzett misszió	70
10. Misszió az el nem értékért, 1. rész	79
11. Misszió az el nem értékért, 2. rész	88
12. Eszter és Márdokeus	96
13. Isten missziójának célba érkezése	104

1.

ISTEN MISSZIÓJA, 1. RÉSZ

Szeptember 30., szombat délután

Isten hatalma úgy irányítja a szövevényes emberi eseményeket, mint ahogy a kerubok szárnyai alatt levő kéz vezérelte a kerékféleségek bonyolult rendszerét. Az, aki a nemzetek harcai és kavargásai közepe a kerubok felett ül, most is irányítja e föld ügyeit.

A nemzetek történelme nekünk is szól. Minden népnek és minden egyes embernek megvan a helye Isten csodálatos tervében. Az egyének és nemzetek megmérése ma folyik. A mérleg annak kezében van, aki soha nem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindent kezében tartva megvalósítja saját szándékát.

A próféciák, amelyeket a nagy VAGYOK adott Igéjében, az eseményeket – a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig – láncszemként egymáshoz kapcsolják, és megmondják, hol állunk ma a korszakok folyamatában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt nyomon követhetjük a történelem lapjain, aminek a prófécia szerint napjainkig be kell következnie, és biztosak lehetünk abban, hogy mindaz, ami még hátra van, be fog teljesedni a maga idejében. – *Próféták és királyok*, 536. o.

Isten örök tervei beteljesedőben vannak, és mindenek vége elérkezett. Ez olyan idő, amikor az Isten igazságát ismerőknek fel kellene sorakozniuk Immánuel fejedelem véráztatta zászlaja alatt. Ki kellene állniuk, mint annak a hitnek a védelmezői, amely egyszer a szenteknek adatott. Ki kell nyilvánítaniuk a világ felé, mit is jelent Isten parancsolatainak megtartása és Jézus hitével rendelkezni. Világosságukat tiszta, erős sugarakban ragyogtassák azok útjára, akik sötétségben járnak. Krisztus katonái vállvetve álljanak, hűségesen az igazság iránt, mint akik érvényt szereznek Jahve törvényének. – *Isten fiai és leányai*, 269. o.

Amint a nap sugarai behatolnak a föld legtávolibb sarkaiba, úgy Isten terve szerint az örömuzenet világosságának minden emberre ki kell terjednie. [...]

Így kell megvalósulnia Isten szándékának, melyre Ábrahámtól napjainkig elhívta népét. Ezt mondja: „És megáldalak téged... és áldás leszel” (1Móz 12:2) ... Ha feltámad lelkesen az Úr dicsősége, ha annak szépségét szemléled, aki tízezer közül is kitetszik, s akinek szépsége tökéletes, ha lelked sugárzóvá vált dicsőségének jelenlététől, akkor a Mester számodra küldi e szavakat. Álltál-e már Jézussal a megdicsőülés hegyén? Lenn a lapályon a Sátán rabságában tartott lelkek vesztegelnek a hit és ima szavára várva, hogy Jézus szabaddá tegye őket. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 42–43. o.

Október 1., vasárnap

Ősszüleink az ártatlanság fehér palástját viselték, amikor Isten az Édenbe helyezte őket. Tökéletes összhangban éltek Isten akaratával. Végtelen szeretettel ragaszkodtak mennyei Atyjukhoz. Gyönyörű, lágy fény sugar, Isten fénye takarta be a szent párt. Ez a fénypalást lelki öltözékük, mennyei ártatlanságuk szimbóluma volt. Ha hűségesek maradtak volna Istenhez, ez a fény állandóan betakarta volna őket. De amikor vétkeztek, elszakadtak Istentől, és az őket körülölelő fény eltávozott. Szégyellve mezítelenségüket, egymáshoz varrt fügefalevelekkel próbálták a mennyei öltözéket pótolni. – *Krisztus példázatai*, 310. o.

A bűnbeesés óta az Úr a megváltási terv révén viszi véghez akaratát, amely terv által próbálja visszaadni az embernek az édeni tökéletességet. Krisztus kereszthalála tette lehetővé, hogy a bűnös embert Isten elfogadhassa, és bűnbocsánatot nyújthasson neki. [...]

Az emberiség megmentése mindig is a mennyei tanács legfőbb célját képezte. A kegyelem szövetsége még a világ teremtése előtt megszületett, öröktől fogva létezett. Amilyen biztos az, hogy nem volt olyan idő, amikor Isten nem létezett volna, éppen olyan biztos az is, hogy nem volt olyan pillanat sem, amikor az Örök Isten nem lelte volna kedvét kegyelemben részesíteni az emberiséget. – *The Faith I Live By*, 76. o.

Jézus emberek iránti szeretete felmérhetetlen. Krisztus azért halt meg, hogy ne csak az Őt követő keveseket menthesse meg, hanem azért

jött el, hogy üdvösséget kínáljon fel az elveszetteknek. „Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.” Ő az igazi Pásztor, aki kész az akolban hagyni a nyáját, és elindul puszta helyeken megkeresni egyetlen elveszett juhát. – *Manuscript Releases*, 19. köt., 330. o.

Ne adjátok fel kétségbeesetten a küzdelmet, ha bűneitek nagyságát és valódi állapototokat felismeritek! Krisztus azért jött e világra, hogy a bűnösöket megmentse. Nem mi engeszteljük ki Istent, hanem – óh mily túláradó szeretet! – Isten volt az, aki Krisztusban „megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). A legbensőbb szeretettel fáradzik, hogy eltévelyedett gyermekeinek szívét megnyerje. Földi szülők sem lehetnek oly türelmesek, elnézők gyermekeik hibái és gyengeségei iránt, mint amilyen tapintattal vonja Isten azokat, kiket megmenteni kíván. Senki sem tudott volna bensőségesebben hatni a bűnösre. Emberi ajkáról még sohasem hangzottak el olyan könyörgések a bűnösökért, mint az övéről. – *Jézushoz vezető út*, 35. o.

Október 2., hétfő

Az örök irgalmú Isten a legszerényebb jelképbe burkolta dicsőségét, hogy Mózes meg ne haljon, amikor rátekinthet. Ugyanígy érintkezett Izraellel nappal felhőoszlopban, éjjel tűzoszlopban; kinyilatkoztatta akarátát az embereknek, és megismertette velük kegyelmét. Isten elrejtette dicsőségét, eltakarta fenséges ragyogását, hogy a véges ember gyöngé szemével rátekinthessen. Krisztusnak „a mi nyomorúságos testünk”-ben (Fil 3:21) kellett eljönnie, „emberekhez hasonlónak lévén” (Fil 2:7). A világ szemében nem volt ékessége, ami miatt vonzódtak volna hozzá, mégis Ő volt a testet öltött Isten, a menny és a föld világossága. Dicsőségét eltakarta, nagyságát és fenségét elrejtette, hogy közelébe juthasson a szomorú, megkísértett embernek.

Isten Mózes által parancsot adott Izraelnek: „készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam” (2Móz 25:8), és a szentélyben, népe között lakozott. A pusztában, a fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakozzon, és megismertesse velük isteni jellemét s életét. „És az Ige testté lett, és lakozék

miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki tejes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) – *Jézus élete*, 23. o.

A kiemelkedő jólét, ami megmutatkozott mindabban, ami József kezére lett bízva, valójában nem a csoda közvetlen eredménye volt, hanem szorgalmát, gondoskodását és erőfeszítéseit áldásokkal koronázta meg a menny. József a sikerét az isteni jóindulatnak tulajdonította, amit még a bálványimádó uralkodó is a páratlan jólét kulcsaként ismert el. Mindezek mellett a jólétet nem érhatték el kitartó és alaposan megfontolt erőfeszítések nélkül. Szolgája hűsége révén Isten magasztaltatott fel. Terve az volt, hogy hűséges szolgájának a feddhetetlensége és becsületessége élesen határolódjon el a bálványimádóktól, s így az isteni kegyelem világossága felragyoghasson a pogányság sötétségé középette. – *Conflict and Courage*, 74. o.

Az Úr ma ezt mondja gyermekeinek: „Légy bátor... és dolgozzatok, mert én veletek vagyok.” A hívő ember mindig erős segítséget talál Őbenne. Hogy az Úr hogyan segít, azt nem tudhatjuk, de azt tudjuk, hogy soha nem hagyja cserben a benne bízókat. Ha a hívők ráébrednének arra, milyen sokszor igazította el az Úr útjukat, hogy az ellenség ne vihesse véghez velük kapcsolatos szándékát, nem botladoznának siránkozva. Hitükkel Istenre támaszkodnának, és semmilyen próba nem ingatná meg őket. Belátnák, hogy bölcsességüket és képességüket Istentől kapták; Ő pedig véghezvihetné általuk azt, amire őket kívánja felhasználni. – *Próféták és királyok*, 576. o.

Október 3., kedd

Jézus Krisztus öröktől fogva egy az Atyával, Ő „Isten képmása”, dicsőségének és fenségének testet öltése, „dicsőségének fényessége”. Azért jött le földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa nekünk. Lejött a bűn sötétségének világába, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát, és beteljesedjék a „velünk az Isten” ígélet. Ezért szólott ekképpen róla a jövendölés: „nevét Immánuelnek nevezik”.

Jézus eljött, hogy velünk lakozzon, és kinyilatkoztassa Istent mind az emberek, mind pedig az angyalok előtt. Ő volt Isten Igéje, Isten hallható gondolata. A következőképpen imádkozott a tanítványaiért:

„És megismertetem ő velök a te nevedet, és megismertetem; hogy az a szeretet legyen ő bennök, amellyel engem szeretted, és én is ő bennök legyek.” – *Reflecting Christ*, 15. o.

Az Üdvözítő... élete az önmehtagadás és a mások iránti gondos, aggódó szeretet élete volt. Szemében minden lélek becses. Miközben isteni fenségét és méltóságát állandóan megőrizte, mégis mindig a leggyengédebb szeretettel hajolt le Isten családjának minden egyes tagjához. Minden emberben veszendő lelket látott, kinek megmentését küldetésének tekintette.

Ez a Megváltó jelleme, amiként életében is megnyilatkozott. Ez az Isten jelleme is. Az Atya szívéből fakadnak az isteni irgalmasság folyamai, amelyek Krisztusban nyilatkoznak meg, és szétáradnak az egész emberiségre. Jézus, az irgalmas, szeretetteljes Üdvözítő volt a testben megjelent Isten (1Tim 3:16). [...]

Krisztus azonban nem azért szánta rá magát erre a nagy áldozatra, hogy mennyei Atyánk szívét irántunk való szeretetre ébressze, vagy hogy Őt az emberiség megmentésére és megváltására készítse. Nem, nem! „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta” érte (Jn 3:16). Isten nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem ellenkezőleg; azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket. Krisztus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). Isten együtt szenvedett Fiával; a Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és a Golgota halálküszdelmeiben Megváltónk lefizette váltságunk árát. – *Jézushoz vezető út*, 12–13. o.

Most jött el az az idő, amikor szilárdan kell megállni az igazság oldalán, és ahogy Isten mindenkinek megadta a befolyás mértékét, fel kell használni azt az Isten dicsőségére és társaik javára. Krisztus hűség sáfárai közül egy sem lusta olyan időben, mint ez, és nem elégszik meg azzal, hogy egyszerűen önmagáért éljen. Akik közösséget ápolnak Krisztussal, ráébrednek arra, hogy minden oldalon vannak lelkek, akik az ő segítségükkel, példájukkal és befolyásukkal áldást nyerhetnek. Rájönnek, hogy olyan eszközök lehetnek, akiken keresztül Jézus munkálkodhat azok megmentéséért, akikért meghalt. – *Isten fiai és leányai*, 269. o.

Október 4., szerda

Jézus határtalan irgalommal tekintett a világra, látva annak bukott állapotát. Felöltötte emberi alakját, hogy megérinthesse és felemelje az emberiséget. Azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Az emberi nyomorúság és szenvedés legmélyére hatolt, hogy ott megérintse az embert, e romlottságtól megfertőzött, a gonoszság miatt lealacsonyodott, a bűn miatt lezüllött és hitehagyásával Sátánnal egyesült lényt, és abban az állapotában, ahol az volt, kiemelve és maga mellé ültesse trónjára. Azonban megíratott Krisztusról, hogy „Nem pislog és meg nem reped”, és Ő elindult az önmegtagadás és önfeláldozás útján nekünk példát adva, hogy kövessük nyomdokát.

Azért, hogy meg tudjuk keresni és visszahozni az elveszettet, hogy lelkeket tudjunk hozni a sötétségből a világosságra, Isten szeretetének napsütésébe, el kell fordulnunk önző kívánságainknak éleستől, Sátán „ajándékaitól” (vö. Mt 4:8–9), meg kell vetnünk a kényelmes életet, irtóznunk kell az önzéstől, és úgy dolgoznunk, ahogyan Jézus tette. Azzal bíztak meg bennünket, hogy menjünk útra, és hirdessük az evangéliumot minden teremténynek. Az elveszettek részére el kell hoznunk az örömhírt, hogy Krisztus meg tudja bocsátani bűneinket, megújíthatja emberi természetünket, igazsága tiszta ruháját adhatja ránk, jobbára ültetheti a bűnöst, taníthatja és alkalmassá teheti arra, hogy Isten munkatársa legyen. – *A keresztény nevelés alapjai*, 199. o.

Krisztus halála: Isten nagy szeretetének bizonyítéka, üdvösségünk záloga. A kereszténytől megvonni a keresztet annyit jelentene, mint kioltani a napot az égen. A kereszt közelebb visz bennünket Istenhez és kiengesztel vele. Az atyai szeretet gyöngéd részvételével tekint Isten az Fiának gyötrelmeire, amelyeket elszenvedett azért, hogy az embereket megmentse az örök haláltól. Bennünket pedig elfogad szeretett Fiában.

A kereszt nélkül nem lehetne az embernek közössége az Atyával. Minden reménységünk benne gyökerezik. Róla sugárzik az Üdvözítő szeretetének fénye, és ha a bűnös a kereszt tövéből felnéz arra, aki megmentéséért meghalt, teljes örömmel örvendhet, mert bűnei megbocsáttak. Hittel térdelve a kereszt alá, eléri azt a legmagasabb helyet, amelyet ember a földön elérhet.

A kereszt által tudjuk, hogy az Atya végtelen szeretettel szeret bennünket. Csodálhatjuk-e, hogy Pál így kiáltott fel: „Nekem pedig ne legyen másban dicsekvésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében.”

(Gal 6:14) Kiváltságunk, hogy dicsekedjünk a kereszttel; kiváltságunk, hogy magunkat teljesen átadjuk annak, aki önmagát odaadta érettünk. Arcunkon a Golgotáról áradó fény sugaraival mehetünk embertársaink közé, hogy közvetítsük a világosságot azok számára, akik még a sötét-ségben vergődnek. – *Az apostolok története*, 209–210. o.

Október 5., csütörtök

Amikor Krisztus földi, tanítói működése végéhez közeledett, tudta, hogy művét tanítványai nemsokára személyes felügyelete nélkül viszik tovább; igyekezett őket bátorítani, és a jövőre előkészíteni. Nem kecsgettette tanítványait csalfa reményekkel, hanem elmondta nekik mindazt, ami bekövetkezik, mintha csak nyitott könyvből olvasta volna. Tudta, hogy nemsokára búcsúzik, és itt kell hagynia őket, mint juhokat a farkasok között. Láta, miként üldözik majd, hogyan taszítják ki a zsinagógákból, és viszik tömlöcbe őket. Azt is tudta, hogy közülük néhányat megölnék majd bizonyágtételük miatt, melyet róla, a Messiásról tesznek. Fel is említett egyet-mást előttük. Egyszerűen és határozottan beszélt jövőjükéről, hogy nehéz óráikban emlékezzenek majd szavaira, s így hitük benne, mint Megváltójukban, megerősödjön.

Azonban reményt keltő és bátorító szavakat is intézett hozzájuk: „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek; higgyetek Istenben és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. És hogy hová megyek én, tudjátok; az utat is tudjátok.” (Jn 14:1–4) Érettetek jöttem e világra, érettetek dolgoztam. Ha elmegyek is, teljes erővel fogok munkálkodni érettetek. Azért jöttem e világra, hogy előttetek megnyilatkozzam, és tudjatok hinni bennem. Elmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, hogy velem együtt munkálkodjam érettetek. – *Az apostolok története*, 21. o.

Krisztus a mennybemenetelekor kinyújtotta karját, hogy megáldja a tanítványokat, eközben angyalsereg vette körül, és elrejtette Őt a tanítványok szemei elől. Miközben a tanítványok szomorúan tekintetek az ég felé, igyekezve utoljára szemlélni Urukat, két fényes angyal közeledett hozzájuk, és így szólt: „Galileabeli férfiak, mit állotok nézve

a mennybe? Ez a Jézus, aki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jön el, amiképpen láttátok őt felmenni a mennybe.” (Csel 1:11) [...]

A tanítványokat nagy öröm kerítette hatalmába. Ismételtgették Krisztus szavait, amelyeket hallottak utolsó tanítása alkalmából, ahogy azok fel vannak jegyezve János evangéliumának 14., 15., 16. és 17. fejezeteiben, és mindegyiküknek volt valami hozzáfűzni valója ezekhez a tanításokhoz, de különösen a 14. fejezetben leírtakhoz: „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem [volna], megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek. És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14:1–3) [...]

Jézus visszajövetelének ígérete és gondolata békét és örömet hozott a szívükbe. – *The Upward Look*, 357. o.

Abban az előjogban van részünk, hogy megérthetjük azokat a nagy felelősségeket, amelyeket Isten ránk bízott, hogy ne maradjunk sötét-ségben a világra eljövendő dolgok felől. Nem engedhetjük meg magunknak a tétlen várakozást. De miközben arra az ünnepélyes és magasztos napra gondolunk, amikor majd Krisztus hatalommal és dicsőséggel visszatér a felhőkön, a legmélyebb alázattal kell járulnunk Isten elé, nehogy kiessünk az Ő kegyelméből, és így méltatlanokká váljunk az örök életre. – *The Upward Look*, 192. o.

Október 6., péntek – További tanulmányozásra

Isten fiai és leányai, „Egyek Krisztussal” c. fejezet, 295. o.

2.

ISTEN MISSZIÓJA, 2. RÉSZ

Október 7., szombat délután

Higgyük el, hogy Isten választott ki bennünket az üdvösségre hitünk gyakorlása, Krisztus kegyelme és a Szentlélek munkálkodása által, és dicsőítsük Istent kegyelmének meg nem érdemelt, csodálatos kinyilatkoztatásáért. Krisztus szeretete Őhozzá vonzza a lelket, hogy nagy irgalmában az Atya elé vezethesse őt. A Szentlélek munkája révén Isten és a bűnös kapcsolata megújul. Az Atya így szól: „Istenük leszek, ők pedig az én népemmé lesznek. Megbocsátó szeretetet tanúsítok irántuk, és az én örömeimet árasztom rájuk. Drága kincsemmé lesznek, mivel ez a nép, amelyet magamnak szereztem, az én nevemet fogja magasztalni.”

Az Atya a szeretetét árasztotta a világban élő választott népére. Krisztus drága vére árán váltotta meg őket, és ha válaszolnak hívására, Isten mindenható kegyelme által kiválasztatnak, hogy engedelmes gyermekeként megváltásban részesüljenek. – *Our High Calling*, 77. o.

A gyülekezet tagjai nem bizonyították, hogy élő kapcsolatuk van Istennel, amely által sötétségben élő lelkeket vezethetnének ki a világgosságra. A Szentlélek szívre gyakorolt hatása létfontosságú a kegyeségi élet szempontjából. Akik vallják az igazságot, be kell fogadniuk a Szentlelket, hogy tiszta szívet nyerhessenek, megtarthassák Isten parancsolatait, és az Ige betöltőivé váljanak. „Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek” – mondta Jézus Nikodémusnak.

A Bibliát nem tanulmányozzák úgy, ahogy kellene, és nem teszik azt életük mércéjévé. Ha utasításait lelkiismeretesen követnék, és jellemük alapjává tennék, akkor kitartóan tudnák követni a célt, amelytől semmilyen világi érdek sem tudná őket eltántorítani. Az így fejlesztett és Isten Igéje által támogatott jellem megáll a mindennapok próbái, nehézségei és veszélyei közepette. Még mielőtt a lelkiismeret meg-

mentő befolyást gyakorolna a világra, meg kell világosodnia, az életnek pedig meg kell szentelődnie a kapott igazság szeretete által. – *Review and Herald*, 1879. augusztus 28.

Mennyei Atyánk megszámlálhatatlan áldását árasztja ránk, de még a hálátlanokra és a szentségtelenekre is. Hálásaknak kell lennünk azért, hogy Krisztus a munkatársainak fogadott bennünket.

Akik az Úr Igéjét hirdetik, úgy kell élniük, ahogy tanítanak másokat. Ha a szívünk Isten kegyelmében részesült, tetteink és a szavaink által másoknak is be kell mutatnunk az Ő irgalmát. Akik szívesen időznek Krisztus hosszútűrésének és irgalmának témája fölött, azoknak gyakorlatba is kell ültetniük türelmét, szelídségét, és sosem szabad önkényes magatartást tanúsítaniuk embertársaik vagy testvéreik iránt. – *Medical Ministry*, 255. o.

Október 8., vasárnap

Isten atyaként viszonyul népéhez, és atyánkként igényli hűséges szolgálatunkat. Gondoljuk át Krisztus életét! Az emberiség vezéréként és Atyja szolgájaként példájával megmutatta, hogy Isten minden gyermekének milyenné kell és lehet is válnia. Isten ma minden embertől Krisztus engedelmességét kívánja. Jézus szeretettel, készségesen és önként szolgálta Atyját. „Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem – mondta –, a te törvényed keblem közepette van.” (Zsolt 40:9) Krisztus nem tartott semmilyen áldozatot túl nagyinak, semmilyen munkát túl nehéznek annak a feladatnak az elvégzéséhez, amely jövetelelének célja volt. Tizenkét éves korában mondta: „Nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatossá lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?” (Lk 2:49) Hallotta a hívást, és vállalta a feladatot. „Az én eledelem az – mondta –, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem.” (Jn 4:34) Nekünk is így kell szolgálnunk Istent. – *Krisztus példázatai*, 282–283. o.

Krisztus testté válása titok. Az istenségnek az emberrel való egyesülése valóban örök időktől fogva Istennél elrejtett rejtély. Az Úr örök csöndben tartotta, és először Édenben jelentette ki azzal a jövendöléssel, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos, az pedig annak sarkát mardossa.

Krisztus földre jöttékor egyik feladata az volt, hogy a világ elé tárja ezt az Isten által az ember teremtése előtti időktől, öröktől fogva elhallgatott titkot, s azt, hogy ebben milyen részt kellett Krisztusnak magára vállalnia, mikor a földre jött. Ezt a csodálatos titkot, Krisztus testté válását és engesztelő áldozatát kell hirdetni Ádám minden gyermekének... Szenvedése teljesen eleget tett Isten törvénye elvárásainak. – *A Te Igéd igazság, 6. köt., 1082. o.*

Az istenség megszánta az emberi nemzetséget, ezért az Atya, a Fiú és a Szentlélek közösen határozták el a megváltási tervet. Ahhoz, hogy ez a terv teljes mértékben megvalósuljon, döntés született, hogy Krisztus, Isten egyszülött fia önmagát adja áldozatul a bűneinkért. Mivel is lehetne lemérni az Ő szeretetének mélységét? Isten úgy igazgatta a dolgokat, hogy az ember ne mondhassa, hogy az Úr tehetett volna többet is. Krisztussal együtt a rendelkezésünkre bocsátotta a menny összes erőforrását, hogy a megváltási tervből semmi se hiányozzon, amire szükség lenne az ember megváltása érdekében. Ez olyan szeretet, amelynek a csodálata kimondhatatlan hálával tölti be az emberi lelket. Ó, micsoda, semmihez sem fogható szeretet! Ennek a szeretetnek a csodálata tisztítja meg a lelket minden önzéstől, a tanítványt pedig önmegtagadáshoz vezeti, hogy vegye fel a keresztyét, és kövesse Megváltóját. – *Counsels on Health, 222. o.*

Október 9., hétfő

Krisztus feladatot bízott a tanítványaira. Rendelkezésükre bocsátott mindent, amire szükségük van küldetésük teljesítés érdekében, a siker biztosítását pedig Ő vállalta fel. Amíg hallgatnak szavára, és szoros kapcsolatban munkálkodnak együtt Ővele, addig nem vallanak kudarcot. „Menjetek el minden néphez” – parancsolta az Úr. „Keressétek fel a föld legtávolabbi lakott területeit. Dolgozzatok hittel, mert én egy pillanatra sem hagylak magatokra.”

Az Üdvözítő által a tanítványokra bízott küldetés minden hívőre érvényes, akik az utolsó időben hisznek Krisztusban. Végzetes tévedés azt képzelni, hogy a lélekmentés csak a felszentelt lelkipásztorok munkája. Az evangélium hirdetése mindenkinek a feladata, aki isteni ihletést nyert. Akik elsajátították Krisztus életét, felhatalmazást kaptak, hogy dolgozzanak az emberek megmentése érdekében. Ezért

a munkáért lett létrehozva az egyház; és akik ünnepélyesen megfogadták, hogy eleget tesznek az egyház elvárásainak, kötelességük Krisztus munkatársaiként dolgozni. – *The Faith I Live By*, 149. o.

Nagy munka vár az Isten népéhez tartozókra. Önfeláldozással kell Krisztushoz közeledniük, és egyetlen céljuk az legyen, hogy vigyék el az egész világra a kegyelem üzenetét. Némelyek egyféleképpen, mások másféleképpen fognak dolgozni annak függvényében, hogy miként hívja el és miként vezérli őket az Úr. Viszont mindenki közös erőfeszítéssel törekedjen a legtökéletesebb munka elvégzésére. Isten szolgálói élő és írott szóban munkálkodjanak együtt Ővele. Az igazság nyomtatt szavait különböző nyelvekre kell lefordítani. Az evangéliumot hirdetni kell minden nemzetnek. – *This Day With God*, 221. o.

Amikor Jézushoz jön valaki, az a vágy ébred szívében, hogy másokkal is tudassa, milyen becses barátot talált Jézusban; ilyen megmentő és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívben. Ha Krisztus igazságát öltöttük fel, és Lelkének öröme tölt be bennünket, lehetetlen, hogy azt elhallgassuk. Ha Isten jóságát láttuk és éreztük, másoknak is beszéljünk erről. Fülöphöz hasonlóan, ha az Üdvözítőt megtaláltuk, másokat is hívunk. Megkíséreljük feltárni az emberek előtt Krisztus vonzerejét és az eljövendő világ láthatatlan valóságait. Legfőbb vágyunk lesz nyomdokait követni. Komoly kívánság támad bennünk, hogy körülöttünk mások is láthassák Istennek ama Bárányát, aki elveszi a világ bűneit (Jn 1:29).

Az a törekvés, hogy áldását másokkal közöljük, áldást hoz önmagunkra is. Istennek is ez volt a célja, amikor részt adott nekünk a megváltás tervének munkájában. Azt az előjogot adta nekünk, hogy az isteni természet részesei lehessünk; cserébe csak azt kívánja, hogy áldást árasszunk embertársainkra. Ez a legnagyobb megtiszteltetés és legnagyobb öröm, amit Isten az embernek adhatott. Azok jutnak legközelebb Teremtőjükhöz, akik így részt vesznek a szeretet munkájában. – *Jézushoz vezető út*, 78–79. o.

Október 10., kedd

Kizárólag csak az evangélium fogja megszentelni a lelket, és tesz képessé, hogy elnyerjük az isteni élethez hasonló életet. Isten így hagyta

ránk ezt az életet, az örök életet, mely élet maga Isten Fia. Aki az isteni természet részesévé válik, menekülni fog a világi kívánságok nyújtotta romlottságtól. Jézus Krisztusba, az Életadóba vetett hit életet ad. „Ez-eket írtam néktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében.”

A hit általi szentség és öröm élete mindazok rendelkezésére áll, akik hit által kérik Isten ígéreteinek teljesedését, és a győzelem érdekében mennyei erőre támaszkodnak. – *Manuscript Releases*, 4. köt., 356. o.

„Lelkeket nyer meg a bölcs” (Péld 11:30). „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” (Dán 12:3) Istennel való együttmunkálkodása révén az ember múlhatatlan, örök korszakokon át fennmaradó dolgokat valósíthat meg. Akinek Isten a bölcsessége – mely bölcsesség növekedik egészen a Krisztus tökéletességének mértékéig –, ott állhat majd az angyalok és azok előtt, akiket a világ nagynak tart, és dicsőíteni fogja azt, aki a sötétségből az Ő csodálatos dicsőségére hívta el. – *Christian Education*, 97. o.

Szorgalmasan kell dolgoznunk; a rest ember nyomorúságot hoz magára. De egyáltalán hozhatunk fel kifogást a restségre ebben a nagy műben, amelynek a teljesítése érdekében Jézus az életét adta? A lelki ajándékaink elsatnyulnak, ha nem használjuk azokat. Sátánnak is az a célja, hogy ezek teljesen eltűnjenek az életünkéből. Az egész menny tevékenyen részt vesz Isten népének felkészítésében Krisztus eljövetelére, mi pedig „Isten munkatársai vagyunk”. Minden dolognak a vége elközelgett. Most van a munkálkodás ideje. „Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.” A megfeszítettet Krisztust kell hirdetnünk, s így készítenünk az utat az Ő eljövetele előtt. [...]

Egyesítsük erőnket a munkálkodó Mesterrel, kövessük Megváltónkat, aki önmagát megtagadva szeretetétől vezérelve jött le a földünkre. Az a Jézus, aki a tanítványokkal együtt járva tanított, aki emberi természetében szenvedéseket élt át, az Ő isteni erejével áll mellénk. A jobbunkon van, és kész segíteni minden nehézségben. Magasztaljuk Jézust, és hirdessük hitünk bibliai alapjait. – *Review and Herald*, 1893. január 24.

Október 11., szerda

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jövendöléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Isten azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára. Ami Ábrahám volt vándorlásai földjén, ami József volt Egyiptomban és Dániel Babilónia királyi udvarában, azzá kellett volna válnia a zsidó népnek is a nemzetek között. Istent kellett volna kinyilatkoztatniuk az embereknek.

Amikor Isten elhívta Ábrahámot, így szólt: „Megáldalak téged [...] és áldás leszesz [...], és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.” (1Móz 12:2–3) Ezt a tanítást ismételte meg az Úr a próféták által is. – *Jézus élete*, 27. o.

„Ti vagytok a világ világossága” – mondja Jézus. „Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:14, 16) Isten földi munkája ezekben a végső napokban a Jézus által világunkba hozott világosságot tükrözi. Ennek a világosságnak kell szétoszlatnia a korszakok sötét-ségét. Férfiak és nők, akik a pogányság sötétségében tartózkodnak, vegyék fel a kapcsolatot azon embertársaikkal, akik korábban szintén a tudatlanság állapotában voltak, de időközben elnyerték az isteni Ige igazságainak ismeretét. A pogány nemzetek könnyen elfogadják majd az isteni tanításokat.

A földön végzendő munka nagyon fontos Isten számára. Krisztus és a mennyei angyalok szüntelen őrködnek fölötte. Miközben közeledünk Jézus visszajövetelének idejéhez, a missziómunka egyre nagyobb erő-feszítéseket igényel. Isten kegyelmének megújító hatalma el fog jutni minden országba és minden területre, mígnem az igazság elterjed az egész földön... Mielőtt azonban eleget tennénk ennek a feladatnak, a saját országunkban kellene megtapasztalnunk a Szentlélek szívünkben véghezvitt munkáját. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 531–532. o.

Ha Krisztus egyháza betöltené az Úr szándékát, akkor világosságot árasztana a sötétségben veszteglőkre. Az egy helyre csoportosulás, a felelősség és keresztviselés alóli kibújás helyett az egyház tagjai szét-szóródnának az országban, és Krisztus világosságát hagynák ragyogni életükből. Úgy fáradoznának az emberek üdvösségén, amint Krisztus

fáradozott. Akkor országának örömhírét gyorsan eljuttatnák az egész világra. [...]

Magasra kell emelnünk Jézus Krisztus keresztségét az emberek fölött, hogy a keresztség kösse le gondolataikat. Akkor majd át- meg áthatja lel-
küket a közvetlenül Istentől jövő hatalom. A Mesterért végzett tény-
leges fáradozásra összpontosítják erejüket. A munkások a világosság
fényugaraival küldik a világnak, ők lesznek a világ megvilágosításának
hatalmas eszközei. – *Gondolatok a hegybeszédről*, 42, 44. o.

Október 12., csütörtök

Krisztus látható jelenlétét ugyan nélkülözniük kell a tanítványoknak, de helyette új erő birtokába jutnak. A Szentlélek árad ki rájuk teljes mértékben, hogy elpecsételje őket munkájukra. Az Üdvözítő így szólt: „És ímé, én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, míg nem felruháztattok mennyei erővel.” (Lk 24:29) „János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.” „Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljön reátok, és lesztek nékem tanúim, úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeaóban és Szamáriában és a földnek mind végső határáig.” (Csel 1:5, 8)

Az Üdvözítő tudta, hogy semmiféle érvelés – legyen az bármilyen logikus – sem lágyít meg kemény szíveket, nem törheti át a világiás gondolkodás és önzés kéréget. Tudta, hogy tanítványainak az erőttöbbletet a mennyből kell kapniuk. Tudta, hogy az evangélium csak akkor hatásos, ha azt forró szívek és beszédes ajkak hirdetik, akiket áthat annak ismerete, „aki az út, az igazság és az élet”. A tanítványokra bízott munka fokozott teljesítőképességet igényel, mert a gonoszság áradata erősen és hatalmasan zúdul ellenük. A sötétség hatalmasságainak buzgó és elszánt vezető a parancsnoka; Krisztus követői csak az Istentől nyert Lélek segítségével harcolhatnak az igazságért. – *Az apostolok története*, 30–31. o.

A tanítványoknak nem kellett várni, hogy az emberek hozzájuk jöjenek. Nekik kellett felkeresni őket, kutatniuk a bűnösök után, mint a pásztor keresi elveszett juhait. Munkaterületül a világot adta nekik. El kellett menniük „széles e világra, hirdetni az evangéliumot minden teremtséknek” (Mt 16:15). Hirdették az Üdvözítőt, önzetlen szolgálatát,

szégyenteljes halálát, páratlan, változatlan szeretetét. A neve volt jel-szavuk és egységük lobogója. Nevében megtörték a bűn erődjeit. Mert hittek a nevében, kereszténynek, vagyis krisztusinak hívták őket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 14. o.

„Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17:21)

Bárcsak ezeket a szavakat ismételnénk, és mindannyian naponta nevelnénk gondolatainkat és lelkületünket, hogy beteljesedjen Jézus Krisztus imája. Nem lehetetlen dolgot kért az Atyától. Pontosan azért az egységért imádkozott, aminek léteznie kell az embertársi kapcsolatokban, hogy egyek lehessünk Istennel és Jézus Krisztussal. Ami ennél kevesebb, az csupán annak a jele, hogy még nem érték el a keresztény jellem tökéletességét. A szeretet aranylánca, ami egyesíti a hívők szívét közösségápolás és szeretet által, továbbá pedig egyesíti őket Krisztussal és az Atyával, lehetővé teszi azt is, hogy ez a tökéletes kötelék a kereszténység erejét hirdető megcáfolhatatlan bizonyágtevést képezzen a világ előtt. – *That I May Know Him*, 173. o.

Október 13., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Rómából írt levelek” c. fejezet, 478–479. o.

3.

ISTEN MISSZIÓRA HÍV

Október 14., szombat délután

A szövetség Angyala felhatalmazza szolgálait, hogy az igazságot vigyék el az egész világra. Ő küldte el az angyalokat is a kegyelem üzenetével, de úgy tűnt, mintha nem repülnének elég gyorsan ahhoz, hogy eleget tegyenek az isteni szerető szív vágyának, ezért helyezi egyháza minden tagjára az üzenet hirdetésének felelősségét. „Aki hallja, jöjjön el.” Minden egyháztagnak hűséget kell tanúsítania, a szomszédokat az élet vízéhez kell meghívnia. A tanúk élő láncot alkotva vigyék el a meghívást a világnak. Szeretnél te is ennek a magasztos munkának a részévé válni?

Jézus hívja a tömegeket, hogy álljanak a misszionáriusok soraiba; férfiakat és nőket hív el, hogy szenteljék oda magukat Istennek, és álljanak készen akár költségeket is vállalni szolgálatában. Ő, vajon miért nem vagyunk tudatában, hogy egy egész világért kell dolgoznunk? Miért nem haladunk előre lépésről lépésre, megengedve Istennek, hogy az Ő segítő karjaiként használjon fel bennünket? Miért nem helyezzük magunkat a szolgálat oltárára? Ha megtesszük, akkor Krisztus szeretete fog megérinteni és átformálni bennünket, hogy akaratával megégyező bátor munkát végezhessünk. – *The Publishing Ministry*, 18. o.

Isten a beszéd ajándékával ruházott fel, hogy másoknak is elmondhassuk, amit értünk tett, s így az Ő szeretete és együttérzése mások szívét is megérinthesse, és ők is dicsőítsék azt, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el bennünket. „Ti vagytok az én tanúim” (Ésa 43:10) – mondta az Úr. Azonban aki Krisztus tanújaként hatékony bizonyágtevésre lett elhívva, annak tőle kell tanulnia. A mennyei Király gyermekeiként önmagukat kell képezniük, hogy bizonyágtevésük érthető, választékos legyen, elkerülve annak látszatát, hogy csak bizonyos fenntartásokkal tudnak beszélni Isten irgalmáról. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 243. o.

Isten különös értelemben őrállókul és világosság hordozóiuul helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Megbízta őket, hogy hirdessék a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten szavából csodálatos világosság ragyog körülöttük. Rájuk bízta a legünnepélyesebb, legfontosabb feladatot, az első, második és harmadik angyal üzenetének hirdetését. Nincs más, ami ilyen nagyfontosságú lenne. Nem engedhetik meg, hogy más kösse le a figyelmüket.

A halandókra valaha is bízott legünnepélyesebb igazságot adta nekünk, hogy hirdessük a világnak. A mi feladatunk ezeknek az igazságoknak a hirdetése. Figyelmeztessük a világot, s Isten népe legyen hű a rá bízott feladathoz. Ne foglalkozzunk feltevésekkel, és ne fogjunk össze hitetlenekkel üzleti vállalkozásokban, mert ez hátráltatna minket a munkánkban.

Nem kis dolog, hogy Isten szándéka és terve olyan világosan megnyílt előttünk. Csodálatos előjog, hogy megérthetjük akaratát, amint azt a biztos prófétai beszéd kijelenti. Az Úr súlyos felelősséget hárít ránk. Elvárja, hogy a nekünk adott tudást továbbadjuk másoknak is. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 19. o.

Október 15., vasárnap

Sineár völgyének lakói önmaguk felmagasztalására és nem Isten dicsőségére alapították országukat. Ha sikerül véghezvinniük a tervüket, olyan birodalom jött volna létre, amely elűzve a fedhetetlenséget, új vallást hozott volna létre. A világ erkölcsi szempontból mélyre süllyedt volna. A mennyei elvek iránti engedelmesség helyett hamis tanok veték volna át az uralmat az emberek elméje fölött, s így Jehova törvényéről megfeledkeztek volna. Isten azonban sosem hagyja a világot tanúk nélkül. Ez alkalommal is voltak emberek, akik megalázták magukat Isten előtt, és akik Őhöz kiáltottak: „Ó, Istenünk, állj a te ügyed és az emberi módszerek közé.” [...]

A munka előrehaladása hirtelen félbeszakadt. Angyalok küldettek el, hogy hiúsítsák meg az építők terveit... Pánik és zavar keletkezett. A munka teljes mértékben leállt. [...]

„És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére.” Így népesítették be a földet, s éppen az által valósult meg Isten szándéka, amit az emberek az isteni terv meghiúsításaként kezdeményeztek.

Napjainkban is azt szeretné az Úr, hogy népe széledjen el az egész világon. Gyermekének nem kellene telepeket, kolóniákat alkotniuk. Jézus mondotta: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.” (Mk 16:15) – *Conflict and Courage*, 43. o.

Az elbukott világ a legnagyobb csatamező, amelyet a mennyei világ-egyetem és a földi hatalmak valaha is megismertek. Az egész világ színpada; a jó és gonosz, a menny és pokol közötti nagy harc színtere. Minden egyes ember részt vesz ebben a küzdelemben. Senki nem állhat semleges oldalra. Az emberek vagy elfogadják, vagy visszautasítják a világ Megváltóját. Mindenki tanúbizonyságot tesz Krisztus mellett vagy ellene. Felszólítja a zászlaja alatt állókat, hogy hűséges katonáiként vegyenek részt mellette a harcban, hogy elnyerhessék az élet koronáját. Isten fiaivá és leányaivá fogadta őket. Jézus nekik hagyta biztos ígéretét, hogy nagy lesz a jutalma a mennyek országában azoknak, akik megaláztatásának és szenvedéseinek részesei lesznek az igazságért. – *Isten fiai és leányai*, 242. o.

Krisztus hű követe nem szégyelli az igazság zászlaját, és nem szűnik meg hirdetni az igazságot, legyen az bármilyen népszerűtlen is az emberek között. Mindenhová elviszi az üdvösség jó hírét alkalmas és alkalmatlan időben. Isten misszionáriusai arra hívtak, hogy szembeszállva a veszélyekkel és nélkülözéssel, szenvedjenek az igazságért, de mindez idő alatt magasba kell emelniük a zászlót még a veszélyek, nehézségek és ellenszegülések közepette is. [...]

Az utolsó napok tanúi Jézus Krisztus mindenre kész katonái. Már megízlelték az eljövendő világ hatalmát. Lábaik nem mozgó homokon állnak, hanem a sziklán. Nem lehet őket könnyen eltántorítani a szenteknek adatott hittől, mivel vezérük erősíti meg őket, hogy helytálljanak a nehézségek közepette. Krisztus képviselőiként ők az igazság hírnökei, akik a kegyelem győzelmét mutatják be a világnak. – *Reflecting Christ*, 347. o.

Október 16., hétfő

A Sátán fölött kimondott ítélet: „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod és az ő magva között: az neked fejedre

tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3:15) – ősszüleink számára a Krisztus általi megváltás ígérete volt. [...]

A Messiás majdan királyi családból születik, mert a Jákob által adott próféciaiban így szól az Úr: „Nem múlik el Júdától a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül; míg eljön Siló és a népek néki engednek.” (1Móz 49:10)

Ésaiás viszont így jövendölt: „És származik egy vesszőszál Isai törzökéből, s a gyökereiből egy virágszál nevelkedik.” „Hajtsátok ide füleiteket és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek, és szerzek veletek örök szövetséget, Dávid iránt való változhatatlan kegyelmességem szerint. Ímé, bizonyosságul adtam őt a népeknek, fejedelmül és parancsolóul a népeknek. Ímé, nem ismert népet hívsz elő, és a nép, amely téged nem ismert, hozzád siet az Úrért, Istenedért és Izráel Szentjéért, hogy téged megdicsőített.” (Ésa 11:1; 55:3–5) – *Az apostolok története*, 222–223. o.

Krisztus... elhagyta biztonságos, békés otthonát, elhagyta dicsőségét, amely az Atyánál a világ megalapítása előtt övezte, elhagyta a világegyetem trónszékét. Lejött, hogy szenvedő, megkísértett emberré legyen. Magányosan, könnyek között vetette és vérével öntözte az élet magvát az elveszett világ számára.

Szolgáinak is hasonlóképpen kell cselekedniük. Ábrahámhoz így szólt az Úr, amikor felszólította, hogy hintse az igazság magvát: „Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) Ő pedig „kiméne, nem tudván, hová megy”. (Zsid 11:8)... Mindazoknak, akiket Krisztus elhívott, ugyancsak el kell hagyniuk mindent, hogy követhessék Őt. Szakítaniuk kell régi társaikkal, fel kell adniuk terveiket, le kell mondaniuk földi reményeikről. Fáradsággal, könnyek között, magányosan és áldozatok árán kell a magot vetniük. – *Krisztus példázatai*, 36. o.

Megtörténhet, hogy egyesek számára hátrányt jelenthet a környezet, és nem rendelkeznek az evilági élethez szükséges dolgokkal. Isten általuk is nagy munkát szeretne végezni, viszont egy másik helyen. Szolgálatuknak nem tudnának megfelelőképpen eleget tenni rokonoktól és barátoktól körülvéve. A kényelem és a hozzátartozók közelsége akadályt képezhet olyan jellemtulajdonságok kialakításában, amelyeket Isten elvár. Az Úr azonban tudja, hogy ha változnak a körülményeik,

és ha új környezetbe helyezi őket, akkor ott megfelelően fejlődhet a jellemük, és dicsőséget szerezhetnek Istennek.

Amikor a kényelmet és a jó körülményeket választjuk, nem érezzük szükségét, hogy minden pillanatban Istentől függjön az életünk. Az Úr azonban gondviselésében olyan helyzeteket teremt az életünkben, ahol rájövünk, hogy szükségünk van segítségére és erejére. – *In Heavenly Places*, 112. o.

Október 17., kedd

Mi a kísértés? Az az eszköz, mellyel az Úr azokat teszi próbára, akik Isten gyermekeinek vallják magukat. Azt olvassuk, hogy Isten megkísértette Ábrahámot, később pedig Izrael fiait. Vagyis olyan körülményeket engedett meg, melyek próbára tették hitüket, s arra vezették őket, hogy tőle kérjenek segítséget. Isten megengedi, hogy kísértések érjék ma népét, ezáltal megértsék, Ő a segítőjük. Ha közel húzódnak hozzá, amikor kísértés éri őket, megerősíti őket, hogy el tudják viselni a kísértést. De ha engednek az ellenségnek, és nem húzódnak közel Mindenható segítőjükhöz, a kísértő legyőzi őket. Így elkülönülnek Istentől. Nem nyújtanak bizonyítékot rá, hogy Isten útján járnak. – *A Te Igéd igazság*, 1. köt., 1094. o.

Ábrahám folytatta útját dél felé, és hite újra próbára lett téve. Nem esett az eső, a völgyekben kiszáradtak a patakok, a fű is elszáradt a síkságokon. A nyáj nem talált legelőt, és az egész tábort éhínség fenyegette. Megkérdőjelezte-e ekkor a pátriárka a Gondviselés vezetését? Nem gondolt-e vágyakozva vissza a bőven termő káldeai síkságokra? Mindenki feszülten figyelte, mit tesz Ábrahám, amikor egyik baj a másikat érte. Amíg bizalmát megingathatatlanak látták, úgy érezték, van remény: biztosak voltak abban, hogy Ábrahám Isten barátja, és még mindig vezeti őt.

Ábrahám nem tudta mivel magyarázni a Gondviselés vezetését. Nem valósultak meg reményei, de rendületlenül bízott az ígéletben: „Megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz.” Buzgón imádkozva fontolgatta, hogyan tudná megóvni népét és nyáját, de nem hagyta, hogy a körülmények megingassák Isten szavába vetett hitét. Lement Egyiptomba, hogy megmeneküljön az éhínségtől. Nem hagyta el Kánaánt, nem fordult vissza a nyomor miatt Káldeába, ahonnan jött,

ahol nem volt hiány kenyérben, hanem átmeneti menedéket keresett az ígéret földjéhez lehető legközelebb azzal a szándékkal, hogy visszatér oda, ahova Isten helyezte. – *Pátriárkák és próféták*, 128–129. o.

Legyen Ábrahám hite példa számunkra is; mégis kevesen képesek elviselni az egyszerű próbát: azokért a bűnökért való intéseket, melyek örök jólétüket sodorják veszélybe. Milyen kevesen fogadják aláztatatosan az intést és milyen kevés embernek válik hasznára! Isten utasításait a hitünkkel, szolgálatunkkal és szeretetünkkel kapcsolatban örömmel kellene fogadnunk. Végtelen adósai vagyunk az Úrnak, ezért habozás nélkül eleget kellene tennünk akár a legkisebb dolognak, amit elvár tőlünk. A parancsolatok megrontásához, nem szükséges a teljes erkölcsi törvényt lábbal taposnunk. Amennyiben csak egyetlen parancsot is semmibe veszünk, akkor is a szent törvény megrontóivá válunk. Azonban, ha valóban a parancsolatok megtartói akarunk lenni, szigorúan meg kell tartanunk minden egyes követelményt, amelyet Isten parancsolt. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 253. o.

Október 18., szerda

Miután az üldözés következtében a tanítványok elmenekültek Jeruzsálemből, az evangélium nagyon gyorsan terjedt szét a Palesztina határain túl fekvő vidékeken. Sok kis hívő csoport alakult a fontos központokban. A tanítványok közül egyesek „eljutának Főnicziáig, Cziprusig és Antiókhiaig, prédikálván az igét” (Csel 11:19). Rendszerint csak a héberekkal és görög zsidókkal foglalkoztak, akik akkor a világ majdnem minden városában egész településeket alkottak. [...]

Isten volt az, aki nekik a keresztény nevet adta. Királyi név! Megadja mindazoknak, akik Krisztussal egyesülnek. Erről a névről írta később Jakab: „Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-é rajtatok, és nem ők hurcolnak-é titeket a törvény elé? Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, amelyről neveztetek?” (Jak 2:6–7) És Péter kijelentette: „Ha pedig mint keresztény szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent.” „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke.” (1Pt 4:16, 14) – *Az apostolok története*, 155, 157. o.

Péter... ösztönös előítéletét annyira legyőzte, hogy a megtért pogányokkal egy asztalnál étkezett is. De amikor bizonyos zsidók érkeztek Jeruzsálemből, akik a ceremóniális törvény érdekében buzgólkodtak, oktalanul megváltoztatta magatartását a pogányok közül megtértekkel szemben... A gyengeségnek ez a megnyilvánulása a vezetőkként tisztelt és szeretett férfiak részéről, nagyon fájdalmasan hatott a hívőkké lett pogányokra. Félt volt, hogy a gyülekezet kettészakad. Azonban Pál felismerte, hogy milyen pusztító hatást gyakorolt a gyülekezetre Péter kétszínű viselkedése, tehát nyilvánosan megróttta őt igazi érzelmeinek ilyen álcázása végett. [...]

Péter felismerte tévedését, és azonnal igyekezett a magatartásával okozott bajt lehetőleg ismét jóvátenni. Isten engedte meg, aki eleitől kezdve ismeri a véget, hogy Péternek ezen jellemgyengesége megnyilvánuljon. Ezáltal a megkísértett apostol belátta, hogy nincs benne semmi, amivel dicsekedhetne. – *Az apostolok története*, 197–198. o.

Jézus ily módon világította meg a tanítványoknak azt az igazságot, hogy Isten országa nem elhatárolt terület. Ott nincs faji különbség vagy főnemesség, hanem nekik minden népnek hirdetniük kell az Üdvözítő szeretetének üzenetét. Igaz, hogy csak sokkal később értették meg tökéletesen, hogy Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározva eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikünkötől sem”. (Csel 17:26–27) – *Az apostolok története*, 20. o.

Október 19., csütörtök

Krisztus megbízta tanítványait, hogy végezzék azt a munkát, amit rájuk hagyott, és Jeruzsálemben kezdjék el tevékenységüket. Jeruzsálem volt a színtere az emberért történt legmélyebb megaláztatásának. Jeruzsálemben szenvedett, itt vetették el, és itt ítélték kereszthalálra. Júdea volt Krisztus szülőföldje. Itt öltötte magára az emberi alakot, itt járt és élt együtt az emberekkel, és csak néhányan ismerték fel, hogy a menny közeljött a földhöz, mikor Jézus közöttük volt. Ezért a tanítványok munkálkodásának Jeruzsálemben kellett elkezdődnie.

Mindannak következtében, amit Krisztus Jeruzsálemben elszenvedett, és az itt végzett munkájának a meg nem becsülését látva, a tanítványok egy ígéretesebb, megfelelőbb munkamezőt kérhettek volna Uruktól. Azonban nem járultak hozzá ilyen kéréssel, hiszen éppen azt a területet kellett megmunkálniuk, amelyen Jézus szétszórta az isteni igazság magvát, hogy a mag felnövekedjék, és bőséges termést adjon az aratás idején. Munkájuk közben a tanítványoknak üldöztetést kellett elviselniük a zsidók féltékenysége és gyűlölete miatt. Ezt az üldöztetést azonban Mesterük is eltűrte, ezért ők sem riadtak vissza tőle, és nem menekültek el előle. A kegyelem első adományait először az Üdvözítő gyilkosainak kellett felkínálniuk. – *Jézus élete*, 820. o.

Közeledünk a föld történelmének végéhez. Hamarosan megállhatunk majd a fehér trón előtt. A szolgálat lehetőségei nemsokára elmúlnak. Éppen ezért dolgozz, míg tart a nappal. Isten segítségével minden hívőnek észre kell vennie, hogy milyen munkát végezhet. Ha az emberi akarat együtt munkálkodik Isten akaratával, a munkás erőt nyerve új lehetőségeket talál a munkára. Keress olyan lelkeket, akikkel kapcsolatot teremthetsz! Figyeld a lehetőségeket, és szólj alkalmas időben! Ne várj arra, hogy bemutassanak valakinek, vagy hogy jobban megismerd az embereket, mielőtt lelkeket mentenél meg magad körül. Ha lelkesen indulsz a munkába, akkor előtted olyan lehetőségek nyílnak meg, amelyek révén eleget tehetsz ennek a küldetésnek. Hagyatkozz Isten karjára, hogy bölcsességet, erőt és hozzáértést szerezhess abban a munkában, amit az Úr rád bízott. – *Our High Calling*, 298. o.

Felébrednek-e a gyülekezeteink, és felismerik-e saját állapotukat? Krisztus képviselőinek felelősséget kell vállalniuk az emberi lelkekért. Minden népnek, nemzetnek és nyelvnek meg kell hallania az irgalom utolsó üzenetét. Amikor gyülekezeteink tagjai jobban megértik majd a bibliai igazságokat, akkor fölébrednek szunnyadó állapotukból, és készek lesznek pénzadományokkal elősegíteni Isten ügyét, és önmagukat felajánlva komoly munkát fognak végezni a Szentlélek vezetésével. Isten népét azok alkotják, akik Óérte dolgoznak, és akikre lett bízva a feladat, hogy hirdessék az igazságot az egész világon. [...]

A gyülekezet minden tagjának tevékeny részt kell vállalnia az Úr munkájában. „Miért álltok itt egész napon át, hivalkodván?” – kérdezi az Úr. „Menjetek, és dolgozzatok az én szőlőmben. Munkálkodjatok, míg

nappal van, mert eljön az éjszaka, amikor már senki sem munkálkodhatik.” – *Reflecting Christ*, 204. o.

Október 20., péntek – További tanulmányozásra

Gondolatok a hegybeszédről, „És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól!” c. fejezet, 117–118. o.

4.

OSZTOZNI ISTEN MISSZIÓJÁBAN

Október 21., szombat délután

Aki kereszténynek vallja magát, meg kellene vizsgálnia önmagát, hogy van-e olyan jó és figyelmes embertársai iránt, mint amennyire szükséges. Krisztus arra tanított, hogy sem rang, sem bármely társadalmi különbség ne határozza meg azt, hogy miként viselkedünk másokkal. A menny szemében mindannyian testvérek vagyunk. Földi javak vagy világi hírnév semmit sem ér azon vizsgálat során, amit Isten végez az emberekre vonatkozóan. Ő mindenkit egyenlőnek teremtett, és nem értékeli az emberi rangot, mivel a jellem értékét vizsgálja meg.

Az igazi kegyesség azt jelenti, hogy szeretjük és segítjük egymást, és Jézus vallása mutatkozik meg az életünkben. Krisztus szeretetét oda-szentelt életű csatornákként áraszuk a rászorulókra. Az kerül a legközelebb az Isten törvénye iránti tökéletes engedelmességhez, aki a legjobb szolgálatot végzi az Úrért. Aki követi Krisztust, annak magatartása egyre inkább hasonlítani fog az Ő jóságára, együttérzésére és szeretetére, és őt Isten is a munkatársaként ismeri el. – *In Heavenly Places*, 287. o.

A Krisztusba vetett reménységünk alapját az képezi, elismerjük bűnös voltunkat és azt, hogy megváltásra, helyreállításra van szükségünk. Teljes bátorsággal kérhetjük, hogy legyen a mi Megmentőnk, hiszen bűnösök vagyunk. Éppen ezért többé ne viselkedjünk a tévedőkkel úgy, mintha ezzel azt sugallnánk, hogy nekünk nincs szükségünk megváltásra. Ne vádoljunk, ne ítélezzünk, és ne tegyük tönkre mások életét, mintha mi tökéletesek lennénk. Krisztus a jobbításra, gyógyításra és helyreállításra törekedett. Isten a szeretet. Egyetlen alkalmat sem ad Sátánnak, hogy győzhessen, de a gyengeségeinket sem pellen-gérezi ki az ellenségeink előtt. – *In Heavenly Places*, 291. o.

Isten igazsága értékes ismeretét nyújtotta szolgálainak, s azt kívánja, hogy szorosan kapcsolódjanak Jézushoz, és szeretettel húzódnak közel testvéreikhez, hogy annyira javukra lehessenek, amennyire módjukban áll. A világ Megváltója nem törődött a maga kényelmével, hanem szerte járt és jót tett. Szorosan az Atyához láncolta magát, hogy egyesült erővel hassanak az emberek lelkére, és meg tudják őket menteni az örök romlástól. Így kellene Isten szolgálainak is ápolniuk a lelkiséget, ha azt várják, hogy gyümölcsöző legyen munkásságuk.

Jézus annyira sajnálta a szegény bűnösöket, hogy maga mögött hagyta a menny udvarait, királyi palástját félretette, emberré válva megalázta magát, hogy megismerje az ember szükségleteit, és segítsen felülemelkednie a bűn fertőjéből. Mivel Jézus Krisztus ilyen kétségbevonhatatlan bizonyítékot nyújtott szeretetéről s gyöngéd szánakozásáról, milyen fontos tehát, hogy az Ő képviselői is kövessék példáját: húzódnak közel embertársaikhoz, és segítsék őket igaz keresztény jellemet kialakítani. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 268. o.

Október 22., vasárnap

A Biblia nagy hangsúlyt fektet a vendégszeretet gyakorlására. Nem csak kötelességként vázolja, hanem sok gyönyörű képet mutat be ennek a kegyességnek gyakorlásáról, s az áldásokról, melyek ezzel együtt járnak. Ezek között az első Ábrahám élménye.

Mózes ír a tikkasztó délben, Mamré tölgyesének árnyékában, sátrának ajtaja előtt pihenő ősatyáról. Három utas halad el a közelben. Nem igényelnek vendégszeretetet, nem kérnek semmit. Ábrahám mégsem hagyja őket egy felfrissítő vendéglátás nélkül továbbmenni. Ő már idős, tekintélyes, gazdag, köztiszteletnek örvend és parancsoláshoz szokott – mégis az idegenek láttán „eljük sietett a sátor ajtajából, és földig hajtott magát”. (...) Maga hoz vizet, hogy lemossák lábukról az út porát. Maga gondoskodik az eledelükről. Míg ők a hús árnyékon pihennek, a felesége, Sára ételt készít nekik. Ezt követően Ábrahám tisztelettel áll mellettük, míg elfogyasztják az ebédet. Mindezt a szívességet átutazó emberek iránt tanúsította, akiket talán soha többet nem lát. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 341. o.

Sokan vannak még, akik számára áldássá tehetnénk otthonunkat. Társas összejöveteleinket, vendéglátásainkat ne a világ szokásai irányítsák, hanem Krisztus Lelke és Isten Igéjének tanításai! A zsidók minden ünnepükbe bevonták a szegényt, az idegent, valamint a lévitát is, aki egyrészt segített a papnak a szentélyben, másrészt vallási tanító és misszionárius volt. Mindezeket a nép vendégeinek tekintették, akikkel minden társadalmi és vallási örvendezéskor megosztották vendégszeretetüket, és gyengéden gondoskodtak róluk a betegség és a szükség idején. Ők azok, akiket szívesen kell látnunk otthonunkban. Ez a meleg fogadtatás sokat tehet a misszionárius ápoló vagy tanító, a gonddal terhelt, dolgos anya vagy az oly sok hajléktalan, szegénységgel és csüggedéssel küzdő gyenge és idős ember megvidámítására és bátorítására. [...]

Időnk itt rövid. Csak egy életünk van ezen a világon, és amíg itt lent járunk, használjuk ki az életet a lehető legjobban! Az a munka, amelyre Isten elhívott bennünket, nem igényel gazdagságot, sem társadalmi rangot vagy nagy tehetséget. Kedves, önfeláldozó lelkületre és céltudatos kitartásra van szükség. Egy mécses bármilyen kicsi is, ha állandóan égve tartjuk, eszköz lehet sok más lámpa meggyújtásához. Befolyásunk köre, ha szűknek látszik is, tehetségünk, ha kicsi is, alkalmaink, ha ritkák is, tudásunk, ha korlátozott is, csodálatos dolgokat művelhetünk a saját otthonunk kínálta lehetőségek hűséges felhasználásával. Ha szívünket és otthonunkat kitarjuk a mennyei életelvek befogadására, éltető hatalom közvetítőivé leszünk. – *A nagy Orvos lábnymán*, 352, 355. o.

Október 23., hétfő

Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik Krisztus együtt érző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Krisztus olyan nagy értéket látott, hogy életét adta üdvösségükért. Ezek a lelkek drágák. Minden áldozatnál felmérhetetlenül drágábbak. Ha megfeszítjük minden erőnket egy fontosnak ítélt feladat teljesítésére, de elhanyagoljuk a szűkölködőt, vagy megfosztjuk az idegent jogaitól, szolgálatunkat Isten nem hagyja jóvá. [...]

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is a hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbá-

lunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Krisztusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztény jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor benső énje állandóan arra készíti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye szívét betölti, s ez arcáról is sugárzik. – *Krisztus példázatai*, 384. o.

Ábrahám, a hit embere, Sodoma lakói életéért könyörgött. Korábban a saját kardjával védte meg őket, most pedig imával szeretett volna szabadulást szerezni számukra. Mély alázattal járt közbe érttük. Maga is bűnös ember volt, és így esedezett a bűnösökért. Ilyen lelkületnek kellene uralnia mindazokat, akik Istennel szoros kapcsolatot szeretnének ápolni. Ábrahám olyan bizalmat tanúsított, mint a gyermek, amikor szerető atyjától kér valamit. Még közelebb húzódott a mennyei Küldött-höz, és elé tárta buzgó könyörgését. [...]

Ábrahám imáját átjárta a veszendő lelkek iránti szeretet. Noha nem értett egyet a züllött város bűneivel, azt szerette volna, ha a bűnösök megmenekülnek. Sodoma iránti mély érdeklődése mutatja, hogy milyen aggodalom éljen bennünk a megtéretlenek iránt. Gyűlölünk kell a bűnt, de szeressük a bűnösöket, és legyünk irgalmasak hozzájuk! – *Conflict and Courage*, 51. o.

Ahhoz, hogy másokat meg tudjunk győzni Krisztus kegyelmének erejéről, ismernünk kell tapasztalatból ezt az erőt. Az evangéliumnak, amit mások megmentése érdekében hirdetünk, a saját lelkünket megmentő evangéliumnak is kell lennie. Csak Krisztusba, mint személyes Megváltónkba vetett élő hit által éreztetjük befolyásunkat egy kételkedő világban. Ha lelkeket akarunk a rohanó árból kimenteni, nekünk magunknak kell erősen állnunk a Sziklán: Krisztus Jézuson.

A kereszténység jelvénye nem külső jel: nem kereszt, sem korona, hanem az Isten és az ember közötti egység valósága. A Mindenható kegyelmének jellemünket átalakító erejével kell meggyőzni a világot arról, hogy az Úr a világ Megváltójaként küldte el a Fiát. Semmi másnak nincs olyan nagy hatása az ember lelkére, mint az önzetlen élet befolyásának. Az evangélium munkája mellett a legnagyobb érv egy szerető és szeretetre méltó keresztény. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 469–470. o.

Október 24., kedd

Növekedtek-e az igazság megismerésében? Élő kapcsolatotok van Jézussal? Láthatjátok, hogy Ábrahámnak élő kapcsolata volt az Úrral, ezért angyalokkal beszélhetett, és előjogokat kérhetett tőlük. [...]

Nem tanúsítottunk kellő komolyságot a hitünk és az életünk terén... Amíg vannak megváltásra váró lelkek ezen a világon, igyekezzetek eljutni a minden világosság és erő Forrásához, hogy megmenthessétek őket. Nem földi példaképet kell bemutatnotok. Lelkeket kell megmentenetek, ezért arra van szükségetek, hogy Jézus költözzön az életetekbe és a jellemetekbe. Ha minden körülmény között hűségesek maradtok, akkor Isten földi képviselőiként segítségül és áldásul szolgálhattok egymásnak. – *This Day With God*, 95. o.

Az imáról adott krisztusi tanítást alaposan át kell gondolnunk. Az ima mennyei tudomány. Krisztus példázata olyan elveket tár fel, amelyeket mindenkinek meg kell értenie. Megmutatja, hogy milyen az igazi imádkozó lelkület. Arra tanít, hogy kéréseinket kitartóan hozzuk Isten elé, és arról biztosít, Isten hallja és meghallgatja az imát.

Imánk ne legyen önző könyörgés, amelyben csupán önmagunknak kérünk. Azért kérjünk, hogy adhassunk. Tegyük magunkévá Krisztus életelvét. „Őérettük – tanítványaimért – odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek.” (Jn 17:19) Krisztus odaadása és önfeláldozása mutatkozzon meg szolgálóiban is! Krisztusi engedelmességgel teljesítsük Isten kívánalmait! Nem az a küldetésünk a világban, hogy önmagunknak kedvezzünk, hanem Istennel együttműködve bűnösöket mentünk, és ezzel megdicsőítsük Őt. Kérjük áldásait, hogy továbbíthassuk azokat másoknak! Csak az áldások továbbadása képesít újabb áldások befogadására. Csak akkor kapunk mennyei kincseket, ha ezeket továbbadjuk a környezetünknek. – *Krisztus példázatai*, 142. o.

Krisztus... most ott áll a jó illatú oltárnál, és Isten elé tárja azok imáit, akik segítségére vágyanak.

A menedékkért hozzá forduló lelket Jézus a vádaskodó, viszálykodó nyelvek fölé emeli. Sem ember, sem gonosz angyal nem vonhatja felelősségre ezeket a lelkeket. Krisztus egyesíti őket a saját isteni-emberi természetével. Ott állnak a bűnök nagy hordozója mellett, az Isten trónjáról kiáradó fényben. „Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít. Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt

aki fel is támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is érettünk.” (Róm 8:33–34) – *Jézus élete*, 568. o.

Október 25., szerda

Isten megkímélte a gyilkos Kain életét. Példájából láthatja a világ, mi lenne, ha a bűnös élve maradva folytathatná zabolátlan gonoszságát. Kain „vallásának” és példájának hatására utódai tömegesen sülyedtek a bűnbe, amíg „megsokasult az ember gonoszsága a földön”, és „szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” lett. „A föld pedig romlott vala Isten előtt, és megtelék a föld erőszakoskodással.” (1Móz 6:5, 11)

Isten irgalmas volt a világhoz, amikor kiirtotta Noé gonosz kortársait. Kegyelemből pusztította el Sodoma romlott lakóit is. Sátán megtévesztő befolyására a gonosztevők rokonszenvet és csodálatot váltanak ki az emberekből, és így másokat is szüntelenül lázadásra indítanak. Így volt ez Kain és Noé korában, Ábrahám és Lót idejében. Így van ez napjainkban is. Isten a világegyetem iránti irgalomból pusztítja el végül kegyelmének elutasítóit. – *A nagy küzdelem*, 543. o.

„A nap feljött vala a földre, mikor Lót Czóárba ére” (1Móz 19:23). Mintha a reggeli nap fényes sugarai csak jólétről és békéről beszéltek volna a síkság városainak. Az élet mozgása elkezdődött az utcákon; az emberek dolgukra indultak, vagy a napot élvezték. Lót vejei tréfát űztek a „gyengeelméjű” öregember félelméből és figyelmeztetéséből. Hirtelen és váratlanul, mint derült égből a villámcsapás, kitört a vihar. Az Úr kénkövet és tüzet bocsátott az égből a városokra és a termékeny síkságra, palotáira és templomaira, fényűző lakóházaira, kertjeire és szőlőire; és a vidám, szórakozni vágyó tömeget, amely még előző éjjel sértegette a menny követeit, tűz emésztette meg. [...]

Tanulnunk kell a félelmetes és ünnepélyes leckéből – hogy amíg az irgalmas Isten hosszan tűr a törvényszegőkkel szemben, türelmének határa van, amelyet az ember nem léphet át bűneivel. Amikor eléri ezt a határt, Isten visszavonja a felkínált kegyelmet, és elkezdődik az ítélet. – *Pátriárkák és próféták*, 162. o.

Akik Krisztus nevét valljuk, legyünk mindannyian buzgó, önzetlen munkások, álljunk készen az igazság elveinek megvédésére. Minden

lélek vegyen részt Isten ügyének fejlesztésében. Bármilyen legyen is foglalkozásunk, a keresztyének feladata közismertté tenni Krisztust a világban. Válgjunk lélekmentővé. Az legyen fő célunk, hogy embereket nyerjünk meg Krisztus számára.

Isten a gyülekezetére bízta világosságának terjesztését és szeretetüzenetének hordozását. Nem kárhoztatás, nem elítélés a feladatunk, hanem Jézus Krisztushoz vonni az embereket. Kérleljük őket, hogy béküljenek meg Istennel. Bátorítsuk, vonzzuk a lelkeket, így nyerjük meg őket az Üdvözítőnek. – *Bizonyásgtétélek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 427. o.

Október 26., csütörtök

A gondviselő Isten azért hozta ezt a próbát Ábrahámra, hogy alázatosságra, türelemre és hitre tanítsa – oly leckékre, amelyeket feljegyeztek mindazok áldására, akiknek majd ezután kell szenvedést elviselniük. Isten olyan úton vezeti gyermekeit, amelyet nem ismernek, de Ő nem felejt és nem taszítja el azokat, akik bizalmukat belé helyezik. Engedte, hogy szenvedés sújtsa Jóbót. Hagyta, hogy Jánost, a szeretett tanítványt az elhagyatott Páthmosra száműzzék, de Isten Fia találkozott ott vele, és látomásaiban János látta a hervadhatatlan dicsőséget. Isten megenged próbákat népe életében, hogy hűségük és engedelmességük által ők maguk is gazdagodjanak lelkileg, és hogy példájukból mások is erőt merítsenek. „Mert én tudom az én gondolataimat, amelyeket én felőletek gondolok, azt mondja az Úr; békességnek és nem háborúságnak gondolata.” (Jer 29:11) Azok a próbák visznek közelebb Krisztushoz, amelyek a legjobban próbára teszik hitünket, és azt a látszatot kelteik, hogy Isten elhagyott bennünket; ezért minden terhünket lábához tegyük le, és megismerjük azt a békét, amelyet Ő ad cserébe. – *Pátriárkák és próféták*, 129. o.

Minden nap tanúsítsunk gyermeki engedelmességet, és könyörögjünk, hogy szemeink mennyei gyógyírral legyenek bekenve, különben – tévesen – azt fogjuk gondolni, hogy mindent a saját akaratumk tart ellenőrzése alatt. Hitzemünkkel és gyermeki alázattal kell tekintenünk Istenre. Azon az úton járjunk, amelyen Ő vezérel, s akkor eltávolítja előlünk a nehézségeket, hisz megígérte: „Bölcsé teszlek és megtanít-

lak téged az útra, amelyen járj; szemeimmel tanácsollak téged.” (Zsolt 32:8)

Ha alázatos, tanulásra kész lélekkel járulunk Isten elé, és nem a saját terveinket próbáljuk elfogadtatni az Úrral, hanem engedelmesen készen állunk a tanulásra és a hitre, akkor nagy előjogunk kérni ígéreteinek teljesedését a nap minden órájában. Magunkat tesszük tönkre, ha nem őrködünk erős hajlamaink fölött, és saját terveinket, gondolatainkat követve azt képzeljük, hogy az Úr útját járjuk. – *That I May Know Him*, 249. o.

Krisztus arra bátorította követőit, hogy szüntelen imádkozzanak. Ez nem azt jelenti, hogy folyamatosan csak térden álljunk, hanem azt, hogy az ima legyen a lelkünk lélegzetvétele. Bárhol is vagyunk, kéréseinket Istenhez küldhetjük, hogy Jézus, a mi Védőügyvédünk feddhetetlenségének illatával együtt az Atya elé tárja azokat.

Jézus szereti gyermekeit, és ha benne bíznak, teljes mértékben Őrá hagyatkoznak, akkor megerősíti őket. Őbennük fog lakozni a Szentlélek megszentelő ereje által, ami lelkük számára létfontosságú. – *That I May Know Him*, 78. o.

5.

KIFOGÁSOK, HOGY MIÉRT NEM VÉGEZZÜK A MISSZIÓT

Október 28., szombat délután

Bármilyen elvetemültté vált is Ninive, mégsem merült el teljesen a bűnben. Aki „...lát minden embert” (Zsolt 33:13) és akinek szeme „minden drágaságot meglát” (Jób 28:10), sok olyan embert vett észre a városban, akik jobbra és nemesebbre vágyakoztak, akik – ha alkalmuk lenne megismerni az élő Istent – elfordulnának a gonoszságtól, és Istent imádnák. Ezért a bölcs Isten félreérthetetlen módon kinyilatkoztatta nekik önmagát, hogy – ha lehet – bűnbánatra indítsa őket.

Erre a munkára Jónás prófétát, Amittai fiát választotta ki eszközül. Az Úr így szólott hozzá: „Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ott, mert feljutott hozzám gonoszságának híre!” (Jón 1:2)

Amikor a próféta megbízatásának nehézségeire és látszólagos kivitelzhetetlenségére gondolt, kísértést érzett arra, hogy megkérdőjelezze a küldetés bölcs voltát. Emberileg nézve úgy tűnt, semmilyen eredményt nem érhet el az üzenet abban a büszke városban. Abban a pillanatban elfelejtette, hogy Isten, akit szolgál, mindentudó és mindenható. Miközben kételkedve tétovázott, Sátán egészen elbátortalanította. Nagy félelem lett úrrá rajta, és „el is indult... hogy Tarsisba meneküljön...” Miután elment Jáfóba, és ott indulásra kész hajót talált, „kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt...” (Jón 1:3). – *Próféták és királyok*, 265–266. o.

Isten az ősidőkben nem kizárólag a társadalom egy osztályán keresztül adott népének világosságot. Dániel júdabeli fejedelem volt. Ésaías szintén királyi családból származott. Dávid pásztor volt, ahogyan Ámos is. Zakariás babilóniai fogoly, Elizeus földművelő. Az Úr a maga képviselőiként prófétákat és fejedelmeket támasztott, nemeseket és alacsony származásúakat, és megtanította nekik az igazságokat, hogy közöljék azokat a világgal.

Az Úr mindenkit, aki az Ő kegyelmében részesül, másokért végzett szolgálattal bíz meg. Egyénileg kell vállalnunk részünket és helyünket, mondván: „Ímhol vagyok én, küldj el engemet!” (Ésa 6:8) Az Ige hirdetőjére, az ápolóként dolgozó misszionáriusra, a keresztény orvosra, és más keresztényekre – legyenek kereskedők vagy gazdálkodók, értelmiségiek vagy szakmunkások –, mindenkire felelősség hárul. Feladatunk megismertetni az emberekkel üdvösségük evangéliumát. Minden vállalkozásunknak ezt a célt kell szolgálnia.

Akik vállalják a rájuk bízott munkát, nemcsak mások számára jelentenek áldást, hanem ők is áldásban részesülnek. A jól végzett munka tudata visszahat saját lelkükre. A csüggedt elfelejti csüggedtségét, a gyenge erős lesz, a tudatlan értelmes, és mindenki biztos segítőt talál Őbenne, aki elhívta. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 148. o.

Október 29., vasárnap

Sokkal többen vágyakoznak megismerni Krisztust és a hozzá vezető utat, mint gondolnánk. Akik az utolsó kegyelmi üzenetet hirdetik, gondoljanak arra, hogy Krisztust kell magasztalniuk, a bűnösök menedékét. Néhány lelkész azt feltételezi, hogy nem szükséges a megtérésről és a hitről prédikálni; más dolgokról kell beszélni az érdeklődés biztosításáért, s természetesnek tartja, hogy hallgatói ismerik az evangéliumot. Azonban a legtöbb ember az üdvösség terve tekintetében teljesen tudatlan, és több tanításra szorul ebben a rendkívül fontos kérdésben.

Az elméleti előadások szükségesek, hogy az emberek felismerjék az igazság láncának egymásba fonódó szemeit, mint tökéletes egészet; de egyetlen olyan előadást se tartsunk, amelyben nem tárjuk fel Jézus Krisztust, a megfeszítettet, az evangélium fundamentumát. – *Evangéliázás*, 185–186. o.

A legsötétebb órákban, a legijesztőbb körülmények között is bízhat a keresztény hívő a minden fény és hatalom Forrásában. Nap mint nap megújulhat reménye és bátorsága Istenbe vetett hite által. „Az igaz ember a hite által él.” Isten szolgálatában nem kell sem csüggedni, sem bizonytalankodni, sem félni! Az Úr nemcsak valóra váltja a benne bízók legdrágább reményeit, hanem annál többet is tesz. Megadja azt a böl-

csességet, amelyre különböző helyzetekben szükség van. – *Próféták és királyok*, 386. o.

Sok múlik a becsületes és őszinte emberek kitartó munkálkodásán. Sátán mindent megtesz azért, hogy keresztelje Isten szándékát, amelyet az engedelmesek által akar megvalósítani. Egyesek figyelmét eltereli nemes és szent küldetésükről. Úgy intézi, hogy földi öröme töltse be életüket. Rábírja őket, hogy saját kényelmükkel törődjenek, vagy nagyobb földi előnyökért hagyják el azt a helyet, ahol életük áldás lehetne. Másokat pedig ellentétésekkel és üldözéssel csüggeszt el, hogy megfutamodjanak a szolgálat elől. Ezeket az embereket a menny mélységes szájalommal nézi. Isten minden egyes gyermekéhez, akit a lelkek ellenségének sikerült elhallgattatnia, ez a kérdés hangzik: „Mit csinálsz itt?” Megbízalak, hogy menj el széles e világra, hirdesd az evangéliumot, és készíts el egy népet Isten napjára. Miért vagy itt? Ki küldött ide? [...]

Akik ráébrednek arra, ha csak korlátozottan is, hogy mit jelent nekik és embertársaiknak a megváltás, azok fogalmat tudnak alkotni az emberiség nagy ínségéről. Szívük szájalomra indul azoknak az ezreknek erkölcsi és lelki nyomora láttán, akik annak az iszonyú végzetnek az árnyékában élnek, amelyhez képest a fizikai szenvedés semmivé lesz. – *Próféták és királyok*, 171–172. o.

Október 30., hétfő

Ha Jónás higgadtan gondolkozik első megbízatásakor, akkor megérti, ostoba dolog bárminemű erőfeszítést is tennie a felelősség előli menekülésre. Azonban nem sokáig haladt háborítatlanul eszeveszett futása útján. „Az Úr... nagy szelet bocsátott a tengerre. Nagy vihar támadt a tengeren, és már azt hitték, hogy hajótörést szenvednek. Félelem fogta el a hajósokat; mindegyik a maga istenéhez kiáltott, és a hajóban levő holmikat a tengerbe dobták, hogy így könnyebbé tegyék azt. Jónás pedig lement a hajó mélyébe, és ott feküdt mély álomba merülve.” (Jón 1:4–5) – *Próféták és királyok*, 267. o.

Meggyőződésetek alapja az legyen, hogy Isten ismeri minden próbátokat és nehézségeket a gonosszal vívott küzdelem során. Az Urat gyalázza az, aki hitetlen szavakkal próbálja korlátozni az Ő erejét.

A világ Isten hatalmas munkaterülete. A föld lakóit egyszülött Fia vérével váltotta meg, és az a szándéka, hogy irgalmának üzenete eljusson minden emberhez. Aki erre a munkára hívatott, azt megpróbáltatások fogják érni, de sosem szabad elfelejtenie, hogy Isten mellette áll, hogy megerősítse és támogassa őt. Az Úr nem kéri, hogy megtört nádszálra támaszkodjunk. Ne az emberektől várjunk segítséget. Őrizzen meg az Úr, hogy embereket helyezzünk Isten helyébe! A Jehova Isten az örök hatalom. – *Reflecting Christ*, 352. o.

Amikor Isten utat nyit egy bizonyos feladat elvégzésére, és biztosít az eredményről is, a választott eszköznek minden tőle telhetőt meg kell tennie a megígért eredmény elérésére. A munka végzése közben tanúsított lelkesedés és kitartás arányában adja az eredményt. Csak akkor tud csodákat művelni népéért, ha az fáradhatatlan energiával megteszi a maga részét. Szolgálatára szentelődő, erkölcsileg bátor emberekre van szüksége Istennek, akik mélységesen szeretik embertársaikat, és buzgóságuk sohasem lankad. Az ilyen munkás semmilyen feladatot nem tart terhesnek, semmilyen kilátást túl reménytelennek. Tán toríthatatlanul addig fáradozik, amíg a látszólagos kudarc dicső győzelemmé lesz. A máglya és a börtönfalak sem térítik el attól a szándékától, hogy Istennel együtt dolgozzon országa építésén. – *Proféták és királyok*, 263. o.

Olyan férfiak és nők érték el a legjobb eredményt a lélekmentésben, akik nem voltak büszkék képességeikre, hanem alázattal és hittel igyekeztek segíteni a körülöttük élő embereken. Ugyanezt tette Jézus is. Közeledett azokhoz, akiket el akart érni. Milyen gyakran megtörtént, hogy a köréje gyűlt néhány embernek mondta el tanításait, és az arra járók közül egyik a másik után állt meg, hogy meghallgassa; míg végül hatalmas sokaság hallotta csodálkozással és áhítattal a mennyből küldött Tanító szavait. – *Az evangélium szolgálói*, 194. o.

Október 31., kedd

Minden megmentett léleknek le kellene mondani a saját terveiről, és azt az utat választani, amelyen Krisztus vezeti őt. Az értelmet Krisztusnak kell alárendelni, hogy megtisztíthassa azt. Ez akkor valósul meg, amikor elfogadjuk a krisztusi tanításokat. Ó, milyen nagy szükségünk van

arra, hogy közelről ismerjük meg Őt! Behatóbban tanulmányozzuk az Ő tervét, és teljesítsük az akaratát. Engedelmes szívvel tegyük fel a kérdést: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” [...]

Szüntelenül lebegjen a szemünk előtt az a tény, hogy az idő rövid. A törvénytelenység egyre inkább terjed. Az igazaknak világítaniuk kell. Általuk mutatkozzon meg Isten dicsósége a földön. – *This Day With God*, 322. o.

Ha közösséged van Krisztussal, az Ő mértékével mérsz minden embert, és olyan mélységesen szereted őket, mint Krisztus téged. Akkor nem elűzöd, hanem megnyered; nem támadod, hanem vonzod azokat, akikért Krisztus meghalt. Soha senkit nem lehetett volna visszavezetni Istenhez, ha Krisztus nem fáradozott volna személyesen érte. Ez a személyes munka a lélekmentés titka: ha nem nézed nyugodtan, közömbösen a „haldoklókat”..., ha megesik rajtuk a szíved, és segítő kezed feléjük nyújtod; ha hited és szereteted karján viszed őket Krisztushoz; ha vigyázol rájuk, és bátorságot öntesz beléjük; ha megértéssel és bizalmaddal véded őket az eleséstől.

Ebben a munkában a menny angyalai készek együttműködni velünk. A menny minden segítséget megad azoknak, akik keresik és mentik az elveszetteket. Angyalok segítenek a legfelszínesebb és a legmegátalkodottabb ember megközelítésében, és az egész menny örül, amikor egy is visszatál Istenhez. A szeráfok és a kerubok megpengetik arany hárfájukat, éneken dicsóítva Istent és a Bárányt, mert szereti az embert és irgalmas hozzá. – *Krisztus példázatai*, 197. o.

Krisztus a földre jött szenvedni és meghalni, hogy ha hiszünk benne, s elfogadjuk az Ő érdemeit, Isten munkatársaivá lehessünk. A Megváltó terve az volt, hogy mennybemenetele után a követői folytassák azt, amit Ő elkezdett. Az emberi eszközöknek miért nem szívügye eljuttatni az evangélium üzenetét a sötétben ülőkhöz? Akadnak ugyan, akik a világ végére is készek elvinni az igazság fényét, de Isten megköveteli, hogy az igazság összes ismerője igyekezzen lelkeket nyerni az ige szeretetének. Ha nem állunk készen rendkívüli áldozatokat hozni a pusztulásra szánt lelkek megmentéséért, miként lehetnének méltóvá arra, hogy belépjenek Isten városába? – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 103. o.

November 1., szerda

Jónásnak elsőként kellett volna örvendeznie a menny csodálatos kegyelmén, amikor megtudta, hogy Isten irgalmaz a városnak, amely gonoszsága ellenére bűnbánatot tartott, és zsákban, hamuban bánkódott. Ehelyett az a gondolat foglalkoztatta, hogy hamis prófétának fogják tartani. Hírnevét féltve, szem elől tévesztette, hogy ettől felmerhetetlenül többet érnek e szerencsétlen város lakói. Isten szájalma a bűnbánó niniveiek iránt „nagyon rosszul esett Jónásnak, és megharagudott... Ó, Uram! Gondoltam én ezt már akkor, amikor még hazámban voltam! Azért akartam először Tarsisba menekülni, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, nagy a szereteted, és még a rosszat is megbánod.” (Jón 4:1–2)

Újra engedett gáncsoskodó, kételkedő hajlamának. Ismét erőt vett rajta a csüggedés. Szem elől tévesztette mások érdekeit. Szeretett volna inkább meghalni, mint élni és látni, hogy a város megmarad. Elégedetlenül kiáltott: „Most azért Uram, vedd el az én életemet, mert jobb meghalnom, mint élnem!” – *Próféták és királyok*, 271. o.

Ez a tanítás Isten szolgáinak ma is szól. A nagy városoknak ma éppen olyan szükségük van az igaz Isten tulajdonságainak és szándékainak megismerésére, amint annak idején volt a niniveieknek. Krisztus követeknek meg kell ismertetniük az emberekkel a szem elől tévesztett nemesebb világot. A Szentírás tanítása szerint csak az a város marad meg, amelynek építője és alkotója Isten. A hit szemével az ember megláthatja a menny küszöbét, amelyet eláraszt Isten dicsősége. Az Úr Jézus munkálkodó szolgálói által szólítja fel az embert, hogy megszentelt vágyakozással törekedjen a soha el nem múló örökségre. Buzdítja, hogy gyűjtsön kincset Isten trónjánál. – *Próféták és királyok*, 274. o.

Isten odaajándékozta Fiát megváltásunkért. Ezzel bebizonyította, hogy minden embert értékesnek tart. Ezért nem engedélyezi, hogy megvetően szóljunk másokról. A körülöttünk levőkben hibákat és gyöngeégeket fogunk felfedezni, Isten mégis tulajdonának tekint minden lelket, mivel Ő teremtette valamennyit. Sőt kétszeresen a tulajdonai, hiszen Krisztus vére által váltotta meg őket. Valamennyiüket a maga képmására teremtette, ezért még a legzüllöttebb emberrel is tisztelettel és gyöngéden kell bánnunk. Isten felelősnek tart minket akár egyet-

len megvető szóért is, melyet olyan lélek ellen ejtünk ki, akiért Jézus Krisztus az életét adta. [...]

Aki Isten szószólójaként áll, ne ejtsen ki olyan szót, amelyet a menyeyei Fenség nem vett ajkára, amikor Sátánnal vitázott. Hagyjuk Istenre az ítélkezést. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 56–57. o.

November 2., csütörtök

Kuszáltan, megalázottan képtelen megérteni Isten célját Ninive megkímélésében. Jónás mégis teljesítette megbízatását, a nagy város megintését. Jóllehet a megjövendölt esemény nem következett be, az intő üzenet Istentől volt, és megtörtént az, amit el akart érni általa. Kegyelmének dicsősége megmutatkozott a pogányok között. Akik hosszú ideje „setétségben ültek, és a halálnak árnyékában” „nyomorultan vasra verve”, „az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban és megszabadította őket szorult helyzetükből. Kihozta őket a sötétségből és a halál árnyékából, köteleiket pedig letépte.” „Elküldte igéjét, meggyógyította, és a sír mélyéről kimentette őket.” (Zsolt 107:10, 13–14, 20) – *Próféták és királyok*, 272. o.

Ha nem is mi választottuk azt a munkát, amit végeznünk kell, fogadjuk el azt úgy, hogy azt Isten választotta részünkre. Ha tetszik, ha nem, el kell végeznünk azt a munkát, ami éppen ránk vár. „Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed; mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahová menendő vagy.” (Préd 9:12)

Ha az Úr Ninivébe akar velünk üzenetet küldeni, megvan az oka rá, és nem tetszik neki, ha Joppéba vagy Kapernaumba megyünk. Éppen ott, ahova küld, lehet valakinek szüksége arra a segítségre, amit mi tudunk nyújtani. Aki Filepet az etiópiai komornyikhoz, Pétert a római századoshoz és az izraelita leánykát Naámán, szíriai hadvezér megsegítésére küldte, ma is elküldi képviselőit – férfiakat, nőket, gyermekeket – azokhoz, akiknek mennyei segítségre és vezetésre van szükségük. – *A nagy Orvos lábnymán*, 472–473. o.

A mi terveink nem mindig azonosak Isten terveivel. Talán úgy látja, hogy nekünk is és ügyének is az a legjobb, ha akadályt gördít legjobb szándékaink megvalósítása elé, ahogy ezt Dávid esetében is tette.

De egy dologban biztosak lehetünk: megáldja és ügye előbbre vite-
lére felhasználja azokat, akik őszintén az Ő megdicsőítésére szentelik
magukat és mindenüket. Ha jónak látja megtagadni kívánságaikat, úgy
kárpótolja őket, hogy tanújelét adja szeretetének, és valami más szol-
gálatot bíz rájuk.

Ő, aki jobban ismer minket, mint mi magunk, sokszor irántunk való
féltő szeretete és sorsunk iránti érdeklődése miatt nem engedi, hogy
saját önző becsvágyunknak tegyünk eleget. Nem engedi, hogy elmen-
jünk a ránk váró egyszerű, de szent feladatok mellett. Sok esetben pon-
tosan ezek képezik azt az elengedhetetlen iskolát, amelyben felkészül-
hetünk nagyobb feladatokra. Sokszor meghiúsulnak terveink, hogy
megvalósulhasson az a terv, amelyet Isten gondolt el számunkra.

Sohasem igazán áldozat az, amit Istenért kell tennünk. Jóllehet sok
dolgot fel kell adnunk érte, de ezt téve csak arról mondunk le, ami
a menny felé vezető utunkat akadályozza. Még ha önmagukban véve jó
dolgokat kell is feladnunk, biztosak lehetünk afelől, hogy Isten valami
jobbat tartogat számunkra. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 473. o.

November 3., péntek – További tanulmányozásra

Üzenet az ifjúságnak, „Hitben dolgozz!” c. fejezet, 197–198. o.

6.

MOTIVÁCIÓ ÉS FELKÉSZÜLÉS A MISSZIÓRA

November 4., szombat délután

Jézus azt szeretné, hogy a szolgálatába álló emberek ne a jutalomra várnak, vagy ne gondolják, hogy fizetséget kellene kapniuk a munkájukért. Az Úr azt akarja, hogy gondolataink máshol időzzenek, mivel Ő nem azt látja, amit az ember lát. Nem a kinézet alapján ítél, hanem a szív őszinteségét értékeli. [...]

Pál apostol szeme előtt az örök élet koronája lebegett, és tudta, hogy ezt nemcsak ő fogja megkapni, hanem mindazok is, akik várják Jézus eljövételét. A Jézus Krisztusba vetett hite által megszerzett győzelem eredményeképpen vágyott olyan nagyon erre a koronára. Pál folyton dicsőítette Jézust. Helytelen dolog kérkedni a talentumokkal és azzal, hogy saját erőnkől győzhetünk. „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával; hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” – *Counsels on Stewardship*, 339. o.

Isten szeretné, ha bíznánk benne, és nem kérdeznénk, mi lesz a jutalmunk. Ha Krisztus a szívünkben lakik, nem a jutalom áll gondolataink homlokterében; nem a jutalomért szolgálunk. Igaz, hogy a jutalmat is meg kell becsülnünk, de ne az legyen az első. Isten azt akarja, hogy értékeljük megígért áldásait, de azt nem, hogy lessük a jutalmat, és azt érezzük, hogy minden szolgálatért jutalom jár. Ne annyira a jutalommal törődjünk, mint inkább azzal, hogy – minden nyereségtől függetlenül – helyesen cselekedjünk! Az Isten és embertársaink iránti szeretet legyen a hajtóerőnk! – *Krisztus példázatai*, 398. o.

A pusztai sátortemplom munkásainak szolgálatkészségével és jókedvű önmegtágadásával ritkán találkozunk. Pedig csakis e lelkület kellene áthassa Jézus követőit! Mennyei Mesterünk példát mutatott arra, hogyan kell tanítványainak dolgozniuk. Azoknak, akikhez így szólt: „Jöjjetek utánam, és én emberhalászká teszlek titeket” (Mt 4:19), nem kínált fel összeget a szolgálatuk jutalmául. Osztaniuk kellett önmegtágadásában és áldozatában.

Ne a kapott bérért dolgozzunk! Szolgálatunkra, amelyet Istenért végzünk, ne késztesen semmi önző indíték. Az önzetlen odaszentelődés és áldozatos lelkület volt és lesz is mindig az Istennek kedves szolgálat első feltétele. Urunk és Mesterünk azt akarja, hogy egyetlen önző szál se szövődjön művébe. Igyekezetünkbe vigyük bele azt az ügyességet és szaktudást, pontosságot és bölcsességet, amelyet a tökéletesség Istene a földi templom építőitől elvárt. Munkánk közben sohase felejtsük el, hogy legnagyobb képességeink és legnagyobb szolgálatunk is csak akkor kedvesek Isten előtt, ha az ént az oltárra tesszük – élő, égő áldozatként. – *Próféták és királyok*, 64–65. o.

November 5., vasárnap

Feltámadása után Krisztus első munkája a földön az volt, hogy tanítványait meggyőzze irántuk való gondoskodásának változatlanúságáról, töretlen szeretetéről és gyengéd figyelméről. Be akarta bizonyítani nekik, hogy élő Üdvözítőjük volt, aki széttörte a halál bilincseit, és akit a halál többé nem tarthat fogságban. Meg akarta velük ismertetni azt a tényt, hogy szíve szeretete ugyanaz maradt irántuk, ami volt, amikor még velük volt szeretett Mesterükként, s ezért újra és újra megjelenik nekik. Szeretete kötelékeivel még szorosabban kötözte őket körül. Menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy találkozzanak velem Galileában.

Mikor a tanítványok meghallották Krisztusnak erre a találkozóra tett határozott kijelentését, eszükbe jutottak azok a szavak, amelyeket előre szólt nekik feltámadásáról. Éppen most azonban nem ujjongtak. Még mindig nem tudtak megszabadulni kétségeiktől, zavarodottságuktól és kételyeiktől. Még akkor is, mikor az asszonyok közölték velük, hogy látták az Urat, a tanítványok nem hitték el ezt nekik. Azt gondolták, hogy az asszonyok valami érzéki csalódás áldozatai lettek. – *Jézus élete*, 793–794. o.

Milyen sok keresztény cselekszik ma is úgy, miként a tanítványok tettek! Milyen sokan visszhangozzák Mária kétségbeesett kiáltását: „Elvitték az én Uramat és nem tudom, hová tették Őt.” (Jn 20:13) Milyen sok embernek lehetne elmondani azokat a szavakat, amelyeket az Üdvözítő mondott el: „Mit sírsz? Kit keresel?” (Jn 20:15) Az Úr pedig szoroson mellettük vagy előttük áll. Könnyektől megvakított szemeik azonban nem tudják meglátni, nem tudják felismerni Őt. Az Úr beszél hozzájuk, de nem értik azt, amit mond nekik.

Ó, bárcsak a lehajtott fejek felemelkedhetnének; bárcsak a szemek megnyílhatnának, hogy meglássák az Urat; bárcsak a fülek odafigyelnének az Úr hangjára! „Menjetek gyorsan és mondjátok meg az ő tanítványainak, hogy feltámadott a halálból.” (Mt 28:7) Parancsoljátok meg nekik, hogy ne tekintgessenek József sírboltjára, amelynek a nyílását egy nagy kővel zárták be, és a római pecséttel pecsételték le. Krisztus már nincs ott! Ne tekintsetek az üres sírra! Ne gyászoljatok úgy, mint azok, akik reménytelenek és tehetetlenek! Jézus él, és mert Ő él, mi is élni fogunk. Hálás szívekből és ajkáról, amelyeket megérintett már a szent tűz, hadd zengjen a boldog ének: Krisztus feltámadott! Krisztus azért él, hogy közben járjon érettünk! Ragadjuk meg ezt a reménységet, és ez a reménység biztos és kipróbált horgonyként tartja meg a lelünköt! Higgy és meg fogod látni Isten dicsőségét! – *Jézus élete*, 794. o.

Jóindulatot és kedvességet kellene tanúsítanunk azok iránt, akikkel kapcsolatba kerülünk. Mindenkor törekedjünk az igazság egyszerű bemutatására. Ez az igazság örök életet jelent azok számára, akik elfogadják. Ennek érdekében tanuljátok meg, hogy a mulandó beszédtemákról miként térhetek át könnyen és tapintatosan a lelki és örökérvényű beszédtemákra. Útközben vagy egy padon pihenve is elhinthetitek az igazság magvait valakinek a szívébe.

Nagy munkát kell végeznünk Mesterünkért. Befolyásunk által lelkeket vezethetünk Krisztushoz. Ki áll készen teljes szívvel végezni ezt a munkát? – *Our High Calling*, 301. o.

November 6., hétfő

Jézus negyven napon át tartózkodott még tanítványai között, és örömmel, reménnyel töltötte be szívüket, mivelhogy még teljesebb mértékben feltárta előttük Isten országának igazságait. Megbízta őket,

hogy bizonyosságai legyenek annak, amit láttak és hallottak szenvedéseiről, haláláról és feltámadásáról; hirdessék az egész emberiségnek, hogy lefizette a váltságdíjat, s aki akar, az hozzá jöhet, és életet nyerhet. Hűséges szeretettel jelentette ki nekik, hogy üldözések és szomorúság vára rájuk, de ha megemlékeznek tapasztalataikról és hozzájuk intézett szavairól, akkor segítséget merítenek és megvigasztalódnak. Kijelentette tanítványainak, hogy Sátán kísértéseit legyőzte, és próbák, szenvedések által vívta ki a győzelmet. Sátánnak többé semmi hatalma sincs rajta, ellenben ezentúl hozzájuk közeledik, és most már őket és mindazokat fogja megkísérteni, akik nevében hisznek. Csakhogy ők is éppúgy győzhetnek, amint Ő is győzött. Jézus felruházta tanítványait mennyei erővel, hogy csodákat művelhessenek, és elmondta nekik, hogy bár gonosz emberek üldözni fogják őket, de időnként elküldi angyalait szabadításukra. Addig nem vehetik el az életüket, amíg küldetésüket nem teljesítik. Akkor esetleg vérükkel kell megpecsételniük azt, amiről bizonyosságot tettek. – *Tapasztalatok és látomások*, 189. o.

Akinek Jézus lakozik hit által a szívében, az valójában elnyerte a Szentlelket. Minden ember, aki elfogadja Jézust személyes Megváltójának, teljesen biztos lehet abban, hogy a Szentlélek lesz az Útmutatója, Megszentelője, Vezetője és a Tanúja. Minél hűségesebben ragaszkodik az Úrhoz és mellette marad, annál erőteljesebb lesz a bizonyágtévése a Megváltó szeretetéről, és egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy értékeli Isten Igéjét. Az Ige lesz eledele, szomjazó lelke számára pedig élő víz. Számára fontos, hogy közvetlenül az Igéből ismerheti meg Isten akaratát. – *The Upward Look*, 19. o.

A belé [Krisztusba] vetett hit nélkülözhetetlen a lelki élethez. Akik az Igéből táplálkoznak, sohasem éheznek, sohasem szomjaznak, és sohasem vágyakoznak ennél magasabb rendű jóra.

A legigazabb és legmagasabb rendű ismeret Isten Igéjében található. [...]

A Biblia a vezérünk az örök élethez vezető biztonságos ösvényen. Isten ihlette az embereket, hogy írják le mindazt, ami bemutatja számunkra az igazságot, ami vonz bennünket, és ha gyakoroljuk, képessé tesz olyan erkölcsi erő befogadására, ami a legképzettebb elmével is felveszi a versenyt. Mindazok, akik Isten Igéjét tanulmányozzák, értelmileg megerősödnek. Ez minden más tanulmánynál jobban és hatéko-

nyabban fejleszti a felfogóképességet, és minden készséget, tehetséget új erővel ruház fel. Szoros kapcsolatba hoz bennünket a mennyyel; bölcsességet, ismeretet és megértést ajándékoz nekünk. Az evangélium lelki táplálék az ember lelki éhségének kielégítésére. Minden esetben azt nyújtja, amire az embernek éppen szüksége van. – *Isten fiai és leányai*, 70. o.

November 7., kedd

Buzgó követői örömmel hallgatták tanításait, és rendkívül lelkesítette őket minden egyes szó, ami szent ajkait elhagyta. Most már egészen bizonyosak voltak abban, hogy Ő a világ Megváltója. Szavai mély gyökeret vertek szívükben, és végtelenül szomorúak voltak, hogy szeretett Mesterüktől nemsokára el kell válniuk, s többé nem hallgathatják vigasztaló, kegyes szavait. De szívük ismét túláradó örömmel és szeretettel telt meg, amikor Jézus mondta nekik, hogy elmegy részükre hajlékokat készíteni, és ismét eljön, hogy magához vegye őket, hogy ahol Ő van, örökre ott legyenek az övéi is. Azt is megígérte nekik, hogy távozása után elküldi a Vigasztalót, Isten Szentlelkét, aki minden igazságra elvezérli őket. „És felemelé kezeit és megáldá őket.” – *Tapasztalatok és látomások*, 190. o.

Nekünk is időt kell szakítanunk az elmélkedésre, imádkozásra és lelki felüdülésre. Nem értékeljük az ima erejét és hatékonyságát úgy, ahogy kellene. Az ima és a hit megvalósítja azt, amire a földön semmilyen hatalom nem képes. [...]

A kísértések, amelyeknek naponta ki vagyunk téve, szükségszerűvé teszik az imát. Mindenfelől veszélyek leselkednek ránk – különösen azokra, akik igyekeznek másokat az erkölcsi fertőből kiemelni és a pusztulástól megmenteni. Mivel folytonosan testközelbe kerülnek a gonoszsággal, erősen kell kapaszkodniuk Istenbe, különben ők is megfertőződnek. [...]

Ha engedjük, hogy Istennel való kapcsolatunk megszakadjon, védetlenül maradunk. Minden jó szándék és elhatározás kevés a bűn leküzdéséhez. Imádkozó embereknek kell lennetek. Ne erőtlenül, csupán alkalmoszerűen, rendszertelenül imádkozzatok, hanem buzgón, kitarítóan, szüntelenül! Nem mindig kell az imádkozáshoz leborulni. Legyen szokásotok a Megváltóval beszélgetni, amikor egyedül vagytok, amikor

az utcán jártok, és amikor mindennapi munkátokban szorgoskodtok! A szív szóltan fohásza szálljon fel folytonosan segítségért, világosságért, erőért és ismeretért! Legyen minden lélegzetvétel egy-egy imádság! – *A nagy Orvos lábnyomán*, 509–510. o.

Hittestvéreinknek sosem kellene elhanyagolniuk a közös összejöveleken való részvételt, mivel ez egy Isten által kijelölt módszer, amely gyermekeit elvezetheti az egységre, hogy keresztény szeretetben és közösségápolásban segíthessék, bátoríthassák és erősítsék egymást.

Urunk testvéreiként szent elhívást kaptunk a boldog és szent életre. Az engedelmisség keskeny útjára lépve szüntelenül frissítenünk kell elménket az egymással és az Istennel ápolt közösség által. Látjuk, hogy az Úr napja közeleg, ezért gyakran kell találkozoznunk, hogy tanulmányozzuk az Igét, és bátorítsuk egymást a hűségben való kitartásra mindvégig. Ezek a földi találkozók Isten által elrendelt eszközök, amelyek alatt elbeszélgethetünk egymással, és minden segítséget kihasználva megfelelő módon készülhetünk a mennyei lakozásban teljesedő örökségünkre. – *Our High Calling*, 166. o.

November 8., szerda

Pünkösdkor az örökkévaló Isten nyilatkozott meg az egyháznak küldött erő által. A Szentlélek szélfuvallatként szállt le az összegyűlt tanítványokra, ahol a megtérésről szóló bizonyágtevések a bűnbocsánatért Istent dicsőítő énekekkel egyesültek. A hála és a prófétálás szavai hangzottak el. Az egész menny figyelte a semmihez sem fogható szeretet megnyilvánulását.

Az apostolok és a tanítványok csodálattal kiáltották: „Micsoda szeretet!” Megértették a kapott ajándék jelentőségét. Szívük mély és mindent átfogó munkavágygal telt meg, és készen álltak elmenni a föld végső határáig, hogy elvigyék azt az üzenetet, ami nem szólt másról, csak Jézus Krisztus keresztjéről. Égett bennük a vágy, hogy a még megmentésre váró lelkek mielőbb a gyülekezethez csatlakozzanak. – *That I May Know Him*, 344. o.

Háromezer lélek csatlakozott az egyházhoz. Az apostolok a Szentlélek ereje által beszéltek. Szavaikat nem lehetett elvitatni, mert hatalmas csodák erősítették meg azokat a Szentlélek kitöltetése által. Az

apostolok maguk is elámultak az eredményeken, a lelkek gyors és bőséges aratásán. Minden ember csodálattal telt el. [...]

Habár az apostolok érvei világosak és meggyőzőek voltak, egymaguk nem tudták volna eloszlatni a zsidók előítéleteit, amelyek oly sok bizonyítéknak ellenálltak. De a Szentlélek isteni ereje által szívükbe ültette azokat az érveket, amelyek olyanok voltak, mint a Mindenható éles nyilai, és meggyőzték őket ama rettenetes bűnükéről, hogy elutasították, elvetették és megfeszítették a dicsőség Urát. „Ezeket pedig mikor hallották, szívükben megkeseredtek, és mondták Péternek és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk atyámfiai, férfiak? Péter pedig mondta nekik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát.” (Csel 2:37–38) – *A megváltás története*, 245. o.

Rövidesen különös és gyors változások történnek majd. Isten népe álljon a Szentlélek irányítása alatt, hogy szembenézhesen korunk kényszerhelyzeteivel, s amennyire lehetséges, ellensúlyozza a világ bomlasztó befolyását. Ha a gyülekezet virraszt, ha Krisztus követői vigyáznak és imádkoznak, akkor elnyerhetik a világosságot, melynek fényénél meg tudják érteni, fel tudják mérni az ellenség munkáját.

A vég közel! Isten felszólítja a gyülekezetet, hogy rendezzék, ami még hátra van. Isten munkatársai! Az Úr hatalmat adott nektek, hogy másokat is magatokkal vigyetek a mennybe. Legyetek Isten élő küldöttei, a világosság közvetítői. Mennyei angyalok állnak körülöttemek, kiket Krisztus bízott meg, hogy támogassanak benneteket és erősítsék kezeteket a lélekmentés munkájában. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 436. o.

November 9., csütörtök

A Szentlélek kitöltése után a tanítványok szétszéledtek, hogy hirdessék a föltámadott Üdvözítőt. Egyetlen vágyuk a lelkek megmentése volt. A szentek édes közösségének örvendeztek. Gyöngédek, figyelmesek, igénytelenek voltak. Bármilyen áldozatra készek az igazságért. Amint naponta érintkeztek, kimutatták a szeretetet, melyre Krisztus tanította őket. Önzetlen szavakkal és tettekkel törekedtek feléleszteni a szeretetet mások szívében is.

A hívők mindig táplálták a szeretetet, mely a Szentlélek kiárasztása után az apostolok szívét betöltötte. Készséges engedelmességgel gyakorolták az új parancsolatot: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeresétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Oly mértékben váltak eggyé Krisztussal, hogy az Ő befolyása visszatükröződhetett bennük. Magasztalták az Üdvözítő hatalmát, aki igazságosságával igazzá teheti őket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 241. o.

Az apostol inti testvéreit, hogy életükkel bizonyítsák az igazság erejét, amint ő mutatta meg nekik. Szelíden, gyengéden, türelemmel és szeretettel mutassák be Krisztus jellemét és üdvössége áldásait. Egy a test, egy a lélek, egy az Úr és egy a hit. Mint Krisztus testének tagjait, minden hívőt ugyanaz a lelkiület és ugyanaz a reménység hasson át. A gyülekezetben dülő viszály a világ előtt megszégyeníti Krisztus vallását, és egyúttal kifogással is szolgál: igazolja az igazság ellenségeinek útjait. Pál utasításai nem korlátozódnak kora gyülekezeteire, hanem Isten akaratából eljutottak hozzánk. Mit teszünk hát azért, hogy a békesség kötelékében őrizzük meg az egységet?

Az őskeresztény egyházban a Szentlélek kitöltése idején a testvérek szerették egymást. „Örvendezve és tiszta szívvel fogyasztották eledelüket. Magasztalták az Istent és az egész nép szeretetében álltak. Az Úr pedig napról napra növelte az üdvösségre rendelték számát.” (Csel 2:46-47). Az őskeresztények kevesen voltak, gazdagság és dicsőség nélkül, mégis mély benyomást tettek környezetükre. A világ világgossága voltak. A gonoszt cselekvőket félelem járta át, ahol csak jellemük és tanításuk ismertté vált. Ezért gyűlölték őket a gonoszok, ezért üldözték és pusztították el őket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 239. o.

Pált mennyei légkör övezte. Akivel csak érintkezett, megérezte Krisztussal való közösségének hatását. Az általa hirdetett igazságot saját élete szemléltette; ez adott meggyőző erőt prédikációinak. Ebben rejlik az igazság hatalma. A megszentelt élet mesterkéletlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a kereszténység mellett. Érvelések annál nagyobb ellenállást idézhetnek elő, minél kevésbé cáfolhatók; azonban az istenfélő életmód olyan hathatós példaadás, amelynek teljesen lehetetlen ellenállni. – *Az apostolok története*, 510. o.

MISSZIÓ A SZOMSZÉDSÁGBAN

November 11., szombat délután

Az ószövetségi iratok Izraelben a tanulmányozás könyvét jelentették. A törvénytudó kérdéssel fordult Krisztushoz: „Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? Mint olvasod? Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erőd-ből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat. Monda pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz.” (Lk 10:25–28)

Ha nem lenne más erre utaló szöveg a Bibliában, már akkor is ez a kijelentés elegendő világosságot, ismeretet és biztonságot nyújthat minden embernek. Az írástudó választ adott a saját kérdésére, és mivel saját magát akarta igazolni, újabb kérdést tett fel: „De ki az én felebarátom?” (29. v.) Ekkor Krisztus elmondta az irgalmas samaritánus példázatát, és bemutatta, hogy ki a felebarátunk, ugyanakkor a szeretet példáját is adta, amelyet tanúsítanunk kell a szenvedők és a rászorulókat. A pap és a lévita, bár kötelességük lett volna szolgálni a rászorulókat és az idegeneket, egyszerűen továbbment az úton. – *The Upward Look*, 215. o.

Az igazi tanítvány mindig is igyekszik követni Krisztus példáját. A szeretet tökéletes engedelmességre vezeti őt. Kutatni fogja Isten akaratát itt a földön úgy, ahogy az megnyilvánul a mennyben is. Akinek a szívét bűn szennyezte be, nem lehet buzgó a jó cselekedetekben, nem igyekszik elkerülni a gonoszságot, nem éber és nem őrködik a magatartása és indítékai fölött, nem fékezi meg engedetlen nyelvét, és nem akar lemondani énjéről, hogy magasba emelhesse Krisztus keresztjét. Ezek a szegény, becsapott lelkek nem tartják meg az első négy parancsolatot, amelyek az ember Istennel szembeni kötelességeit írják elő, de a többi hat parancsolatot sem, amik az embertársak iránti kötelességeket határozzák meg.

A szívet vezérlő Lélek gyümölcsei a szeretet, az öröm, a békesség, a hosszútűrés, a jóság, az irgalmasság és az alázatos lélek. Az igazi hívők törekszenek úgy járni, ahogy Istennek a bennük lakozó Lelke vezeti őket. – *This Day With God*, 291. o.

A Bibliában gyakorlati leckéket találunk. Az Ige olyan szent és élő elvekre tanít, amelyek az embert arra bátorítják, hogy úgy viszonyuljon másokhoz, ahogyan szeretné, hogy az emberek velük bánjanak. Ezen elvek szerint kell élniük a mindennapi életüket, és majd ezt fogják magukkal vinni a mennyei iskolába is. Az oltár és az eke olyan tapasztalatokat jelent, amelyeket mindazoknak át kell élniük, akik örök életet szeretnének nyerni. Általában túl keveset tudunk Isten szeretetének és együttérzésének fenséges voltáról... Otthonunk a mennyország. A menny honpolgárai vagyunk, ezért ne szenteljük életünket egy olyan világnak, amely hamarosan elpusztul. Jellemünk és életvitelünk tükrözze Isten jellemét. Micsoda makulátlan és magasztos nyelvezetet, és micsoda magasztos, nemesítő elveket találunk Isten Igéjében! – *The Upward Look*, 215. o.

November 12., vasárnap

A törvénytudó által feltett kérdés létfontosságú következményekre vonatkozott. A farizeusok azért küldték őt megkérdezni a Mestert, mert arra számítottak, hogy Jézus válaszát majd felhasználhatják megvádolására, és elítélhessék a nép előtt. Krisztus nyugodtsága, bölcsessége és tekintélyt parancsoló szavai azonban nem hagytak helyet a félreértelmezésnek.

Amikor a törvénytudó feltette a kérdést, Jézus tudta, hogy a szándék mögött legádázabb ellenségei állnak, akik valamilyen formában csapdába próbálják ejteni Őt. Ezért a válaszával mintegy áthárította a felelősséget a törvénytudóra, akit így saját kérdésének a megválaszolására kényszerített a tömeg előtt. „A törvényben mi van megírva? Mint olvasod? Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat. Monda pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz.” (Lk 10:26–28) Az örök élet feltételét az Isten parancsolatai iránti engedelmisség képezi. – *The Upward Look*, 221. o.

Egyikünk se feledje, hogy nincs ember, akinek a szíve szándékát az Úr tisztán ne látná. Gondosan megvizsgálja minden ember indítékát, mintha az ember sorsa ettől az egyetlen mérlegeléstől függne. Az isteni erővel való összeköttetésre van szükségük, hogy megnövekedett, tiszta világosságban és bölcsességben részesüljenek, hogy az okról az okozatra tudjanak következtetni. Ápoljuk értelmi képességeinket azzal, hogy az isteni természet részesei leszünk, miután elmenekülünk a romlottság elől, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Mindenkinek értenie kell az igazságot, hogy mennyei Atyánk igaz, s nincs olyan szándék, bármilyen szövevényes; nincs olyan indíték, bármilyen rejtett is, melyet az Úr ne értene teljes biztonsággal. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1160. o.

Ne engedjétek, hogy bármi is elterelje figyelmeteket a kérdésről: „Mit cselekedjem, hogy elnyerjem az örök életet?” (Lk 10:25) Életre vagy halálra szóló kérdés ez, amit mindannyiunknak meg kell válaszolnunk végérvényesen. Töltse be gondolatainkat a birtokunkban lévő ünnepélyes igazság jelentősége! [...]

Isten józanul és őszintén gondolkodó férfiakat és nőket szeretne látni. Egyre magasabb és magasabb szintre kell jutnunk, hogy szélesebb horizont táruljon elénk! Jézusra tekintve az Ő hasonlatosságára kell változnunk! Ha a menny mély és örökkévaló igazságait kutatva töltik idejüket, akkor semmi léhaság nem kerül a vallási életükbe... Miközben róla tanulnak, indítékaik és együttérzésük szilárdá és megingathatatlaná válik, mert a mindenek fölött való bölcsesség szilárd és maradandó. A Krisztustól származó élő víz nem sekélyke forrás, mely csobog egy ideig, majd kiszárad; az élő víz örök életre buzog. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 171–172. o.

November 13., hétfő

Az emberek mindenütt kielégíthetlenségben. Vágyakoznak valamire, ami a lelki szükségleteket elégíti ki. Csak Egyvalaki képes erre. A világ szükséglete, minden nép reménysége Krisztus. Az isteni kegyelem, melyet egyedül Ő képes nyújtani, olyan mint az élő víz: megtisztít, felfrissít, felüdíti a lelket.

Jézus nem úgy gondolta, hogy ha az ember egyszer iszik az élet vizéből, az elegendő. Aki megízleli Krisztus szeretetét, az folyton többre

vágyik, és semmi mást nem keres. A világ gazdagsága, tisztelete, örömei nem vonzzák. Szíve szüntelenül így kiált: Többet belőled! Ő, aki feltárja a lélek szükségleteit, arra vár, hogy ezt a belső éhséget és szomjúságot kielégíthesse. Minden emberi tartalék és forrás kiapad. A tartályok kiürülnek, a tavak kiszáradnak; ámde Üdvözítőnk kimeríthetetlen kútforrás. Újból és újból ihatunk, mindig oltja szomjunkat. Akiben Krisztus lakozik, annak lelkében van az áldás kútja – „örök életre buzgó víznek kútfeje” (Jn 4:14). Ebből a forrásból merítheti az összes szükségletét kielégítő erőt és kegyelmet. – *Jézus élete*, 187. o.

Krisztus... megmagyarázta a példázatot, mint ahogy ma is megérteti Igéjét mindenkivel, aki őszinte szívvel keresi Őt. Akik Isten Igéje tanulmányozása közben engedik, hogy a Szentlélek fényt hintsen szívükbe, azok megértik az Igét, és nem maradnak sötétségben. „Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát – mondta Krisztus –, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok.” (Jn 7:17) Akik az igazság világosabb megértéséért járulnak Krisztushoz, azok előtt feltárja a mennyek országának titkait. E titkokat megértik azok, akik vágyakoznak az igazság megismerésére. Mennyei fény sugárzik a lélek templomába, és mások is látni fogják, mint sötét ösvényre hulló lámpafényt. – *Krisztus példázatai*, 35. o.

Isten hírnökei arra a munkára lettek felhatalmazva, amit Jézus is végzett a földön jártakor. Minden olyan szolgálatra oda kell szentelniük magukat, amelyet Ő is végzett. Komolyan és őszintén beszéljenek az embereknek a múlhatatlan mennyei kincsekről. Be kell töltekezniük a Szentlélekkel. Folyton ismételgessék a menny békére és megbocsátásra vonatkozó ajánlatát. Isten országának kapui felé mutatva mondják: „Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.” (Jel 22:14) – *This Day With God*, 30. o.

November 14., kedd

A törvénytudó nem volt megelégedve a farizeusok magatartásával és cselekedeteivel. Tanulmányozta a Szentírást, mert meg akarta ismerni mondanivalóját. Mélységesen érdekelte ez a kérdés, és őszintén kérdezte: „Mit cselekedjem?” Válaszában meghatározta a törvény követel-

ményeit, de figyelmen kívül hagyta a ceremoniális és rituális előírások tömkelegét. Ezeknek nem tulajdonított fontosságot. Csak azt a két nagy elvet nevezte meg, amelytől „függ az egész törvény és a próféták” (Mt 22:40). E válasz megdicsérése előnyösen befolyásolta a Megváltó ügyét a rabbiknál. Nem ítélték el annak szentesítéséért, amit egy törvénytudó is megerősített. [...]

Krisztus tudta, hogy senki sem képes a maga erejéből engedelmeskedni a törvénynek. A törvénytudót alaposabb és igényesebb kutatásra akarta készíteni, hogy megtalálja az igazságot. Csak Krisztus erejének és kegyelmének elfogadásával tudjuk megtartani a törvényt. Pusztán az engesztelő áldozatba vetett hit teszi képessé az elbukott embert arra, hogy szeresse Istent teljes szívével, felebarátait pedig úgy, mint saját magát.

A törvénytudó tudatában volt annak, hogy nem tartotta meg sem az első négy parancsolatot, sem pedig a többi hatot. Krisztus fürkésző kérdésének súlya alatt bűnösnek érezte magát, de bűnei megvallása helyett igazolni próbálta azokat. Az igazság elismerése helyett azt igyekezett bebizonyítani, hogy milyen nehéz a parancsolatokat megtartani. Azt remélte, hogy ezzel elhárítja az ítéletet, és sikerül igazolnia magát a nép előtt. – *Krisztus példázatai*, 377–378. o.

Krisztus minden tanítása során megpróbálta hallgatói elméjébe és szívébe vésni azokat az elveket, amelyek az isteni feddhetetlenség mércéjének alapját képezik. Azt tanította, hogy ha megtartják Isten parancsolatait, akkor a mindennapi életükben megmutatkozik az Isten és az embertársak iránti szeretet. Próbálta a szívükbe plántálni azt a szeretetet, amit Ő érzett az emberiség iránt. Így vetette el az igazság magvait, melyeknek bőséges termése lesz majd a szép és szent jellem. Szent befolyása nem csupán tartós eredményt hoz, hanem látható lesz egy egész örökkévalóságon át. Megszenteli az emberek cselekedeteit, és tisztító erővel bír, bárhol is találhatnak. – *Reflecting Christ*, 61. o.

A rászoruló és a szenvedők iránti kötelesség elhanyagolása a Krisztus iránti kötelesség elhanyagolását jelenti. Amikor az emberek ügyét Isten elé tárják, nem a következő kérdés hangzik majd el: Mit vallott ő? Hanem ez: Mit tett ő? Betöltötte-e az Igében leírtakat? Önmagának élte, vagy jócselekedetei által másokat részesített előnyben? Szeretetteljesen lemondott önmagáról, hogy másoknak áldást szerezhessen? Ha

a jelentések alapján ilyen volt az élete, akkor szeretettel teljes, önmegtagadó és jóindulatú jellemmel rendelkezett, s így részesülhet Krisztus áldást hozó jóváhagyásában: „Jól vagyon jó és hű szolgálóm.” – *That I May Know Him*, 334. o.

November 15., szerda

A szenvedő felebarát cserbenhagyása Isten törvényének megszegése. Aki szereti Istent, nemcsak embertársait fogja szeretni, hanem a Teremtő minden teremtménye iránt gyengéd együttérzést is tanúsít. Amikor Isten Lelke tölti be az embert, akkor mások megsegítésére törekszik, nem pedig arra, hogy szenvedést okozzon. Minden szenvedővel foglalkoznunk kell, magunkat pedig Isten munkásainak tartjuk, akiknek feladata, hogy legjobb tehetségük szerint segítsék a rászorulókat. Istennel együtt kell munkálkodnunk. Sokan vannak, akik szeretik rokonaikat, barátaikat és ismerőseiket, de nem tanúsítanak kedvességet és megértést azok iránt, akiknek együttérzésre és szeretetre van szükségük. Kérdezzük meg buzgó szívvel: „Ki az én felebarátom?” Nem csak közeli barátaink és a gyülekezethez tartozók, vagy a hasonló gondolkodásúak. Az egész emberi család felebarátunk. Mindenkiel tegyünk jót, különösen hitünk cselédeivel. Mutassuk be a világnak, mit jelent Isten törvényének megtartása. Szeressük Istent mindenkinek felett, és felebarátunkat, mint önmagunkat. – *Isten fiai és leányai*, 52. o.

Hamis tanítók olyan tanításokkal akarták eltévelyíteni a galáciabelieket, amelyek ellenkeztek Krisztus evangéliumával. Őket kívánta Pál leleplezni... Ezért inkább azt igyekezett a testvérekkel megértetni, hogy milyen fontos egymást szeretettel segíteni. Kijelentette, hogy a törvény mindenkire érvényes kívánalmát töltik be, ha szeretik egymást... Kérjék állandó imával a Lélek vezetését, aki szeretetre tanítja és egységben tartja majd őket. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 243. o.

Ha Isten törvénye a szívünkben van, akkor az meg fog mutatkozni a szent és fedhetetlen életben. Isten törvénye nem csupán holt szó, hanem élet és lélek, ami az emberi képzelőerőt és gondolatokat aláveti Krisztus akaratának. Amelyik szívbe be van vésve a törvény, az védelmet nyer, mivel élő víznek kútfeje származik abból. Akik szeretik Jézust, és megtartják parancsolatait, még a látszatát is igyekeznek

elkerülni a gonoszságnak, de ezt nem kényszerből teszik, hanem azért, mert szívük elutasítja mindazt, ami ellenkezik a szívükbe írt törvénnyel. Nem hagyatkoznak saját erejükre, hanem Istenben bíznak, mivel egyedül Ő képes megőrizni szívüket a bűntől és a szennytől. Tiszta légkör veszi őket körül, ezért nem fogják beszennyezni saját lelküket vagy a másokét. Örömeiket lelik abban, hogy az igazságot cselekszik, szeretik az irgalmasságot, és alázatosan járnak Isten előtt. – *This Day With God*, 146. o.

November 16., csütörtök

A törvénytudóhoz hasonlóan sokan teszik fel a kérdést: „Ki az én felebarátom?” Felebarátom az az ember, aki szükségben szenved. Felebarátom Ádám minden tévelygő gyermeke, akit a lelkek ellensége csapdába ejtett és a rossz szokások rabigájába vetett, melyekkel tönkreteszi az Istentől kapott emberi méltóságát. [...]

Gondolnunk és gondoskodnunk kell azokról, akiknek a szeretetünkre, a figyelmességünkre és a törődésünkre van szüksége. Sose felejtjük el, hogy Krisztus képviselőként nem azokkal kell megosztanunk áldásait, akik cserébe megjutalmazhatnak, hanem azoknak kell elvinnünk, akik értékelik mind a mulandó, mind pedig és lelki szükségleteiket is kielégítő ajándékokat. [...]

A jó cselekedetek olyan gyümölcsöket képeznek, amelyeneket az Úr elvár tőlünk: kedves szavakat, jótetteket, valamint irgalmas magatartást a szegények, a rászoruló és a szenvedők iránt. Ha szívünk kedvességet tanúsít a csüggedéstől és fájdalomtól megterhelt szívű emberek iránt, ha kezünket kinyújtva felruházzuk a méltó embereket, ha az idegent befogadjuk az otthonunkba és a szívünkbe, akkor mennyei angyalok szállnak le hozzánk, és az isteni jóváhagyás szavai töltik be a léget. – *Reflecting Christ*, 252. o.

Krisztusba, mint személyes Megváltóba vetett hit nélkül lehetetlen áldásos benyomást tennünk a kételkedő világra. Nem tudjuk átadni másoknak azt, amivel magunk sem rendelkezünk. Csak Krisztus iránti odaadásunkkal és megszentelődésünkkel arányban tudunk az emberiség áldására és fölemelésére lenni. Ha nincs tényleges szolgálat, sem valódi szeretet, ha nincs valóságos lelki életünk, akkor másokat segítő erővel sem rendelkezünk. Ha nincs kapcsolatunk a mennyyel, Krisztus

illata sincs az életünkben... „Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind felétem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincs énbennem, semmi hasznom abból.” (1Kor 13:1–3)

A szívünket betöltő szeretet biztosan kiárad másokra, nem azért, mert kedveznek nekünk, hanem mert a szeretet a cselekedetünk rugója. A szeretet jobba teszi a jellemet, igazgatja, javítja ösztönzéseinket, lecsillapítja az ellenségeskedést, nemesíti hajlamainkat. A szeretet olyan tágas, mint a mindenség, és az angyalok tevékenységével áll összhangban. Ha ezt ápoljuk szívünkben, megédesíti egész életünket, és áldást áraszt a körülöttünk levőkre is. Ez, csakis ez tehet bennünket a föld sójává. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 37–38. o.

November 17., péntek – További tanulmányozásra

Az apostolok története, „Felhívás magasabb rendű életre” c. fejezet, 318–320. o.

8.

A SZÜKSÉGBEN LÉVŐKÉRT VÉGZETT MISSZIÓ

November 18., szombat délután

Megváltónk azért tanította ezt az aranyszabályt, hogy boldoggá tegyen bennünket ennek az alapelvnek a szívünkbe fogadása és gyakorlása által. Isten azt akarja, hogy férfiak és nők magasabb rendű életet éljenek. Teremtőnk megajándékoz bennünket az étellel, de nem azért, hogy képessé tegyen a vagyonszerzésre, hanem magasabb rendű képességeink kifejlődhessenek azáltal, hogy elvégezzük a munkát, amelyet az emberiségre bízott: meglássuk és enyhítsük embertársaink gondjait. Ne a saját önző vágyainkért munkálkodjunk, hanem mindazokért, akik a környezetünkben élnek, hogy befolyásunk és kedves cselekedeteink által mások áldására szolgáljunk. Jézus Krisztus élete bemutatta ezt az Istentől származó célt.

Ragadj meg minden alkalmat, hogy hozzájárulj a körülötted élők boldogságához a szereteted kimutatásával! A barátságos, kedves szavak, a részvétteljes tekintet, a megbecsülés kifejezése sok vergődő, egyedülálló embertársad számára olyan, mint egy pohár víz a szomjazónak. Egy reményteljes szó, egy kedves cselekedet sokat könnyít fáradt testvéreid súlyos terhein. Az igazi boldogságot az önzetlen szolgálatban találhatjuk meg. Az ilyen szolgálat minden szavát és tettét feljegyzik a mennyei könyvekben, mintha Krisztusnak tettük volna. Élj Jézus szeretetének fényében, akkor jó befolyásod által áldására leszel a világnak! – *Az én életem ma*, 165. o.

Követnünk kell a Jézus Krisztus által elénk állított példát; Ő legyen a minta, mígnem ugyanazt a szeretetet árasztjuk mások felé, melyet Ő tanúsított irántunk. Krisztus azt akarja, hogy a szeretet e mélységes leckéje megérintsen minket. Ha szívedet önzésre adtad, engedd, hogy Krisztus beléd oltsa szeretetét. Arra vágyakozik, hogy teljes szeretet-

tel szeressük Őt, és arra bátorít, sőt azt parancsolja, hogy úgy szeressük egymást, amint példát adott nekünk. A szeretetet tanítványságunk megkülönböztető jelévé tette. Ez az a mérce, melyhez fel kell érünk: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.” Milyen nagy e szeretet magassága, mélysége és szélessége! Ez a szeretet nem egyszerűen arról szól, hogy öleljük át az általunk kedvelt embereket, hanem Isten legkisebb, legalázatosabb teremtményeire is vonatkozik. Jézus ezt mondja: „Amit megcselekedtetek eggyel e legkisebb atyámfia közül, velem cselekedtetek.” – *Isten fiai és leányai*, 147. o.

A beszédetek, a lelkületetek és a tetteitek hasonlítanak-e Krisztushoz? Ha szavaitok és magatartásotok az Ő jellemét tükrözik, akkor keresztények vagytok, hiszen kereszténynek lenni azt jelenti, hogy Krisztushoz hasonlóvá kell lennünk. Szavaitok azokról az elvekről tesznek bizonyosságot, amelyek uralják az életeteket, és ez mutatja meg, hogy milyen hatalom uralja a szíveteket. Lelkületünk és elveink maguk ítélnék el bennünket az ajkainkról származó szavaink által. Nyelvünket minden pillanatban a Szentlélek uralma alá kell vetnünk.

Amikor megsebzett, összetört lelkek jönnek hozzátok a reménység szavait hallani, akkor nektek Krisztus szavait kell szólnotok. Miért nem akartok szelíd és kedves szavakat szólani? Akik úgy beszélnek, ahogy Krisztus, nem fognak lelkeket megsebző éles íjként ható szavakat szólani. – *Lift Him Up*, 148. o.

November 19., vasárnap

Isten az embert nem a származása, társadalmi pozíciója, gazdagsága vagy képzettsége alapján értékeli, hanem a megváltásáért lefizetett vér ára alapján... Bármilyen szennyes is volt a jelleme, még ha megvetették is az emberek, de ha engedi, hogy Krisztus kegyelme hassa át a jellemét, akkor megújul, és felemeltetik bűnös, züllött, nyomorúságos állapotából. Isten mindent megtett annak érdekében, hogy az elveszett ember az Ő gyermekévé válhasson. Még a leggyengébb is felemelkedhet, nemes és szent jellemre tehet szert Isten kegyeleme által. [...]

Aki Isten munkatársaként mennyei együttérzést tanúsít, az úgy fogja értékelni az embereket, ahogyan Isten becsüli őket. A missziómunkás nemzetiségtől, bőrszíntől vagy anyagi helyzettől függetlenül

tekint az emberekre, mint akiket Krisztus a vérén váltott meg, és megérti, hogy Isten szemében nem léteznek társadalmi osztályok. Senkit sem szabad lenézni, mivel minden lélek végtelen nagy áron lett megváltva. – *The Southern Work*, 31. o.

A gutaütött hordozói újból és újból megpróbálták utat törni a tömegben – mindhiába. A beteg kimondhatatlan fájdalommal tekintgetett körül. Hogyan mondhatna le a reményről most, amikor a vágyva vágyott segítség oly közel van? Támadt egy ötlete: barátai felvitték a ház tetejére, megbontották a tetőt, és leengedték Jézus lábához. A beszélgetés megszakadt: a Megváltó a gyászos arcra nézett, látta a rászzegeződő esdeklő tekintetet. Megértette a helyzetet – Ő vonzotta magához ezt a megzavart, kételkedő lelket. A gutaütött még otthonában volt, amikor a Megváltó már meggyőződést ültetett bele. Amint megbánta bűneit, és hitt Jézus gyógyító hatalmában, akkor áldotta meg először vágyakozó szívét a Megváltó életadó kegyelme. Jézus figyelte, hogyan növekszik a hit első megvillanása azzá a meggyőződéssé, hogy Ő a bűnös egyedüli mentsvára. Látta, hogyan lesz a meggyőződés mind erősebb, ahogyan e férfi a színe elé törekszik.

Most a Megváltó szavai zeneként hatoltak a szenvedő fülébe: „Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.” (Lk 5:20) – *Jézus élete*, 268. o.

Nehéz munka vár ránk, s az igazság ismerői nagy buzgósággal könyörögjenek segítségért. [...]

Az Úr azt kívánja, hogy az a lelkelet éljen szolgálóban, ami gyorsan felfogja a lelkek értékét, gyorsan meglátja az elvégzésre váró kötelességeket, gyorsan megfelel az Úr által vállukra helyezett a feladatoknak. Olyan odaadás éljen, mely egyetlen földi érdeket se tekint elégnak, hogy elfoglalja az elvégzésre váró munka helyét, amellyel lelkeket nyerünk meg az igazság ismeretének. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 123. o.

November 20., hétfő

A beteg ott feküdt matracán, és egyszer-egyszer felemelve fejét szemét a tóra meresztette. Egyszer csak egy kedves, szánakozó arc hajolt fölé, és „akarsz-e meggyógyulni?” szavai megragadták figyelmét. Reményesség ébredt szívében. [...]

Jézus erre ennyit mondott: „Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!” A beteg megújult reménnyel nézett Jézusra, akinek tekintetéhez, hangjához nem volt fogható. Pusztá jelenlétéből szeretet és erő sugárzott. A rokkant ember megragadta hitével Krisztus szavait. Szó nélkül engedelmeskedett, és minden tagja engedett akaratának.

Minden idegszálát és izmát új élet járta át; béna tagjai egészségesen mozdultak meg. Talpra ugrott és biztos, könnyed léptekkel indult el, dicsérve Istent és örvendezve megújult erejének. [...]

Sohase érezd azt, hogy Krisztus távol van! Ő mindig közel van. Szeretete körülvesz. Keresd Őt! Szeretné, ha megtalálnád. Nemcsak azt akarja, hogy ruháját érintsd meg, hanem azt is, hogy állandóan vele járj. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 83–85. o.

Személyes szolgálattal kell az emberek közelébe férkőzni. Ha kevesebb időt fordítanánk a prédikálásra, és többet a személyes szolgálatra, nagyobb eredményt látnánk. A szegények terhein könnyíteni, a beteget gondozni, a szomorkodókat és gyászolókat vigasztalni, a tudatlanokat tanítani, a tapasztalatlanokat tanácsolni kell. Sírjunk a sírókkal, és örüljünk az örülőkkel! A meggyőzés erejével, az ima hatalmával – Isten szeretetének erejével – ez a munka nem lesz, nem lehet gyümölcstelen. [...]

Bátorítsuk a betegeket és szenvedőket arra, hogy tekintsenek Jézusra, hogy életük legyen. Tartsák Krisztus szolgálói a nagy Orvost állandóan azok figyelmében, akiket a test és lélek betegsége elcsüggesztett. Vezessétek őket hozzá, aki meg tudja gyógyítani mind a testi, mind a lelki betegséget. Beszéljetez nekik róla, akit megindít gyengeségünk. Bátorítsátok őket arra, hogy bízzák magukat annak gondjaira, aki életét adta azért, hogy lehetővé tegye számukra az örök életet. Beszéljetez szeretetéről; mondjátok el, hogy neki van hatalma üdvözíteni! – *A nagy Orvos lábnyomán*, 143–144. o.

Krisztus szavai arra tanítanak, hogy úgy kell tekintenünk magunkat, mint akik mennyei Atyánkkal elszakíthatatlan kötelékben vagyunk. Bármilyen helyzetben is legyünk, Istentől függünk, Ő tartja kézben mindenki sorsát. Ő jelöli ki teendőnket, felruház képességekkel, ellát eszközökkel a munkához. Amíg akaratunkat Isten alá rendeljük, bízunk erejében, bölcsességében, biztos ösvényeken vezet, hogy betölthessük a nagy tervéből ránk eső részt. – *Jézus élete*, 209. o.

November 21., kedd

Gyülekezeteinkre itt olyan feladat vár, amiről kevés embernek van fogalma. A feladathoz még hozzá se fogtunk. „Éheztem – mondja Krisztus –, és ennem adtatok, szomjúhoztam, és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok engem. Mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.” (Mt 25:35–36) Van, aki azt gondolja, hogy elég, ha pénzt ad erre, holott ez tévedés... Helyes, ha adunk javainkból, és sokkal többet is adhatnánk. Az Úr azonban erőnkhez és lehetőségünkhöz mért személyes szolgálatot vár el tőlünk.

A jelen igazságban hívó gyülekezeteknek már régóta részt kellene venni ebben a munkában; az ínségesek, elnyomottak, szenvedők, reményvesztettek begyűjtésében. Tanúsítsuk a samáriai gyengéd szánakozását a testi szükségletek ellátása terén. Tápláljuk az éhezőket, hívjuk be házunkba a kivetett szegényeket. Naponta gyűjtsünk Istentől kegyelmet és erőt, ami képesít a nyomorúság legmélyére nyúlni, segíteni azokon, akik képtelenek segíteni magukon. Így kedvező alkalmak nyílnak előttünk, hogy szóljunk a megfeszített Krisztusról. – *Bizonyígtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 276. o.

Isten nyomatékosan megparancsolta, hogy legyünk figyelmesek az idegenekkel és kitaláltakkal, az erkölcsileg gyenge, szegény lelkekkel. Sokan, akiket látszólag egyáltalán nem érdekel a vallás, a szívük mélyén nyugalomra és békére vágnak.

Megmentésük érdekében Krisztus szolgálói kövessék Mesterük példáját! Krisztus helyről helyre járva vigasztalta a szenvedőket és gyógyította a betegeket. Majd eléjük tárta országának nagy igazságait. Ezt kell tenniük követőinek is. A test szenvedéseinek enyhítése közben lehetőségük nyílik arra is, hogy a lélek hiányaival foglalkozzanak. Rámutathatnak a felemelt Megváltóra, beszélhetnek a nagy Orvos szeretetéről. Csak nála kereshet gyógyulást a beteg. – *Krisztus példázatai*, 233. o.

Krisztus szegény lett értünk, hogy nyomora által lehessünk gazdagok. Azért hozott áldozatot, hogy majd hazát tudjon nyújtani azoknak, akik a világon zarándokok és idegenek csupán; akik jobb hazát keresnek, mennyei hazát. Akik a kegyelem tárgyai, a halhatatlanság örökösei, azok talán kereken vissza akarják utasítani, vagy akár húzódozni akar-

nak attól, hogy hajléktalanokkal és ínségesekkel osszák meg családi körüket? Mi, akik Krisztus tanítványai vagyunk, be akarjuk talán zárni ajtónkat a hajléktalanok előtt, csak mert nem ismerőseink? [...]

Naponta fájdalmat okoz nekem, mikor népünk körében az önzés megnyilvánulásait látom. Döbbenetes módon hiányzik a szeretet és azokról való gondoskodás, akik igényt tarthatnak erre... Angyalok várják, hogy megragadjuk-e a jótettek kezünk ügyébe helyezett alkalmait; figyelik, hogy áldások leszünk-e másoknak, hogy azután ők áldhassanak meg bennünket. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 27–28. o.

November 22., szerda

Isten azt kívánja, hogy népe sokkal együttérzőbb és tapintatosabb legyen a szerencsétlenek iránt. Teremtőnk azt kéri tőlünk, hogy ugyanolyan figyelemmel forduljunk a vakok és más szenvedők felé, mint ahogyan az özvegyeket és árvákat kell segítenünk. Az önzetlen segítőkészség nagyon ritka korunkban. Különös, hogy a hitvalló keresztények megvetik Isten Igéjének egyszerű és határozott tanításait, és nem éreznek lelkiismeret-furdalást. Isten felelőssé tett bennünket a szerencsétlenek, vakok, nyomorékok, özvegyek és árvák gondozásáért, de nem sokan törődnek ezzel.

Nagy munkát kell elvégeznünk, és amint közeledünk a földi történelem végéhez, nem lesz kevesebb feladatunk. Ha szívünket Isten tökéletes szeretete tölti be, csodálatos dolgok fognak történni az Úr kegyelméből! – *Az én életem ma*, 243. o.

Az Úr hatalmas munkát akar elvégezni általunk, ezért meghív, hogy tekintsünk rá, bízzunk benne, járjunk és beszéljünk Ővele. Meghív, hogy adjuk át neki mindenünket és teljes valónkat, hogy amikor majd áldozatot fog kérni tőlünk, akkor legyünk készen engedelmeskedni. Csak akkor örülhetünk az isteni kegyelem teljességének, ha teljesen átadjuk magunkat Krisztusnak. Csak akkor ismerjük meg az igazi boldogságot, ha vigyázunk arra, hogy az áldozati oltáron ne aludjon ki a tűz. Isten hatalmas örökséget ad a jövőben azoknak, akik a jelenben igyekeznek megtenni minden tőlük telhetőt. Naponta és a körülményeiktől függetlenül próbára tesz bennünket, és a hűséggel megtett erőfeszítések alapján választja ki munkatársait, de nem azért, mintha tökélete-

sek lennének, hanem azért, mert készek dolgozni az Úrért, és hajlandók megtagadni önmagukat. – *Our High Calling*, 191. o.

Miközben a világ Isten népe kedvességére, imáira és segítségére szorul, valamint arra, hogy az Ő követői életében visszatükröződjön Krisztus, Isten gyermekeinek olyan lehetőségekre van szüksége, amelyek során bemutathatja kedvességét és megértését, hatékonyan imádkozhat, és mennyei jellemre tehet szert. Isten pontosan ezért hagyott közöttünk szegényeket, nyomorban élőket, betegeket és szenvedőket. Ők képezik azt az örökséget, amit Krisztus az egyházára hagyott, és akiről Jézushoz hasonlóan kell gondoskodni. Így az Úr eltávolítja a salakot, és megtisztítja az aranyat, lehetővé téve olyan szív és jellem kifejlését, amilyenre szükségünk van. [...]

A szegények és a szenvedők közé helyezve tesz próbára bennünket az Úr, hogy kiderüljön, mi rejlik a szívünkben. [...]

A világot nem annyira a szószékről elhangzó tanítások győzik meg, hanem a gyülekezet tagjainak életmódja. A prédikátor az evangélium elméleti részét mutatja be, de a közösség erejét a gyülekezet gyakorlati kegyessége igazolja. – *In Heavenly Places*, 324. o.

November 23., csütörtök

Krisztus miért tanúsított szeretetet a szegény halandó iránt? Feláldozta dicsőségét, gazdagságát és legdrágább életét. Vállalta a megaláztatás és súlyos szenvedés életét. Alávetette magát a felbőszült, gyilkos csőcselék gúnyolódásának s a legkínosabb halálnak a keresztfán. Krisztus mondta: „Az a parancsolatom, hogy egymást szeressétek. Nagyobb szeretete nincs senkinek, mint ha valaki életét adja barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azt cselekszitek, amit parancsolok nektek.” Akkor bizonyítjuk, hogy szeretjük Krisztust, mikor pontosan engedelmeskedünk akaratának... Kicsoda engedelmeskedik a parancsnak, hogy szeressük egymást, mint Krisztus szeretett minket? B. testvér, szilárdabb, mélyebb önzetlenebb szeretettel kell rendelkezned Isten ügye iránt, mint eddig. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 690. o.

Szeretetünk gyakran önző, mert kijelölt határok közé szorítjuk. Viszont amikor Krisztussal egyesülünk, a szeretetünk, szánakozásunk, jótékony tetteink mélyebbre hatolnak, kiszélesednek, és gyakor-

lás által meg is erősödnek. Krisztus követőinek szeretete és szívessége legyen széles, mint a világ. Aki csak magának és családjának él, nem fogja elnyerni a mennyet. [...]

Ott vannak körülöttek a bánattal terhelt emberek, akik igényt tartanak az együttérzés, szeretet, gyengédség szavaira, és az alázatos, szánakozó imákra. Némelyek nyomorognak, egyesek betegség, mások szívfájdalmak, reményvesztettség, szomorúság közepette élnek. Jóhoz hasonlóan, legyetek a vaknak szemévé, a sántának lábává, fontoljátok meg a jövevények ügyét, hogy enyhíthessetek a szükségleteiken, és ott segítsetek, ahol arra leginkább szükség van. – *Bizonyágtételek a gyülekezetek részére*, 3. köt., 529–530. o.

Jellemünk minél inkább hasonlít az Üdvözítő jellemére, annál mélyebben szeretjük majd azokat, akikért meghalt. Azok a keresztyének, akik önzetlen szeretettel viseltetnek egymás iránt, olyan bizonyágot tesznek Krisztus mellett, amelyet a hitetlenek nem tudnak cáfolni, s aminek nem lehet ellenállni. Lehetetlen felbecsülnünk az ilyen példamutató hatalmát. Semmi nem győzi le olyan hathatósan Sátán és küldöttei fondorlatait, sem nem építi úgy a Megváltó országát, mint Krisztusnak a gyülekezet tagjaiban megnyilvánuló szeretete. [...]

Nem számít, milyen magasztos valakinek a hitvallása, ha a szívét nem járja át Isten és embertársai iránt érzett szeretet, akkor nem Krisztus tanítványa. Legyen bár nagy a hite, sőt akár csodatevő ereje is lehet, szeretet nélkül mégis értéktelen e hit. Lehet valaki nagyon bőkezű, de ha nem a hamisítatlan szeretet indítja erre, még ha minden vagyonát a szegények táplálására adja is, a pusztá tett nem dicséri őt Isten előtt. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 167–168. o.

November 24., péntek – További tanulmányozásra

A nagy Orvos lányomán, „A lélek gyógyítása” c. fejezet, 73–79. o.

A HATALMON LÉVŐKÉRT VÉGZETT MISSZIÓ

November 25., szombat délután

Meg kell keresniük a társadalom rangos tagjait mélységes jóindulattal, testvéri szeretettel. Az üzletembereknek, a bizalmi állásúaknak, a feltalálókknak, tudósoknak, lángelméknek, az evangélium tanítói közül azoknak is, akik még nem ismerik korunk jelenvaló igazságát – nekik kell elsősorban meghallaniuk a hívást. Tolmácsolnunk kell nekik a meghívást. [...]

Azokhoz, akik műveltségük, vagyonuk vagy állásuk miatt a világ nagyjainak számítanak, ritkán közeledünk lelki életük iránti személyes érdeklődéssel. Sok lelki munkás fél közelebb kerülni ezekhez az emberekhez. Pedig nem kellene tétovázniuk. Ha fuldoklót látunk, nem fogjuk tétlenül nézni pusztulását, csak azért, mert ügyvéd, kereskedő vagy bíró. Ha látunk egy embert a szakadék felé rohanni, nem tétovázunk, hogy visszatartsuk-e, bármi legyen is a hivatása. A lelkük veszélyére is határozottan figyelmeztetnünk kell az embereket. – *Krisztus példázatai*, 230. o.

Sok olyan ember van, mint Kornélius, akiket kapcsolatba akar hozni egyházával. Ezeknek az embereknek rokonszenves az Úr népe, de a világhoz kapcsoló kötelékek erősen tartják őket. Erkölcsei bátorságot igényel, hogy állást foglaljanak az egyszerű emberek mellett. Különleges erőfeszítést kell tenni értük, akik felelős állásuk és kapcsolataik miatt olyan nagy veszélyben vannak.

Sok szó hangzott már el a mellőzött szegények iránti kötelességünk-ről. De nem kellene a gazdagokra is némi figyelmet szentelnünk? Sokan reménytelennek tartják őket, és nem sokat tesznek azok szemének felnyitása érdekében, akik a világi dicsőség csillogásától elvakítva és elkábítva kihagyják számításukból az örökkévalóságot. Gazdag embe-

rek ezrei szállnak sírba anélkül, hogy az intő üzenetet megismerték volna. De bármennyire közömbösnek tűnjenek is, a gazdagok között is sokan nagy terheket hordoznak a lelkükben. „Aki szereti a pénzt, nem elégszik meg a pénzzel, sem a jövedelemmel az, aki szereti a vagyont.” (Préd 5:10) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 209–210. o.

Van egy másik veszély is, amelynek különösen a gazdagok vannak kitéve, és ez szintén misszióterület az orvos-misszionáriusok számára. Sokan sikeresek a világban, és sohasem alacsonyodnak le a közönséges bűnök elkövetéséig, ám vesztüket okozza a gazdagság szeretete. Nem az üres poharat nehéz vinni, hanem azt kell a legóvatosabban egyensúlyozni, amelyik csordultig van. A szenvedés és szerencsétlenség csalódást és fájdalmat okoz, de a lelki élet legnagyobb veszedelme a siker. [...]

Gyakran hangzik el az a kérdés, hogy imádkozzunk azokért, akik betegségtől vagy más megpróbáltatástól szenvednek, de imáinkra a sikeres és befolyásos embereknek van a legnagyobb szükségük. [...]

Mégis a csúcson álló emberek vannak a legnagyobb veszélyben, akiknek helyzetüknél fogva nagyon bölcsnek illene lenniük. Ha nem támaszkodnak Istenre, biztosan elbuknak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 211–212. o.

November 26., vasárnap

Isten szeretne minden embert megmenteni, hiszen mindent megtett, amikor egyszülött Fiát adta, hogy lefizesse az ember megváltásának árát. Ha valaki elvész, az azért fog megtörténni, mert nem akart Jézus Krisztus által Isten gyermekévé válni. Az embert a büszkesége akadályozza meg abban, hogy elfogadja az üdvösség feltételeit. Pedig saját érdemei alapján nem állhat meg Isten előtt. Csak Krisztus kegyelme teszi kedvessé az embert Isten előtt, és az isteni elfogadásban csak az Ő nevében való hit által részesülhet. Nem a cselekedetek, mint ahogy nem a lelkes és örömteli érzelmek bizonyítják, hogy az embert Isten kiválasztotta, mivel a választottak Jézus Krisztus által nyernek elfogadást.

Jézus mondja: „Azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Amikor a bűnös ember Krisztus elé járul, beismervé bűnös és méltatlan voltát, és meggyőződése, hogy büntetést érdemel, ugyan-

akkor Krisztus kegyelmére és szeretetére támaszkodik, akkor nem fog elutasításba ütközni. – *Our High Calling*, 78. o.

Dániel életében a legerősebb indíték az a kívánság volt, hogy Istennek szerezzen dicsőségét. Megértette, hogy mikor nagyhatalmú emberek előtt áll, s ha nem Istent ismeri el bölcsessége forrásának, ez hűtlen intézővé alacsonyítaná őt. Jottányit sem vont le Dániel tekintélyéből az, hogy mindenkor a menny Istenét ismerte el a királyok, fejedelmek és államférfiak előtt Nabukodonozor király előtt Dániel sokszor tiszteletet tanúsított Isten neve iránt, végül is szíve mélyéből megtért, s megtanulta „dicsérni, magasztalni és dicsőíteni a mennyei királyt”.

A babiloni király Isten tanúja lett. Hálatelt szívből fakadó, őszinte és ékesszóló bizonyosságot tett, hogy része lehetett az isteni természet irgalmában és kegyelmében, igazságosságában és békéjében. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1170. o.

Ezért az osztályért [a gazdagokért] való munkában sokszor elcsügged az ember, sok fájó meglepetésben van része. De Istennel minden lehetséges. Ő tud és fog munkálkodni emberi eszközökön keresztül azoknak az értelmén, akik életüket a pénzszerzésnek szentelték.

Csodáknak – az őszinte megtérés csodáinak – kell történniük, amilyeneket most nem látunk. A föld legnagyobb emberei sincsenek a csodatevő Isten hatalmától elzárva. Ha munkatársai feladatukat bátran és lelkiismeretesen végzik, Isten megtérésre vezet felelős állású, intelligens és befolyásos embereket. A Szentlélek ereje által sok embert fog a mennyei elvek elfogadására készíteni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 215–216. o.

November 27., hétfő

Csak kevesen értik meg Jézus szavainak horderejét, amelyeket a názareti zsinagógában mondott, amikor magát a felkentnek jelentette ki. Feladatának nevezte a nyomorgatottak és a bűnnel terheltek megvigasztalását, felüdítését és megmentését. Ezt követően pedig, mivel látta, hogy gőg és hitetlenség uralja hallgatói szívét, emlékeztette őket: Isten a régmúlt időkben népe hitetlensége és lázadása miatt elfordult tőle, és pogány területeken olyanok előtt nyilatkozott meg, akik nem vetették el a mennyből áradó világosságot. A sareptai özvegy és a szíriai

Naámán valóra váltották életükben mindazt a lelki világosságot, amelyet nyertek. Ezért igazabbak voltak Isten választott népénél, amely eltávolodott tőle, és kényelméért, világi tisztségeikért feláldozta alapelveit. – *Az apostolok története*, 416. o.

Egyesek különösen alkalmasak a felsőbb társadalmi osztályokért szolgálni. Kérjenek Istentől bölcsességet ahhoz, hogy megtudják, miként ériék el ezeket a személyeket; hogy ne pusztán alkalmi ismeretséget kössenek velük, hanem személyes igyekezettel és élő hittel ébresszék rá lelkük szükségleteire, hogy elvezessék őket az igazság ismeretére, amint az Jézusban van.

Sokan azt gondolják, hogy bizonyos viselkedési formát és munkamódszert kell alkalmazni; olyan módszert, ami e rangos emberek kényes ízlésének megfelel. Fontosnak gondolják a gazdagság látszatát, a díszes épületeket, a drága ruhákat, felszerelést és környezetet, a világ szokásaihoz való igazodást, az elegáns társaságot, a klasszikus műveltséget, az ékes szónoklást. De tévednek. A világi irányelv nem Isten útja a magasabb osztályok megközelítésére. Krisztus evangéliumának következetes, önzetlen bemutatása az, amivel eredményesen lehet hozzájuk közeledni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 213. o.

Hirdessük az igazságot Istentől származó tapintattal, gyengéden és nyájasan. Jöjjön az már meglágyult és szeretettel teljes szívből. Élünk szoros közösségben Istennel, nehogy felágaskodjon önzésünk, akár Jéhuban ágaskodott, s olyan szóáradatot zúdítsunk az emberekre, ami nem helyénvaló, nem olyan, mint a harmat vagy a gyengéd zápor, mely felüdíti a tikkadt növényeket. Mikor igyekszünk meggyőzni embereket, legyen a szavunk gyengéd. Isten lesz annak bölcsessége, aki isteni forrásban keresi a bölcsességet. Kutassunk a lehetőség után mindenfelé, virrasszunk és imádkozzunk. Álljunk készen megfelelni mindenkinek, aki reménységünkről kérdőre von minket, de ezt szerényen és tiszteségtudón tegyük, nehogy rossz benyomást gyakoroljunk egy emberre is, akiért Krisztus meghalt. Tartsuk szívünket Istenhez emelve, hogy mikor alkalom kínálkozik, készen álljunk a jókor mondott, megfelelő szavakra. Ha így vállalunk Istenért munkát, Lelke lesz a segítőnk. A Szentlélek a szívekbe vési a szeretetből szólt szavakat. Így mikor Krisztus kegyelmének hatására szólunk, az igazságnak éltető ereje lesz. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 400. o.

November 28., kedd

Az evangéliumi üzenet eredményessége nem művelt beszéden, ékes-szóló bizonyágtevésen vagy okos érvelésen múlik, hanem az üzenet egyszerűségén, és az élet kenyere után éhező lelkek igényei szerinti tolmácsolásán. „Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?” – ez a lélek kérdése.

Ezreket lehet megközelíteni a legegyszerűbb és legszerényebb eszközökkel. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetsége-sebbjeinek tartunk, sokszor felüdítik annak az embernek az egyszerű szavai, aki szereti Istent, és olyan természetesen beszél erről a szere-tetről, mint a világ fiai az őket leginkább érdeklő dolgokról. – *Krisztus példázatai*, 231–232. o.

Nikodémust, a Magas Tanács tagját, másokkal együtt megragadta Krisztus tanítása. Tanúja volt csodálatos műveinek, amelyek meggyőz-ték, hogy valóban „Istennek ama küldötte”. Ahhoz büszke volt, hogy nyíltan beismerje a galileai Tanító iránt érzett rokonszenvét, ezért titkon érintkezést keresett vele. Egy alkalommal Jézus világosan kifej-tette előtte az üdvtervet és földi misszióját, de Nikodémus csak tovább habozott. Az igazságot szívébe rejtette; három évig alig mutatkozott gyümölcse. Bár nem is vallotta meg Krisztust nyíltan, mégis többször keresztezte a papok tervét a Magas Tanácsban, amikor Őt elveszíteni igyekeztek. Mikor azután Jézus a „keresztre felemeltetett”, Nikodémus visszaemlékezett szavaira, amelyeket neki azon az éjjeli beszélgetésen az Olajfák hegyén mondott: „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetni” (Jn 3:14) – és felismerte Jézusban a világ Megváltóját. [...]

Mikor tehát a zsidók megkísérelték, hogy a gyenge és fiatal gyülekezetet elpusztítsák, Nikodémus állt védelmükre. Már nem óvato-san, habozva és kétségességedve erősítette a tanítványok hitét, hanem minden vagyonát a jeruzsálemi gyülekezet támogatására és az evan-géliumi munka előmozdítására szentelte. Akik azelőtt tisztelték, most gúnyolták és üldözték; bár elszegényedett, de mégsem ingathatták meg, hogy hitéért nyíltan síkra ne szálljon. – *Az apostolok története*, 104–105. o.

Amit Pál apostol az athéni filozófusokkal való találkozásakor tapasztalt, az tanulságul szolgál számunkra. Amikor Pál az Areopagu-

son összegyűltek elé tárta az evangéliumot, logikára logikával, tudományra tudománnyal, filozófiára filozófiával válaszolt. Hallgatóinak legbölcsebbjei meglepődtek és megnémultak. Szavait nem lehetett kétségbe vonni. De igyekezete nem sok gyümölcsöt hozott. Kevesen fogadták el az evangéliumot. Pál ezentúl más munkamódszert alkalmazott. Kerülte az elméletek szövevényes érveit és megvitatását; egyszerű módon hívta fel az emberek figyelmét Krisztusra, mint a bűnösök Megváltójára. [...]

Igazi méltósággal viselkedjenek azok, akik a magasabb szintű társadalmi osztályokért dolgoznak. Ne felejtsek el, hogy angyalok a társaik. Az értelem és szív kincstára legyen mindig telve azzal, ami „Meg van írva”. Tartsd az emlékezés csarnokában Krisztus drága szavait! Sokkal jobban kell értékelni őket, mint az aranyat és ezüstöt. – *A nagy Orvos lábnymán*, 214–215. o.

November 29., szerda

Dolgozni kell a gazdagokért is. Rá kell ébreszteni őket arra, hogy milyen felelősséggel tartoznak a mennytől kapott ajándékokért; hogy el kell számolniuk Istennek, az élők és holtak Bírójának. A gazdagnak szűkése van arra, hogy szeretettel és istenfélelemmel dolgozzunk érte. Nagyon sokszor gazdagságában bízik, és nem látja a veszélyt. Lelki szemait a maradandó értékekre kell irányítani. Meg kell ismernie az igazi Jóság hatalmát, aki így szól: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű.” (Mt 11:28–30) – *Krisztus példázatai*, 230. o.

Ez az ifjú is csodálta Krisztust. Vonzódott a Megváltóhoz, de nem volt hajlandó elfogadni az önfeláldozásra szólító elvét. Inkább a gazdagságot választotta, mint Jézust. Kívánta az örök életet, de nem adott helyet szívében annak az önzetlen szeretetnek, amelyből élet fakad; és szomorú szívvel elfordult Krisztustól.

Az ifjú távozása után... „Jézus ismét felelvén, monda nekik: Gyermekeim, milyen nehéz azoknak, akik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bemenni! Könnyebb a tevének a tú fokán átmenni, hogy-

nem a gazdagnak az Isten országába bejutni. Azok pedig még inkább álméllkodnak vala.” A tanítványok most értették meg, hogy nekik is szól a komoly figyelmeztetés. Krisztus szavainak fényénél a saját hatalmas hatalom- és gazdagságvágyuk is lelepleződött. – *Krisztus példázatai*, 393–394. o.

A Biblia senkit sem ítél el a gazdagságáért, ha becsületesen jutott ahhoz. Nem a pénz, hanem a pénz szeretete minden rossznak a gyökere. Isten ad az embernek erőt a gazdagság megszerzéséhez; és annak a kezében, aki Isten sáfaraként cselekedve anyagi javait önzetlenül használja, a gazdagság áldás mind a gazdagnak, mind a világnak. De sokan, akiket a földi kincsek iránti érdeklődésük annyira leköt, hogy érzéketlenné válnak Isten követelményeivel és embertársaik szükségleteivel szemben, gazdagságukat saját felmagasztalásuk eszközének tartják. Házhoz házat, földhöz földet halmoznak, otthonukat megtöltik luxus tárgyakkal, miközben körülöttük emberek nyomorognak és vétkeznek, betegeskednek és meghalnak. Akik így önző módon csak önmaguknak szolgálnak, nem Isten tulajdonságait fejlesztik ki magukban, hanem a gonoszét.

Ezeknek az embereknek szükségük van az evangéliumra. Tekintetüket az anyagi dolgok hiábavalóságáról az el nem múló gazdagság értékei felé kell irányítani. Meg kell tanulniuk az adakozás örömét, és hogy milyen áldás Isten munkatársának lenni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 212–213. o.

November 30., csütörtök

Ebben a szükséghelyzetben arimathiai József és Nikodémus sietett a tanítványok segítségére. Mindketten tagjai voltak a szanhedrinnek – a főtanácsnak –, és Pilátussal is ismeretségben álltak. Mindketten jó módú és befolyásos emberek. Úgy határoztak, hogy Jézus testének megtisztelő temetésben kell részesülnie.

József merészen elment Pilátushoz, és elkérte tőle Jézus testét. [...]

Sem József, sem Nikodémus nem fogadta el az Üdvözítőt, míg élt. Tudták, hogy egy ilyen lépés kizárta volna őket a szanhedrinből. Azt remélték, hogy befolyásukkal meg tudják Őt oltalmazni a szanhedrin ülésein. Egy ideig úgy látszott, hogy sikerül céljukat elérniük. A papok azonban, amikor észrevették Krisztus iránt tanúsított jóindulatukat, megíúsították terveiket. Távollétükben ítelték el Jézust, és adták kereszt-

halálra. Most, hogy Krisztus halott volt, nem rejtették többé véka alá iránta érzett szeretetüket. – *Jézus élete, 773. o.*

Szükségünk van olyan erőre, mely igyekezetre és odaadó hitre serkent. Ekkor, a Szentlélekkel megkeresztelten Krisztus, a dicsőség reménysége kiformalódik bennünk, és úgy fogjuk bemutatni, mint hitünk és szeretetünk isteni tárgyát. Krisztusról fogunk beszélni, hozzá és róla fogunk imádkozni. Dicsérni fogjuk szent nevét. A nép elé tárjuk csodáit, önmegtagadó, önfeláldozó életét, szenvedéseit, megfeszítését, feltámadását és dicsőséges mennybemenetelét. Ezek az evangélium megindító tárgyai, amelyek szeretetet és izzó tüzet ébresztenek a szívben. [...]

Élő kapcsolatra van szükségünk Istennel ahhoz, hogy Jézusról taníthassunk. Csak így tudunk élő és személyes tapasztalattal beszámolni arról, hogy mit jelent számunkra Krisztus a gyakorlatban és hit által. Befogadtuk Jézust, és isteni komolysággal számolhatunk be a bennünk lakozó erőről. Az embereknek közel kell kerülniük Jézushoz, ezért ki kell hangsúlyoznunk szabadító erejét.

Az őszinte tanulók Krisztus lábainál ülve felfedezik a Megváltó által kijelentett csodálatos igazságokat. Felismerik és értékelik azok jelentőségét. Miközben alázatossá és taníthatóvá válnak, értelmük egyre inkább megnyílik a törvény nagyszerű igazságainak a felfedezésére, mert azokat Krisztus tiszta és világos módon mutatja be. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 3. köt., 186–187. o.*

Ha megértenénk, hogy Jézus milyen komolyan munkálkodott annak érdekében, hogy az evangélium magvát elhintse a világban, akkor fáradhatatlanul dolgoznánk, hogy az élet kenyerét elvigyük a veszendő lelkekhez.

Figyeljétek a nagy Munkást. A bűnösök Barátjától tanuljátok meg, hogyan kell szolgálnotok a bűnben sínylődőket. Az Úr szíve mindenkor érzékenységet tanúsított az emberi szenvedés iránt. [...]

Isten szolgálainak dolgozniuk kell a felsőbb osztálybeli emberek érdekében, viszont ez nem azt jelenti, hogy csak a világ által megtisztelt emberekhez kell közeledniük, és tőlük függővé tenniük az életüket azért, hogy hatalmat, befolyást szerezzenek, és sikert érjenek el. Isten sok esetben kész megérinteni a felelős beosztásban levők szívét azért, hogy előnyökhöz juttassa parancsolatait megtartó gyermekeit. De ha

szolgái semmibe veszik az Urat, és a világ nagyjainak elismerésére vágnak, akkor erejüket valójában gyengeségre váltják. – *The Upward Look*, 330–331. o.

December 1., péntek – További tanulmányozásra

A megváltás története, „A temetés” c. fejezet, 227–229. o.

10.

MISSZIÓ AZ EL NEM ÉRTEKÉRT, 1. RÉSZ

December 2., szombat délután

Az Úr Jézus minden lélek iránt érdeklődést tanúsít. Kijelentette, hogy egyháza őrizze meg a lelki jellegét. Az egyház a világban van, és a vilá-
gért kell dolgoznia. [...]

Ma az igazságot minden nemzetnek, népnek és nyelvnek hirdetni kell. Krisztus azt szeretné, hogy úgy végezzük a munkát, hogy azzal ne ébresszünk előítéleteket, mivel ha előítéletek merülnek fel velünk szemben, akkor egyesek többé nem akarnak hallani az igazságról.

Még mindig e világban vagyunk, ahol akadályokkal szembesülünk, ezért úgy dolgozzunk, hogy eljuthassunk minden társadalmi réteghez. Bárcsak a jelenlegi akadályok ne keltenének benneteket aggodalmat, és ne tennék tönkre Istenbe vetett hiteteket és bizalmatokat. – *This Day With God*, 269. o.

Az apostolt nem tévesztette meg a tudományos világnak ez a köz-
pontja. Belső látása annyira fogékony volt a mennyei szépségek iránt, hogy a hervadhatatlan, örök kincsek gyönyörűsége és dicsősége érték-
telenné tette előtte az őt környező fényt és pompát. Amikor látta Athén
pazar szépségét, ráeszmélt, hogy a tudomány és művészet barátaira
mindez milyen csábítóan hat; felismerte azonban a rá váró munka nagy
fontosságát is. [...]

„Vetekedik vala azért a zsinagógában a zsidókkal és az istenfélő
emberekkel, és a piacon mindennap azokkal, akiket előtalált.” (Csel
17:17) Athénban fő feladatát azonban mégis az képezte, hogy közölje az
üdvüzenetet azokkal, akiknek Istenről és szándékáról nem voltak vilá-
gos fogalmaik. Az apostolnak csakhamar találkoznia kellett a pogány-
ság legmegtévesztőbb, legcsábítóbb formájával. – *Az apostolok törté-
nete*, 234. o.

Ha azonban Isten egyháza tagjainak jelenleg nincs élő összeköttetésük a lelki növekedés forrásával, akkor nem lesznek felkészülve az aratás idejére. Ha nem tartják lámpájukat feldíszítve és égve, akkor a rendkívüli szükség idején nem részesülnek a kegyelem nagyobb mértékében.

Csak azok lesznek képesek ezt az erőt napi szükségletükhöz és tehetőségükhöz mértelen felhasználni, akik a kegyelmi forrás állandó és újabb áldásaiban részesülnek. Ahelyett, hogy az eljövendő időkre várakoznának, amely őket csoda által ruházza fel a lelki erő rendkívüli mértékével, adják át magukat a lélekmentés munkájának, hogy Isten átformálhassa és hasznos edényekké tegye őket. Naponta megragadnak minden alkalmat a szolgálatra, és ezzel tesznek bizonyosságot a Mesterről, bárhol legyenek, akár az otthon szerény munkakörében vagy a nyilvánosság előtt. – *Az apostolok története*, 55. o.

December 3., vasárnap

A thesszalonikai hitetlen zsidók az apostolok iránti féltékenységtől és gyűlölettől úzve nem elégedtek meg azzal, hogy őket saját városukból kiűzték, hanem még Bérea-ba is utánuk mentek, ahol a könnyen ingerelhető alantas rétegek szenvedélyét felszították ellenük. A hittestvérek féltek, hogy Pál apostol ellen erőszakot alkalmaznak, ha ott marad, ezért néhány újonnan megtért béreai testvér kíséretében Athénbe küldték.

Így üldözték az igazság hirdetőit várossról városra. Krisztus ellenségei nem tudták ugyan az evangélium terjedését megakadályozni, ellenben elérték azt, hogy az apostolok munkáját igen megnehezítették. Azonban az ellenállás és küzdelem ellenére is, Pál feltartóztathatatlanul haladt előre. Eltökélte, hogy véghezviszi Isten szándékát, melyet Jeruzsálemben látásban nyilatkoztatott ki előtte. „Mert én téged megsze küldelek a pogányok közé.” (Csel 22:21) – *Az apostolok története*, 232–233. o.

Athén városa a pogányság központja volt. Itt Pál, ellentétben a liszt-rai tudatlan és könnyen hívő lakossággal, emberekre akadt, akik híresek voltak eszükről, tudásukról és műveltségükről. Mindenfelé ott álltak istenségeik és történelmük, valamint irodalmuk istenített hőseinek szobrai. Gyönyörű épületek és képek szemléltették és dicsőítették

a népi hőstetteket; hirdették a pogány istenek népszerű tiszteletét. A nép érzelmeit a művészet szépsége és pompája tartotta bűvöletben. A város minden részében pazarul díszített templomok és szentélyek ékeskedtek, amelyek építésére kimondhatatlan összegeket költöttek. Fegyvereik és híres hadvezérek győzelmét szobrokkal és oltárokkal, valamint emléktáblákkal jelölték. Mindez Athént egyetlen óriási műcsarnokká avatta.

Amikor Pál az őt környező nagyszerű szépséget szemlélte, és meggyőződött, hogy a város teljesen bálványimádásba merült, nagy buzgalom lángolt fel benne Istenért. Láta, hogy Istent mindenütt megszenteltelenítik; részvét fogta el szívét Athén lakossága iránt is, amely a szellemi műveltség ellenére nem ismerte az igaz Istent. – *Az apostolok története*, 233–234. o.

A Krisztussal való élő, hit általi közösség tartós. Minden más egységnek el kell múlnia. Jézus előbb választott bennünket, mérhetetlen árat fizetve megváltásunkért. Az igazi hívő Krisztust választja elsőnek, utolsónak és mindenben a legkiválóbbnak. Ennek az egységnek ára van. A beképzelt lényeknek teljesen függővé kell válni. Aki erre az egységre lép, tudja, hogy Krisztus elfedező vérére van szüksége. Szívüknek meg kell változnia. Akaratukat Isten akarata alá rendelik. Küzdelembe kerül ez a külső és belső akadályokkal. Az elszakadás fájdalomán átésniük csakúgy, mint az odatartozásán. Büszkeséget, önzést, hiúságot, világiasságot, a bűn valamennyi formáját le kell győzniük, ha Krisztussal akarnak egységre lépni. Azért találják a keresztyén életet olyan siralmasan keménynek; azért olyan ingatagok, változékonyak, mert anélkül csatlakoztak Krisztushoz, hogy elszakadnának melengedett bálványaitól. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1143. o.

December 4., hétfő

Athén nagyjai hamarosan tudomást szereztek arról, hogy városukban egy különleges tanító tartózkodik, aki a népnek új és szokatlan tanításokat hirdet. Néhányan közülük felkeresték Pált, és beszélgetni kezdtek vele. Csakhamar egész sereg hallgató vette körül. Athén vezetői közül egyesek nevetségessé akarták tenni az apostolt, mint olyasvalakit, aki mélyen alattuk áll mind társadalmi, mind szellemi téren. Gúnyosan jegyezték meg egymás között: „Mit akarhat ez a csácsogó mondani?”

Mások meg: „Idegen istenségek hirdetőjének látszik, mivelhogy a Jézust és a feltámadást hirdeti vala nékik.” (Csel 17:18)

Azok között, akik Pállal a piacon szembe szálltak, volt néhány „epikureus és sztoikus filozófus”; de úgy ők, mint a többiek, akik érintkezésbe jutottak vele, csakhamar felismerték, hogy a tudásnak sokkal nagyobb kincse felett rendelkezik, mint ők. Tudományos felkészültsége a tudósok tiszteletét vívta ki, míg hatásos és logikus érvelése, valamint beszédének ereje egész hallgatósága figyelmét lebilincselte. Aki csak hallotta őt, mindenki azonnal felismerte, hogy nem valami újonc, hanem azzal a tehetséggel rendelkezik, hogy a társadalom minden osztályának meggyőző bizonyítékokkal szolgáljon, és az általa képviselt tanokat alátámassza. Az apostol bátor magatartással szállt szembe ellenfeleivel, és logikára logikával, filozófiára filozófiával, szónoklatra szónoklattal válaszolt. – *Az apostolok története*, 235. o.

Midón Pál a Szentírásban kutatott, felismerte, hogy már kezdettől fogva „nem sokan hívtak bölcsnek test szerint, nem sokan hatalmasok, nem sokan nemesek; hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszegyenítse az erőseket. És a világ nemtelenjeit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket megsemmisítse; hogy ne dicsekedjék előtte egy test sem.” (1Kor 1:26–29) És amikor így, a keresztfényében szemlélte a világ bölcsességét, elhatározta, hogy semmi egyébről sem akar tudni, mint egyedül „a Jézus Krisztusról, még pedig a megfeszítettről” (1Kor 2:2).

Későbbi tanítói működése alatt Pál tényleg sohasem tévesztette szem elől bölcsességének és erejének forrását. Halljuk csak, hogyan erősítette meg évek múlva is: „mert nékem az élet Krisztus” (Fil 1:21). És ismételten: „Annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt, akiért mindent kárba veszni hagytam, ...hogy a Krisztust megnyerjem, és találtsam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: hogy megismerjem Őt és az Ő feltámadásának erejét és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet.” (Fil 3:8–10) – *Az apostolok története*, 127–128. o.

Vágyakozunk-e a Krisztussal való együtt lakozásra egy örökkévalóságon át? Ha igen, akkor itt is Ővele kell laknunk, hogy minden pró-

bában és kísértésben megsegíthessen, és felkészítsen eljövételére... Krisztust nem tarthatjuk távol az életünktől, mert akkor nem felelünk meg az Ővele való mennyei lakozás feltételeinek. Ő legyen számunkra mindenben minden a mennyben és itt a földön is. – *Review and Herald*, 1891. május 5.

December 5., kedd

Figyeld meg Pált az Areopagus (görög törvényszék) tanácsa előtt, amikor tudományra tudománnyal, logikára logikával és bölcsesetre bölcseslettel szállt szembe. Figyeld meg, hogyan utal Jehovára, int az ismeretlen Istenre – az Istentől nyert szeretet tapintatával –, akit hallgatói tudatlanul, ismeretlenül is imádtak. Beszédében idézte saját költőjüket, és úgy rajzolja eléjük Istent, mint Atyát, akinek gyermekei vagyunk. Hallgasd őt abban a kaszt- és osztályrendszer korában, amikor az emberek jogait egészen megtagadták, amint a testvériség nagy igazságát fejtegeti, és kijelenti, hogy „Isten az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén” (Csel 17:26). Ezután bemutatja, hogy Istennek az emberrel való bánásmódja révén hogyan vonul végig aranyfonálhoz hasonlóan kegyelmének és irgalmának szándéka. – *A megváltás története*, 312. o.

Az Areopagus közepén állva Pál az athéniak elé tárta az élő Isten dicsőségét bálványimádó gyakorlatukkal ellentétben.

„... Athéni férfiak – mondta –, minden tekintetben nagyon istenfélőknek látlak titeket. Mert mikor bejárom és szemlélém a ti szentélyeiteket, találkozám egy oltárral is, melyre ez vala ráírva: Ismeretlen Istennek. Akit azért nem ismerve tiszteltek, azt hirdetem én néktek. Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik. Sem emberek kezeitől nem tiszteltetik, mintha valami nélkül szűkölködnék, holott ő ad mindeneknek életet, lehetet és mindent; és az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait; hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikőnktől sem. Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk: miképpen a ti költőitek közül is mondták némelek: Mert az ő nemzetsége is vagyunk. Mivelhogy azért az Istennek

nemzetsége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség.” (Csel 17:22–29) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 292–293. o.

Isten olyan gyümölcsöket vár el egyházától, amelyek megfelelnek a krisztusi tanításoknak, méltóak ahhoz az igazsághoz, amelyet valunk, és Krisztus bölcsességét, kegyelmét nyilatkoztatják ki. Az Úr oda-szentelt szolgálatra hív el, hogy keressük meg az embereket ott, ahol vannak, és értsük meg őket, de közben ne tagadjuk meg az igazságot. Nem szabad bezárkóznunk, mert akkor a világosságunk nem jut el másokhoz. Keressük a közös területet, ahol együtt lehetünk a más hitűekkel, ahol egyeztethetjük az elveinket és a Krisztus tanításaival kapcsolatos ismereteinket. A szent elvekkkel nem sokan fognak szembe-szállni. – *Manuscript 104*, 1898.

December 6., szerda

Pál apostol páratlanul szép és kedves szavakkal tárta Athén bölcsei elé, hogy mi volt Isten célja a teremtéssel, valamint a fajok és népek felosztásával. „Az Isten, aki teremtette a világot – mondta az apostol –, ...az egész emberi nemzetséget is egy vérből teremtette, hogy lakjon a föld egész felszínén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják...” (Csel 17:24, 26–27)

Isten világossá tette, hogy akik akarnak, „a szövetség kötelékébe” (Ez 20:37) léphetnek. A teremtéssel az volt a szándéka, hogy a föld benépesüljön olyan lényekkel, akiknek a léte áldás lesz önmaguk és egymás számára, Teremtőjüknek pedig dicsőségére. Mindenki, aki akar, azonosulhat ezzel a szándékkal. Róluk szól: „a nép, amelyet magamnak formáltam... hirdesse dicséretemet!” (Ésa 43:21) – *Próféták és királyok*, 500. o.

Isten iránti őszinte tiszteletre kész tet végtelen nagyságának érzete és jelenlétének tudata. Mélységesen kellene szívünkre hatnia, ha meg-érezzük a Láthatatlan jelenlétét. Az imádkozás órája és helye szent, mert Isten van ott. Ha magatartásunkban és viselkedésünkben tiszteletet tanúsítunk, elmélyül bennünk az az érzés, amely tiszteletre kész-

tet. „...szent és félelmes az ő neve” (Zsolt 111:9) – nyilatkoztatta ki a zsoltáríró. Amikor az angyalok kimondják ezt a nevet, eltakarják arcukat. Nekünk, elbukott, bűnös embereknek, micsoda tisztelettel kellene ajkunkra vennünk Isten nevét! – *Próféták és királyok*, 48. o.

Pál mélységesen vágyott arra, hogy az emberek meglássák és felfogják Krisztus alázatosságát. Meg volt győződve arról, hogyha rá lehetne vezetni őket a menny Fensége által hozott csodálatra méltó áldozat átgondolására, az önzés eltűnése szívékből. Az apostol hosszasán időzik egyik pontnál a másik után, hogy valamennyire felfogjuk, milyen csodálatos az, ahogy a Megváltó leereszkedett a bűnösök érdekében. A figyelmet először arra irányítja, hogy Krisztus a mennyben Atyja kebelén volt. Azután bemutatja Őt, amint félreteszi dicsőségét, és önként kiteszi magát az emberi élet megalázó állapotának, vállalva egy szolga kötelezettségeit, engedelmes lévén halálig – és ami a legszegenyesebb, legfelháborítóbb és leggyötrelmesebb –, a kereszthalál. Tudunk-e Isten szeretetének e csodálatos megnyilatkozására hála és szeretet nélkül és annak a ténynek mélységes átérzése nélkül gondolni, hogy mi nem a magunkéi vagyunk? Az ilyen Mestert nem kelletlenül, önző indítékokból kell szolgálni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 501. o.

Krisztus szeretete aranylánc, mely a benne hívő halandó embereket a végtelen Istenhez láncolja. Az Úrnak a gyermekei iránti szeretete minden értelmet fölülmúl. Semmi tudomány le nem írhatja azt. Emberi bölcsesség nem tudja lemérni. Minél inkább érezzük e szeretet hatását, annál szelídebbek, alázatosabbak leszünk. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1141. o.

December 7., csütörtök

Pál... az adott körülmények között milyen könnyen mondhatott volna olyasvalamit, ami gőgös hallgatóit felingerli, és nehézségeket okoz számára. Ha beszédében meggondolatlanul isteneiket és városuk nagy embereit támadja, az a veszély fenyegeti, hogy Szókratész sorsára jut. Azonban isteni szeretetből fakadó tapintattal igyekezett gondolataikat a pogány istenségektől óvatosan eltéríteni, amennyiben az igaz Istent nyilatkoztatta ki előttük, akit nem ismertek. – *Az apostolok története*, 241. o.

Miközben az emberiség nemes képviselőire utalt, a görög költészetből vett idézetekkel szemléltette a végtelen Istent, mint Atyát, akinek valamennyien gyermekei vagyunk. „Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk” – jelentette ki –, „miképpen a ti költőitek közül is mondták némelyek: Mert az ő nemzetsége is vagyunk. Mivelhogy azért az Istennek nemzetsége vagyunk, nem kell azt gondolnunk, hogy aranyhoz, vagy ezüsthöz, vagy kőhöz, emberi mesterség és kitalálás faragványához hasonlatos az istenség.” [...]

Amikor Pál a halottak feltámadásáról beszélt, „némelyek gúnyolódtak; mások pedig mondának: Majd még meghallgatunk téged e felől” (Csel 17:32). [...]

Voltak néhányan az apostol hallgatói között, akik annak ellenére, hogy az elmondott igazságok meggyőzték őket, mégsem akartak megálazkodni, az igaz Istent elismerni, és a megváltás tervét elfogadni. A bűnöst sem az ékesszólás, sem a legerősebb bizonyítékok sem tudják megtéríteni; Isten ereje képes csupán az igazságot a szívbe vésni. Aki állhatatosan elzárkózik ez erő elől, azt megközelíteni nem lehet. A görögök bölcsességre vágytak, de a keresztről szóló üzenetet bolondságnak tartották, mivel saját bölcsességüket magasabbra értékelték annál a bölcsességnél, amely onnan felülről jön. – *Az apostolok története*, 238–239. o.

Isten megígérte: „Kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek engem.” (Jer 29:13)

Egész szívünket át kell adni Istennek, különben nem munkálja bennünk azt a változást, mely Isten képmását kialakítja. Bűnös természetünk elidegenített bennünket Istentől. A Szentlélek találóan ábrázolja állapotunkat: „Aki holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2:1) „Minden fej beteg, és minden szív erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség.” (Ésa 1:5–6) Sátán tőrében tart bennünket, foglyokká tettünk az ő akarására (2Tim 2:26). Isten meg akar bennünket gyógyítani, szabadítani bűneinkből. Miután ez teljes átalakulást igényel, egész lényünk megújulását, azért teljesen át kell adnunk magunkat Istennek. – *Jézushoz vezető út*, 43. o.

Minden embernek joga van eldönteni, hogy melyik hatalom uralma alá akarja helyezni magát. Senki sem süllyedt olyan mélyre, senki sem olyan aljas, hogy ne találhatna Krisztusnál szabadulásra. A megszál-

lott – imádkozás helyett – csak a Sátán szavait tudta kimondani; de Isten hallotta a szív ki nem mondott esdeklését. Egyetlen sóvárgó kiáltást sem hagy Isten figyelmen kívül, ha az esdeklés nem is formálódik szavakká. Nem lesz Sátán martaléka, és gyengeségében nem marad magára senki, aki Istennel szövetségre lép. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 93. o.

December 8., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. köt., „A menny elnyerése” c. fejezet, 96–97. o.; *Pátriárkák és próféták*, „Sátán ellenségeskedése a törvénnyel” c. fejezet, 331–342. o.

11.

MISSZIÓ AZ EL NEM ÉRTEKÉRT, 2. RÉSZ

December 9., szombat délután

Az ember bukása miatt az egész menny gyászolt... Az angyalok ajkán elhalt a dicsőítő ének. A bűn okozta pusztulás az egész mennyet gyászba borította.

Isten Fiának, a menny dicsőséges parancsnokának szíve megesett az elbukott emberiségen. Az elveszett világ keservei láttán végtelen szájalomra indult. Az isteni szeretet kigondolt egy tervet az ember megváltására. Isten megszegett törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egy lény volt, aki az ember érdekében ki tudta elégíteni a törvény követelményeit. Mivel Isten törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehetett jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennellyel... Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megrontott emberiséget. – *Pátriárkák és próféták*, 63. o.

Sajátítsuk el Krisztus lelkületét, amellyel a bűnösök megmentésén fáradozott. A tévelygők ugyanolyan kedvesek előtte, mint a hívők. Irgalmának ugyanolyan győzelmi jelvényeivé, országának ugyanolyan örököseivé válhatnak. De ki vannak téve az agyafúrt ellenség csapdájának, a veszélyeknek, a beszennyeződésnek, és – Krisztus megmentő kegyelme nélkül – a biztos pusztulásnak. Ha ilyen színben látnánk a dolgokat, akkor föléledne a buzgalmunk, megsokszorozódna odaadó, önfeláldozó igyekezetünk, hogy azok közelébe férközzünk, akik segítségünkre, imánkra, megértésünkre és szeretetünkre szorulnak. [...]

Csakis azok élnek Krisztusért, dicsőítik a nevét és hűségesek Mesterükhöz, akik igyekeznek megmenteni az elveszettet. A valódi istenfélelem egészen bizonyosan kézzelfoghatóvá teszi a megfeszített Üdvözítőt

mély vágyát és buzgó munkáját azok megmentéséért, akikért meghalt. Ha Krisztus kegyelme lágyítja és csillapítja a szívünket, s ha az jóságának és szeretetének tudatától izzik, akkor a megtérés, a gyöngédség és a szeretet magától értetődően árad belőle. A testet öltött igazság hatalmat gyakorol mindenkire, akivel érintkezik, akár a rejtett kovász. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 605–606. o.

Az ember Isten tulajdona, és az angyalok nagy érdeklődéssel figyelik, hogy az emberek dolgoznak-e embertársaikért. Amikor a mennyei lények látják, hogy a magukat Isten fiainak és leányainak vallók Krisztushoz hasonló erőfeszítéseket tesznek mások megsegítése érdekében, és megértést, gyöngédséget tanúsítanak az elesettek s a bűneiket megvallók iránt, akkor az angyalok pontosan azokat a szavakat juttatják az eszükbe, amelyek meglágyítják és fölemelik a lelkeket. Szent angyalok figyelnek bennünket. Nem szabad semmibe vennünk még a legjelentéktelenebb embert sem. – *In Heavenly Places*, 100. o.

December 10., vasárnap

Krisztus mondta: „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra”, hogy betöltsék „ami híja van a Krisztus szenvedéseinek... az Ő testéért, ami az egyház” (1Jn 3:1; Jn 17:18; Kol 1:24). Krisztus minden egyes megmentett lelket arra szólít, hogy mentse az elveszetteket az Ő nevében. [...]

Tudod-e, hogy Krisztus keresi azokat, akiket látszólag javíthatatlan és visszataszító voltak miatt te elkerülsz? Talán éppen akkor van a legnagyobb szükségük részvétedre, amikor elfordulsz tőlük. Minden istentiszteleten vannak nyugalomra és békességre vágyó lelkek. Talán látszólag felszínesek, de nem érzéketlenek a Szentlélek befolyása iránt. Közülük sokan megnyerhetők Krisztusnak. – *Krisztus példázatai*, 191. o.

Az egész menny érdekelt az elveszettekért végzett munkában. Az angyalok feszülten figyelik, hogy ki kész hátrahagyni a kilencvenkilenc juhot a karámban, hogy elmenjen a viharban megkeresni a puszta helyen elveszett juhot. Körülöttünk mindenütt veszendő lelkek vannak, és sajnós el vannak hanyagolva, ezért elvesznek. Azonban Isten szemében mégis hatalmas értéket képviselnek, mivel Krisztus drága vérén váltotta meg őket. – *In Heavenly Places*, 100. o.

Ebben a munkában láthatatlan társaid vannak. A menny angyalai álltak a samaritánus mellett is, aki a megsebzett idegent felkarolta. Mennyei angyalok állnak mindazok mellett, akik embertársaik megsegítésével szolgálnak Istennek. Maga Krisztus is együttműködik veled. Ő a Megváltó. Ha az irányításával munkálkodszt, nagyszerű eredmények tanúja leszel. [...]

Krisztus felemeli mindazokat, akik vágnak a vele való közösségre; akik vágyakoznak eggyé lenni vele, miként Ő is egy az Atyával. Engedi, hogy meglássuk és érezzük mások szenvedéseit, mert meg akar szabadítani az önzéstől. A maga jellemének vonásait – könyörületét, kedves-ségét és szeretetét akarja kialakítani bennünk. Ha engedjük, hogy munkálkodjon a szívünkben, akkor iskolájának tanulóiként felkészülünk a mennyei életre. – *Krisztus példázatai*, 388. o.

Isten világméretű küldetést bízott követőire. Krisztus idején az önzés, a kevélység és mások megvetése válaszfalat emelt a szent iratok őrzői és a földkerekség többi nemzete közé. Az Üdvözítő azért jött, hogy változtasson ezen az állapoton... Jézus Krisztus ledönti a válaszfalat, az énszeretetet, az elválasztó nemzeti előítéletet, a más nemzetek lenézését – ehelyett az egész emberiséget átölelő szeretetet hirdeti. Kiemeli az embereket az önzésük által írt szűk körből, megszüntet minden területi elválasztó vonalat, a társadalom minden mesterséges megkülönböztetését. Nem tesz különbséget a szomszéd és idegen, a barát és ellenség között. Arra tanít, hogy minden ínséges lélekre, mint testvérünkre, a világra, pedig mint munkaterületünkre tekintsünk. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 42. o.

December 11., hétfő

Jézus felment egy hegyre, ott köré sereglett a sokaság, elhozták a betegeket, bénákat, és a lábához fektették őket. Mindannyiukat meggyógyította, s noha az emberek pogányok voltak, dicsőítették Izrael Istenét. Három napig folyamatosan szorongtak a Megváltó körül, éjjel a szabad ég alatt aludtak, nappal Krisztus köré tömörültek, mohón itták szavait, nézték tetteit. Három nap múltán az élelmük elfogyott. Jézus nem akarta éhesen elküldeni őket, ezért megbízta tanítványait, hogy adjanak nekik enni. A tanítványok újra elárulták hitetlenségüket. Bethsaidában lát-

ták, hogy a kevés, amijük volt, Krisztus áldásával elegendőnek bizonyult a sokaság megelégtetésére; most mégsem hozták elő bizalommal mindenüket, hogy Ő erejével majd megszorítja az éhező tömeg számára. Ráadásul a Bethsaidánál jóllakott emberek zsidók voltak, ezek pedig különféle pogányok. A zsidó előítélet még mindig erősen munkálkodott a tanítványok szívében, és így feleltek Jézusnak: „Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérrel itt e pusztában?” (Mk 8:4) De szának engedelmeskedve mégis előhozták, amijük volt – hét kenyeret és két halat. A sokaság jóllakott, hét nagy kosár telt meg a maradékkal. Az asszonyokon és gyermekeken kívül négyezer férfi kapott így erőre, s boldogan, hálás szívvel távoztak. – *Jézus élete*, 404. o.

Mint népet nem oktattak ki bennünket kellően az idő rövidségére, amelyben dolgoznunk kell, és nem értjük a korunkban elvégzendő mű nagyságát. Nemsokára eljön az éj, mikor már senki sem munkálkodhat. Isten nőket hív, akik magukat teljesen átadják, és a Szentírás tanulmányozása által előkészítik, hogy Isten művét az utolsó napokban elvégezzék. Mialatt magukat őszintén és alázatosan odaszentelik a munkára, hogy mindazt megtegyék, amit csak tudnak, mély tapasztalatra fognak szert tenni. Jobban megismerik az igazságot, és jobban megértik majd, hogyan kell elérni a lelkeket, és éppen akkor nyújtsanak nekik segítséget, mikor arra a legnagyobb igény van. Munkásokra van most szükség, hogy Istenért dolgozzanak. A föld megérett az aratásra, de kevés a munkás. – *Életünk és munkánk*, 211. o.

Adott a lehetőség, hogy a Krisztusban hívő olyan tapasztalatot szerezzen, ami bőséggel elegendő a helyes kapcsolat kialakítására Istennel. A Bibliában található összes ígélet arra bátorít, hogy isteni természet részeseivé válhatunk. Íme, Isten javaslata: támaszkodjunk Őrá, higgyünk Igéjében, és teljesítsük tervét... Ez számunkra a világ minden kincsénél értékesebb. Ezen a földön nincs is ehhez fogható. Míg erősen kapaszkodunk a számunkra felkínált erőben, addig lesz reménységünk, mivel tudjuk, hogy bízhatunk Isten ígéreteiben. És ha erősen kapaszkodunk a Krisztus által felkínált lehetőségekben, akkor Isten fiaivá és leányáivá válhatunk. – *Review and Herald*, 1909. január 14.

December 12., kedd

Nyugat felé nézve láthatta az alant elterülő síkságot, Tírusz és Szidon ősi városait, pogány templomaikkal, nagyszerű palotáikkal, piacaikkal, hajókkal teli kikötőkkel. Azon túl hullámozott hatalmasan a kék Földközi-tenger, amelyen át az evangélium küldötteinek vinniük kellett az örömhírt a világ nagy birodalmának központjába. Ez az idő azonban még nem jött el. Jézus munkája most az volt, hogy előkészítse tanítványait a küldetésükre. [...]

Ennek a területnek a népe az ősi kananeusokhoz tartozik. Bálványimádók voltak, a zsidók megvetették, gyűlölték őket. Ehhez az osztályhoz tartozott az asszony, aki most Jézushoz jött. Pogány volt, ezért nem élvezhette azokat az előnyöket, melyekben a zsidók naponta részesültek. Sok zsidó élt a föníciaiak között, általuk Krisztus munkájának híre bejárta ezt a vidéket. [...]

Krisztus ismerte ennek a nőnek a helyzetét. Tudta, vágyik találkozni vele, és úgy intézte, hogy az útjába kerüljön. Vigaszt nyújt bánatára, élő példáját adhatja a leckének, amit meg akart tanítani. Ezért hozta tanítványait erre a vidékre. Azt akarta, hogy tudják, milyen tudatlanság honol az Izrael földjével határos városokban, falvakban. Azok az emberek, akiknek minden lehetőségük megvolt, hogy megértsék az igazságot, egyáltalán nem ismerték a körülöttük élők szükségleteit. Nem tettek erőfeszítéseket, hogy segítsenek a sötétségben élő lelkeken. A zsidó góg által emelt válaszfal még a tanítványokat is megakadályozta abban, hogy együtt érezzenek a pogány világgal. Ezek a korlátok most ledőltek. – *Jézus élete*, 399–400. o.

Krisztus a zsidók és pogányok között fennálló válaszfal ledöntését már földi tanítói tisztsége közben megkezdte. Minden ember számára üdvöt hirdetett. Zsidó létére nyíltan érintkezett Samária lakóival, amivel megdöntötte a farizeusi szokásokat ezen megvetett néppel szemben. Házukban együtt aludt velük, asztalukról étkezett, és utcáikon tanított.

Az Üdvözítő meg akarta értetni a tanítványokkal azt az igazságot, hogy a zsidó és a többi nép között fennálló válaszfalat le kell dönteni. Azt tanította, hogy a „pogányok örököstársak” a zsidókkal, és „részei az ő ígéreteinek Krisztus Jézusban, az evangélium által” (Ef 2:14; 3:6). Ez az igazság részben már akkor megnyilvánult, amikor Krisztus a kapernaumi százados hitét megjutalmazta, vagy amikor hirdette

az evangéliumot Sikár lakosságának. Még világosabbá vált ez, amikor főníciai látogatása alkalmával a kananeus asszony leányát meggyógyította. A tanítványok ezekből a tapasztalatokból ismerték fel, hogy sokan szomjúhozzák az igazság világosságát azok közül, akiket ők méltatlannak tartottak az üdvösségre. – *Az apostolok története*, 19. o.

December 13., szerda

A Megváltó mennyei szájalommal fordult a kananeus asszony felé. Szíve megindult az asszony fájdalmán. Szerette volna azonnal megnyugtatni, és imáját meghallgatni. De valamire meg akarta tanítványait tanítani. Egy darabig úgy tűnt, hogy az asszony meggyötört szívének jaja nem is érinti. Amikor azonban hitéről bizonyosságot tett, Krisztus megdicsérte, és a kért drága áldással küldte el. A tanítványok soha nem felejtették el ezt a leckét, és a Szentírás megörökítette, hogy megmutassa, mit eredményez a kitartó ima.

Krisztus tette az asszonyt olyan állhatatossá, hogy nem lehetett visszautasítani. Ő adott a könyörgő özvegynek is bátorságot és határozottságot a bíróval szemben. Századokkal előbb a Jabbok partján vívott titokzatos küzdelemben Krisztus éppilyen állhatatos hitet ébresztett Jákóbban. Azt a bizalmat, amelyet Ő adott, meg is jutalmazta. – *Krisztus példázatai*, 175. o.

Jézus ismeri minden anyai szív terhét. Ő, akinek szegénységgel és nélkülözéssel küszködő anyja volt, megért minden fáradozó anyát. Aki hosszú utat tett meg azért, hogy könnyítsen egy aggódó kánaánita anya szívéen, a mai anyákért is ugyanannyit megtesz. Aki visszaadta a naini özvegy egyetlen fiát, és aki gyötrelmei között a kereszten megemlékezett saját anyjáról, ma is megindul az anyák fájdalmán. Minden bajban és minden szükségben vigaszt és segítséget nyújt. [...]

A hozzávitt gyermekekben Jézus azokat a férfiakat és nőket látta, akik kegyelmének örökösei, országának polgárai lesznek, és akik közül egyik-másik mártíromságot fog szenvedni érte. Tudta, hogy ezek a gyermekek hallgatni fogják Őt, és sokkal készségesebben elfogadják Megváltójuknak, mint a felnőttek, akik között sok a világi bölcs és a kemény szívű ember. Tanításaiban leereszkedett a kicsinyek színvonalára. Jézus, a menny Királya, válaszolt kérdéseikre, és leegyszerűsítette, gyermeki értelmükhöz szabta fontos tanításait. Lelkükbe

ültette az igazság magvait, amelyek a későbbi évek során kikeltek, és megteremték az örök élet gyümölcsseit. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 42. o.

Ha nem hozzák vissza a nyájhoz, az elveszett juh addig kószál, míg el nem pusztul. Sokan elvesznek, mert nincs kéz, amely mentésre nyúlna utánuk. Lehet, hogy e tévelygők látszólag nehezen kezelhetők, meggondolatlanok, de ha olyan lehetőségeik lennének, mint másoknak, talán nemesebb lélekről és hasznosabb képességekről árulkodnának. Az angyalok szánakoznak a tévelygőkön, és sírnak, mialatt az emberi szem szárazon marad, és az emberi szív nem szánakozik.

Ó, milyen szükségük lenne a megkísértett tévelygő lelkeknek a szívet érintő, mélységes megértésre! Bárcsak többet merítenénk Krisztusból, és kevesebbet, sokkal kevesebbet a saját énünkéből! – *Krisztus példázatai*, 191–192. o.

December 14., csütörtök

Amint a nap sugarai behatolnak a föld legtávolibb sarkaiba, úgy Isten terve szerint az örömuzenet világosságának minden emberre ki kell terjednie. Ha Krisztus egyháza betöltené az Úr szándékát, akkor világosságot árasztana a sötétségben veszteglőkre. Az egy helyre csoportosulás, a felelősség és keresztviseelés alóli kibújás helyett az egyház tagjai szétszóródnának az országban, és Krisztus világosságát hagynák ragyogni az életükből. Úgy fáradoznának az emberek üdvösségén, amint Krisztus fáradzott. Akkor országának örömhírét gyorsan eljuttatnák az egész világra.

Így kell megvalósulnia Isten szándékának, melyre Ábrahámától napjainkig elhívta népét. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 42–43. o.

Krisztus mindenről lemondott, hogy üdvösséget szerezzen minden embernek, népnek, nemzetnek és nyelvnek. Hidat épített a bűn miatt keletkezett szakadék fölött, hogy az Ő érdemei alapján az ember megbékélhessen Istennel. Miért nem látni a munkások nagy seregét harcolni Immánuel fejedelem vérrel áztatott zászlaja alatt... hogy lelkeket vezessenek ki a sötétségből a világosságra? Miért nem tanítjuk meg a veszendő lelkeket hinni Krisztusban, mint személyes Megváltójukban, és miért nem segítünk nekik meglátni hitszemükkel Krisztust, és miért nem járulunk hozzá, hogy a világ bűneitől megtisztulhassanak az élő

Forrásban? Nekünk kellene őket megtanítanunk, hogyan vetközzék le az óembert, a bűntől beszenyezett ruhát, és hogyan ölthetik magukra Krisztus fedhetetlenségének palástját. Bűntől elhomályosított elméjükbe nemes gondolatokat kellene elhintenünk a mennyországról. Hit, megértés és Krisztus példájának követése által a bűnösöket elvezethetjük a szent és fedhetetlen életre. Mutassuk be számukra azt az életet, amely által megláthatják a különbséget a tévelygés és a szenvedélyek, valamint a makulátlan tisztaság, feddhetetlenség és szentség között. – *The Southern Work*, 27. o.

A városokban egyes csoportokat lehetetlen nyilvános előadásokkal elérni. Őket meg kell keresnünk, mint a pásztor keresi elveszett juhát. Szorgos, személyes munkát végezzünk értük. A személyes munka elhanyagolásával értékes lehetőségeket veszítünk el, melyeket kihasználva, nagy lépéssel fejleszthetnénk a művet. [...]

Az érdeklődőknek kössük a lelkükre, hogy szorgalmasan tanulmányozzák Isten szavát. Valakinek segíteni kell nekik, hogy biztos alapokra építhessenek. Vallásos életüknek ezen a válságos szakaszán fontos, hogy bölcsen irányított bibliamunkások siessenek segítségükre, s nyissák meg előttük Isten szavának kincsházát. – *Bizonyságtételek a gyülekezetek részére*, 9. köt., 111. o.

December 15., péntek – További tanulmányozásra

Életünk és munkánk, „Mindenütt a vizek mellé vetni” c. fejezet, 213–214. o.

12.

ESZTER ÉS MÁRDOKEUS

December 16., szombat délután

Csaknem ötvenezer fogoly élt azzal a rendelettel, amely Círusz jóvoltából hazatérésüket megengedte. Ez azonban csak maradék a médó-perzsia tartományaiban szétszóródott százezrekhez képest. A zsidók nagy többsége úgy döntött, inkább a száműzetés földjén marad, mintsem vállalkozzon a visszatérés nehézségeire, feldúlt városaik és otthonuk helyreállítására.

Húsz vagy még több év elteltével Darius Hystaspes – az akkori uralkodó – második rendeletet adott ki, amely éppen olyan kedvező volt, mint az első. Az irgalmas Isten így nyújtott újabb alkalmat a Médó-Perzsa Birodalomban élő zsidóknak arra, hogy visszatérjenek atyáik földjére. Az Úr előre látta, hogy milyen nyugtalan idők következnek Xerxes – az Eszter könyvében szereplő Ahasvérus – uralkodása alatt; egyrészt megváltoztatta a hatalmon levők érzéseit, másrészt arra indította Zakariást, hogy bírja rá a foglyokat a hazatérésre. – *Próféták és királyok*, 598. o.

A keresztények Krisztus ékkövei. Ragyogva kell tündökölniük, szerte tükrözve Krisztus szépségének világosságát. Fényük attól a csiszolástól függ, melyet elfogadnak. Azt választhatják, hogy az Úr csiszolja őket, vagy csiszolatlanul maradnak. Csiszolás nélkül csak annyi fényt tudnak visszatükrözni, mint a közönséges kavics. [...]

Az isteni munkás nem pazarol időt értéktelen anyagra. Csakis értékes követ csiszol palota alakúra, eltávolítva a durva éleket. Ez a folyamat súlyos és próbára tevő; sérti az ember büszkeségét. Krisztus mélyen vág az emberi önhittség által tökéletesnek tekintett lelki tapasztalatba, s eltávolítja jellemünkből az önhittséget. Eltávolítja a fölösleges felületeket, erősen a koronghoz szorítva a követ, hogy lecsiszoljon minden durvaságot. Majd a világosság felé tartva az ékkövet, a maga képét látja tükröződni benne, ezért méltónak ítéli ékköves ládájára.

„Azon a napon, mondja a seregek Ura, felveszlek téged... és olyanná teszlek, mint a pecsétgyűrű, mert téged választottalak, mondja a seregek Ura.” Bármilyen súlyos is, áldott lesz a tapasztalat, mely értékessé, élő ragyogással tündöklővé teszi a követ. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1177. o.

A szeretettel teljes Isten igyekszik kifejleszteni bennünk Lelkének drága ajándékait. Megengedi, hogy akadályokba ütközzünk, zaklatások és nehézségek érjenek minket, de nem átokként, hanem a legnagyobb áldásként. Minden kísértés, amelynek ellenálltunk, minden bátran elviselt próba új tapasztalattal gazdagít, s elősegíti jellemünk építését. Aki isteni erővel ellenáll a kísértésnek, az ég és föld előtt Krisztus kegyelme hatékonyságát nyilatkoztatja ki. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 117. o.

December 17., vasárnap

Isten próbára teszi földön élő népét. Ez a legjobb hely, ahol jelenlétében időzhetünk. Itt, ezen a világon, ezekben az utolsó napokban derül ki, hogy mi uralja az emberek szívét, és mi vezérli a cselekedeteiket. Ha az isteni igazság erejével bírnak, akkor az jó cselekedetekre vezeti őket, fölemeli az adomány befogadóját, és Urához hasonlóan nagylelkűvé és nemes szívűvé teszi őt. [...]

A szív kimondhatatlanul csalárd, és reménytelenül gonosz. Aki hívó embernek vallja magát, sok esetben nem hajlandó önvizsgálatot tartani, hogy felmérje, van-e hite. Döbbenetes, hogy némelyek csalóka reményekben bíznak. Évekkel korábban szerzett régi tapasztalataikra támaszkodnak, de amikor szembesülnek a szív vizsgálatának valóságával, semmit sem tudnak felelni, holott minden nap új tapasztalatot kellene szerezniük. Azt gondolják, hogy az igazság megvallása meg fogja menteni őket. Jézus azonban csak akkor jön el hozzátok, és akkor vacsorál veletek és ti Ővele, amikor elhagyjátok azokat a bűnöket, amiket az Úr is gyűlöl. Akkor mennyei erőt nyertek Jézustól, növekedni fogtok Őbenne, és győzedelmes, szent örömmel kiálthatjátok: „Áldott az Isten, aki győzelmet adott nekünk a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” – *Spiritual Gifts*, 2. köt., 226–227. o.

A fiataloknak oda kell állniuk, ahol szívük teljesen az Úré lehet, ahol képességeikkel tisztességet adnak Istennek. Akkor Isten is megtisz-

teli őket, ismeretet és bölcsességet ajándékoz nekik. Így tett Dániel is a babiloni udvarban, ahol hű maradt elveihez a pogányok romlottsága közepette. „Dániel eltökélte szívében, hogy nem fertőzteti meg magát a királyi ételével és a borral, melyből az ivott.” (Dán 1:8)

Dániel és társai nem tudták, mi lesz a döntésük következménye; csak annyit tudtak, hogy ez életükbe is kerülhet. Mégis eldöntötték, hogy a szigorú mértékletesség egyenes ösvényét fogják taposni a laza erkölcsű babiloni királyi udvarban is.

Dániel és társai babiloni példáján keresztül láthatjuk, hogy lehetetlen dolog elérni a mércét, melyet Isten a gyermekei számára állított fel, miközben valaki egy könnyed, alkalmazkodó vallást követ, amely figyelmen kívül hagyja az elveket, és az eseményeket befolyásoló körülményeket. – *Isten fiai és leányai*, 174. o.

Megváltónk nem titkolta el a tanítványai elől, hogy ezen a világon nyomorúságuk lesz. Királyok és fejedelmek elé viszik őket Jézus nevéért, sok gonosz hazugságot mondanak rájuk, s akik üldözik őket, és sokuk életét kioltják, azt gondolják, hogy istentiszteletet cselekszenek (Jn 16:1–3). Minden korszakban üldözést szenvedtek valamilyen formában mindazok, akik istenfélő életet éltek. Nagyon sok méltatlanságot, gyalázatot és kegyetlenséget kellett eltűrniük – ezek kitalálására Sátán indította fel ellenük az embereket.

A világ ma ugyanúgy ellenzi az igaz vallást, mint bármikor azelőtt. Az üldözés szelleme újra feltámad a hűségesek ellen, akik nem egyeznek ki a világgal, és nem ingatja meg őket véleménye, kegye vagy ellenállása. – *Az én életem ma*, 69. o.

December 18., hétfő

Mikor a királytól megérkezett a parancs, Vásti nem teljesítette, mert tudta, hogy Ahasvérus a részegítő ital hatása alatt állt. Mind a férje, mind a maga érdekében úgy döntött, hogy mint az udvar nagyasszonya, nem hagyja el a helyét.

Amint később átgondolta az esetet, kétségkívül úgy érezte, hogy Vástit megtiszteltetés illetné a méltatlan bánásmód helyett. [...]

Azon események által, melyek Esztert a perzsa trónra emelték, Isten az Ő népét illető terveinek megvalósításán fáradozott. A bor hatására

történetek végül Izrael népe javát szolgálták. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1139. o.

Eszter királynőn keresztül az Úr hatalmas szabadulást szerzett népének. Mikor úgy látszott, hogy nincs hatalom, mely meg tudná menteni őket, Eszter társnői bőjttel, imával és gyors lépésekkel a helyzet magaslatára emelkedve szabadulást szereztek népüknek.

Az ószövetségi időkben a nők Isten ügyére kiható tettei olyan leckékre tanítanak, melyek felkészítenek minket szembenézni mai munkánk vészterhes óráival. Mi is olyan válságos és súlyos helyzetbe kerülhetünk, mint Isten népe Eszter napjaiban. A megtért nők szerényebb helyzetekben is fontos szerepet tölthetnek be. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1140. o.

Akik imádkozó lelkülettel gondolkodnak, azok alkalmas időben szólni tudnak a hatáskörükbe tartozókhöz, mert Isten bölcsességet ad, hogy így szolgálják az Úr Jézust. „Bölcsesség megy a te elmédbe, és a tudomány a te lelkedben gyönyörűséges lesz. Meggondolás őrködik feletted, és értelem őriz téged.” (Péld 2:10–11) Ha kinyitja száját, bölcsen beszél, jóságos tanítás árad a nyelvéről. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 69. o.

Végül Kajafás jobb kezét az ég felé emelte, és ünnepélyes eskü formájában szólította meg Jézust: „Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Istennek fia?” (Mt 26:63)

Erre a felszólításra Krisztusnak feleletet kellett adnia; nem maradhatott csendben. Van idő, amikor hallgatni kell, de van idő, amikor meg kell szólalni. Eddig Jézus még nem felelt, nem szólalt meg, mert nem közvetlenül kérdezték meg. Jézus tudta, hogy amit most majd felelni fog a neki szegezett kérdésre, bizonyossá teszi számára a halált. A felszólítást azonban olyan valaki intézte hozzá a legfenségesebb Isten nevében, aki a nép legmagasabb rendű elismert hatósága volt. Krisztus nem akart mulasztást elkövetni a törvény iránti tisztelet megmutatása terén, még ennél többet is meg kellett mutatnia, hiszen az Atyához való kapcsolatát is ebben a kérdésben vonták kétségbe. Krisztusnak világosan ki kellett jelentenie isteni lényét és küldetését. – *Jézus élete*, 706. o.

December 19., kedd

Sátán ebben az időben Médó-Perzsia egyik tekintélyes emberének, a gátlástalan agági Hámánnak közreműködésével akarta megghiúsítani Isten szándékát. Hámán elkeseredetten gyűlölte a zsidó Márdokeust. Márdokeus nem tett neki semmi rosszat, csak egyszerűen nem volt hajlandó leborulni előtte. Hámánnak nem volt elég, hogy „csak Márdokeusra emeljen” kezét. Azt forralta, hogy „minden zsidót kipusztítson Ahasvérós egész birodalmából” (Esz 3:6).

Hámán hazugságaival félrevezette Xerxest, aki rendeletet adott ki a Médó-Perzsa Birodalom minden tartományában, „a népek között” „elszórtan és elkülönülten” élő összes zsidó lemészárlására (Esz 3:8). A rendelet meghatározott egy napot a zsidók kiirtására és vagyonuk elkobzására. Aligha volt a király annak tudatában, hogy milyen messze ható következményekkel járna e rendelkezés végrehajtása. Sátán, ennek a tervnek rejtett ösztönzője, megpróbálta a föld színéről eltüntetni azokat, akik megőrizték az igaz Isten ismeretét. – *Próféták és királyok*, 600. o.

Némelyek, akár Hámán, elfelejtik Isten áldásait, mivel Márdokeus lebeg a szemük előtt, s őt még nem alázták meg; mivel tele a szívük ellenségeskedéssel, gyűlölettel drága Megváltónk lelkülete, a szeretet helyett, aki drága életét adta ellenségeiért. Bár valljuk, hogy egy az Atyánk, és mind ugyanazon halhatatlan haza felé haladunk, hogy ugyanazon csodás hitnek örvendezünk, s ugyanazon velőnkig ható üzenetben bízunk – mégis sokan úgy marakodnak egymással, mint mennyi civakodó kölyök. [...]

Akik szeretik Istent, nem adhatnak szállást a gyűlöletnek vagy irigységnek... Ha teljes szívvel szeretjük Istent, akkor szeretni fogjuk gyermekeit is. Ez a szeretet az Isten Lelke. A mennyei életszentség az, ami valódi nemességet és méltóságot kölcsönöz a léleknek, ez olvasztja egybe életünket Mesterünkével. Nem számít, hány jó vonásunk van, bármennyire tiszteletre méltónak és kifinomultnak is tartjuk magunkat, ha lelkünket nem keresztelte meg az Isten és egymás iránti szeretet mennyei kegyessége, akkor hiányzik belőlünk az igazi jószág, akkor alkalmatlanok vagyunk a mennyre, ahol minden csupa szeretet, csupa egyetértés. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 4. köt., 222–223. o.

Isten maradék népe elleni végső rendelet nagyon fog hasonlítani ahhoz, amelyet Ahasvérus adott ki a zsidók ellen. Az igaz egyház elleneségei ma a szombat parancsát megtartók kis csoportjában Márdokeust látnak a kapuban. [...]

A törvényhozók meghajolnak a vasárnaptörvény követeléselei előtt, hogy ezzel népszerűsége tegyenek szert, és pártfogásban részesüljenek. De azok, akik félik Istent, nem fogadhatják el a Tízparancsolat egyik előírását sértő intézményt. Ezen a csatatéren vívja meg utolsó nagy harcát az igazság a tévelygéssel. Nem lehet kétség a harc kimeneteléről. Ma is, mint Eszter és Márdokeus korában, az Úr megvédi igazságát és népét. – *Próféták és királyok*, 605. o.

December 20., szerda

A megoldásra váró válság Esztertől gyors és megfontolt cselekvést igényelt. Mind ő, mind Márdokeus tudta, ha Isten nem tesz valami rendkívüli dolgot érdekükben, a saját erőfeszítésük hiábavaló. Eszter időt szentelt az Istennel – ereje forrásával – való bensőséges beszélgetésre. „Menj, és gyűjts össze minden zsidót, aki csak Súsánban található, és böjtöljetek értem! Ne egyetek, és ne igyatok három napig se éjjel, se nappal! Én is ugyanígy böjtölök szolgálóimmal, aztán bemegyek a királyhoz a törvény ellenére is. Ha elveszek, hát vesszek el!” (Esz 4:16)

A gyorsan pergő események – Eszter látogatása a királynál, az iránta tanúsított feltűnő jóindulat, a király és királyné lakomái Hámánnal, mint egyetlen vendéggel, a király nyugtalan álma, Márdokeus nyilvános kitüntetése, valamint Hámán gonosz mesterkedésének leleplezése utáni megalázása és bukása – mind a jól ismert történet összetevői voltak. Isten csodálatosan cselekedett bűnbánó népe érdekében. A király ellenrendeletet adott ki, amely megengedte a zsidóknak életük védelmét. „A futárok királyi postalovakra ülve lázas sietséggel” (Esz 8:14) juttatták el a birodalom minden részébe a királyi rendeletet, amely megengedte a zsidóknak, hogy védjék életüket.

„Minden egyes tartományban, minden egyes városban és helységben, ahova a király törvényes parancsa eljutott, örültek, vigadtak, lakomáztak és ünnepeltek a zsidók. Az ország lakossága közül sokan zsidókká lettek, mert elfogta őket a zsidóktól való rettegés.” (17. v.) – *Próféták és királyok*, 601–602. o.

Dániel ismerte a király rendeletét, mégis leborult Isten elé a Jeruzsálem felé nyíló ablaknál. Oly fontosnak tartja az Isten előtti könyörgést, hogy inkább feláldozza életét, mintsem lemondjon róla. Amiért Istenhez imádkozott, oroszlánok barlangjába vetették. A gonosz angyalok eddig elérték céljukat. Dániel azonban tovább imádkozik az oroszlánok barlangjában. Elfelelte-e Isten Dánielt a veremben? Eltúrte-e, hogy az oroszlánok felfalják? Dehogy túrte! Jézus – a menny hatalmas parancsnoka – elküldte angyalát, bezárta az éhes oroszlánok száját, nehogy bántsák Isten imádkozó emberét... Sátán és angyalai vereséget szenvedtek és dühöngtek. [...]

A hitből fakadó ima a keresztény nagy erőssége, s egész bizonyosan győz Sátán ellen. Ezért sugallja az ördög, hogy semmi szükségünk az imára. Irtózik szószólónk, Jézus nevétől, s amikor hozzá fordulunk segítségért, Sátán serege megriad. Ha elhanyagoljuk a könyörgést, Sátán malmára hajtjuk a vizet, mert könnyebben elhisszük hazug csodáit. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 1. köt., 295. o.

Mostantól kezdve az idők végezetéig Isten népe vegye komolyabban a dolgot, legyen éberebb, ne a saját, hanem Vezetője bölcsességében bízson. Tartsanak böjt- és imanapokat. Nem lehet megkövetelni a teljes tartózkodást az ételektől, hanem mértékletesen egyenek a legegyszerűbb ételekből. – *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 188. o.

December 21., csütörtök

Az elpusztításukra kitűzött napon „összegyűltek a zsidók Ahasvérós király összes tartományának a városaiban, és rátámadtak azokra, akik a vesztükre törtek. Senki sem tudott nekik ellenállni, mert a tőlük való rettegés fogta el az egész lakosságot. Isten hatalmas angyalokat bízott meg népe oltalmazásával, míg ők „életük védelmére” keltek (Eszk 9:2, 16). – *Próféták és királyok*, 602. o.

Isten felfedte, mi történik majd az utolsó időben, hogy egy nép felkészülhessen helytállni a harag és ellenkezés viharában. Akikhez eljutott az előttünk álló eseményekre figyelmeztető üzenet, azok ne üljenek nyugodtan, várva a közelgő viharra, megnyugtattva magukat, hogy az Úr majd betakarja hűségeseit a veszedelem napján. Ne semmittevés-

sel, hanem munkával és tántoríthatatlan hittel várjuk Urunkat! Nem annak van most az ideje, hogy jelentéktelen dolgokkal kössük le a gondolatainkat. Míg az emberek alszanak, Sátán serényen ügyködik, hogy Isten népe ne kaphasson kegyelmet és igazságot. [...]

Isten mindig munkálkodott népéért a végszükség idején, amikor a pusztulás elhárításának reménye a leghalványabb volt. A gonoszok és az egyház ellenségeinek cselszövése Isten hatalmának és gondviselésének fensőbbisége alá van rendelve. Isten hatni tud az államférfiak szívére, el tudja terelni a hűtlen emberek haragját az Istent, az Ő igazságát és népét gyűlölők dühöngését – mint ahogy a folyók medre is megváltozik, ha úgy rendel. A hívők imája megmozdítja a Mindenható karját. Aki a csillagok rendjét megszabja, aki parancsol a tenger hullámainak, ugyanaz a hatalmas Teremtő lép fel népe érdekében, ha hittel kéri erre. Megzabolazza a sötétség erőit, míg a figyelmeztetés eljut a világhoz, és míg azok, akik hallgatnak a figyelmeztetésre, felkészülnek a küzdelemre. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 452–453. o.

Ha több ima volna köreinkben, az élő hitet jobban gyakorolnánk, és kevésbé támaszkodnánk másra, hogy tapasztalatot közvetítsen nekünk, akkor a lelki értelmességben előrébb járnánk, mint ahol jelenleg vagyunk. Amire szükségünk van, az mélyen átélt, személyes szívbeli és lelki tapasztalat. Ekkor leszünk képesek megmondani, hogy Isten mit cselekszik, és hogyan munkálkodik. Élő tapasztalatra van szükségünk Isten dolgait illetően, és amíg ezekkel nem rendelkezünk, addig nem vagyunk biztonságban... Ha volt valaha is a történelmünkben olyan korszak, amikor szükségünk volt Isten előtt megaláznunk lelkünket egyen-egyenként, akkor az manapság van. Úgy kell Isten elé járulnunk, hogy hiszünk mindabban, amit ígért a szavában, és ezután mindazon világosságban és erővel felruházva járunk, amelyet ad nekünk. – *A keresztény nevelés alapjai*, 531. o.

December 22., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek a prédikátoroknak, „Isten időszerű üzenete” c. fejezet 95–96. o.; *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., „Előkészület az utolsó válságra” c. fejezet, 404–406. o.

13.

ISTEN MISSZIÓJÁNAK CÉLBA ÉRKEZÉSE

December 23., szombat délután

Isten elvárja, hogy Krisztus nevének viselői Őt képviseljék gondolatban, szóban és cselekedetekben. Gondolataik legyenek tiszták, szavaik és tetteik nemesek, hogy embertársaikat fölemelve közelebb vezessék őket az Üdvözítőhöz. A hetednapi adventisták kiemelt módon lettek a világ őrállóiul és a világosság hordozóiul rendelve. Rájuk Isten Igéjének csodálatos fénye ragyog. Akkor vajon milyen embereknek kellene lenniük? [...]

Szükség van arra, hogy a kegyelem mélységes munkát végezzen Isten gyermekeinek szívében. Kevesebb ének és több Krisztusnak kell megmutatkoznia népe között. Hatalmas próbák állnak előttünk. A Biblia vallásának kellene átszónie mindazt, amit teszünk és mondunk... és az isteni jelenlét illatának kellene áthatnia azt. – *In Heavenly Places*, 332. o.

Isten célja ma is az, mint amikor Izráelt kihozta Egyiptomból. Mikor a világ látja Isten jóságát, kegyességét, igazságát s a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor Isten jellemét látja. S mikor Isten törvénye ennyire meglátszik életükben, a világ is felismeri azok fenségességét, akik minden más népnél jobban szeretik, félik és szolgálják Istent. Az Úr szeme rajta nyugszik népének minden tagján. Terve van mindegyikükkel. Az a célja, hogy megkülönböztetett nép, szent utasításának gyakorlói legyenek. Isten mai népéhez ugyanúgy szól a szent ihletés szava, mint a régi Izráelhez szólt: „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te, téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld színén.” (5Móz 7:6) – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 12. o.

Népünknek elő kell készítenie az Úr útját. A Szentlélek irányítása mellett szintisztán hirdessük az örömhírt. Az élő folyó medré-

nek mélyülnie és szélesednie kell. Mindenfelől, közléről és távolról, Isten embereket hív el az eke szarva mellől, az üzleti élet különböző ágaiból, s tapasztalt munkások mellett neveli őket. Miután megtanultak eredményesen dolgozni, hatalommal hirdetik majd az igazságot. A csodálatos isteni gondviselés elmozdítja és a tengerbe veti a nehézségek hegyeit. Felhangzik a Föld lakói számára oly értékes üzenet, és meg is értik azt. Az emberek megtudják, hogy mi az igazság. A munka előre halad, amíg az egész világot be nem járja a figyelmeztető üzenet – és akkor jön el a vég. – *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 9. köt., 96. o.

December 24., vasárnap

Amint a világtörténelem végéhez közeledünk, különösképpen foglalkoznunk kell az utolsó időket érintő próféciákkal. Az újtestamentumi iratok utolsó könyve tele van igazságokkal, csak meg kell értenünk őket. Sátán sok ember lelki látását olyannyira elhomályosította, hogy örülnek, ha bármilyen indokkal elkerülhetik a Jelenések könyvének tanulmányozását. Krisztus azonban szolgálja, János által kinyilatkoztatta, hogy mi lesz az utolsó időben, és ezt mondta: „Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban.” (Jel 1:3)

„Az pedig az örök élet – mondta Krisztus –, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Miért van az, hogy nem látjuk meg ennek az ismeretnek az értékét? Miért nem égnék izzón ezek a dicsőséges igazságok a szívünkben, egész lényünket áthatva? Miért nem hirdetjük ezeket remegő ajakkal? – *Krisztus példázatai*, 133. o.

Az Úr így munkálkodik emberi eszközökön keresztül, akik egyesítik magukat Jézus Krisztussal. Akiknek élő bizalmuk van Krisztusban, majd miként Énok, Isten bennük lakozó jelenlétét érzékelik. Miért van az, hogy oly sokan vannak, akik bizonytalanságban, árváknak érzik magukat? Azért van, mert nem ápolják a hitet abban a drága bizonyosságban, hogy az Úr Jézus az ő bűnhordozójuk. Azok érdekében, akik áthágták a törvényt, Jézus magára vette az emberi természetet, és olyan lett, mint mi, hogy örök békénk és biztonságunk lehessen. Van Szószolónk a mennyben, és aki csak elfogadja Őt személyes Megváltó-

jának, nem marad árva, hogy viselje saját bűneinek átkát. – *Isten fiai és leányai*, 287. o.

Az egyház Isten elrendelt eszköze emberek megmentésére. Szólátra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy hirdessék nagy dicsőségét. Az egyház a letéteményese Jézus Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a „mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt” (Ef 3:10) Isten felmérhetetlen szeretetét. [...]

Isten megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá az Ő tudta nélkül. Műve ellen nem léphetett fel olyan ellenséges hatalom, amelyről nem lett volna tudomása. Minden úgy teljesedett, ahogyan előzőleg kinyilatkoztatta. Nem hagyta el gyülekezetét sohasem, hanem mindazt, ami bekövetkezett, előbb jövendölésekbe foglalta. Amit Szentlelke által a próféták egykor kijelentettek, az mind be is teljesedett. Isten véghezviszi minden szándékát. Trónjának alapzata: szent törvénye, és a sötétségnek semmiféle hatalma sem döntheti meg. – *Az apostolok története*, 9, 11. o.

December 25., hétfő

Isten Igéje kinyilatkoztatja az ember megváltásának csodálatos tervét, és azokat a kijelölt eszközöket, akiknek feladata kimenteni az emberiséget Sátán uralma alól. Látjuk Krisztust, üdvösségünk Fejedelmét, ahogy nyílt csatában, külső segítség nélkül győzi le a sötétség fejedelmét, és látjuk, ahogy győzelmet arat a mi érdekünkben. De azt is látjuk az Igéből, hogy e győzelem által nyílt meg a kegyelem ajtaja, a kegyelem forrása, és hogy mi, hűséges katonák is megvívhatjuk saját csatánkat az álnok ellenséggel, és Krisztus nevében győzhetünk. Minden embernek meg kell küzdenie a sötétség hatalmasságaival. Ifjat és időset egyaránt ostromol majd, és mindenkinek fel kell fognia a Krisztus és Sátán között dúló nagy küzdelem jellegét, és meg kell értenie, hogy ez őt személyesen is érinti.

Nem elég csupán az igazság intellektuális ismeretével rendelkezni. Isten Igéjének át kell hatnia a szívünket, hogy a Szentlélek ereje által elfoglalhassa az őt megillető helyet az életünkben.

Az akaratot összhangba kell hozni az Ige előírásaival, és nem csak az értelem, hanem a szív és a lelkiismeret erőit is egyesíteni kell az igazság elfogadása érdekében. – *That I May Know Him*, 192. o.

A tanítványoknak adott megbízás nekünk is szól. Ma ugyanúgy, mint akkor, a megfeszített és feltámadt Üdvözítőt kell felmagasztalni azok előtt, akik Isten és reménység nélkül élnek a világban. Az Úrnak szüksége van pásztorokra, tanítókra és evangélistákra. Ajtóról ajtóra kell hirdetni szolgálóinak az üdvösség üzenetét. Minden néphez, nyelvhez és nemzethez el kell vinni a hírt a Krisztus általi bűnbocsánatról. Ne erőtlenséggel, élettelen kifejezésekkel terjesszék az üzenetet, hanem világos, határozott, megindító szavakkal. Százan és százan várnak intésre, hogy mentse meg életüket. A világnak a keresztény ember életében kell a kereszténység erejét látnia. Nemcsak egyes helyeken, hanem az egész világon mindenütt szükség van az irgalom üzenetére. – *Az evangélium szolgálói*, 29. o.

Krisztus az „előtte levő öröm helyett keresztet szenvedett”. Meghalt a kereszten áldozatul a világért, mely áldozata révén Isten még nagyobb áldásában részesíthet: a Szentlélek ajándékában. Ez az áldás árad mindazokra, akik hajlandók elfogadni Krisztust. A veszendő világ a világegyetemben valaha volt legádázabb küzdelem harctere, amely a jó és a rossz, a menny és a pokol között zajlik. Ebben a küzdelemben minden embernek része van. Senki sem lehet semleges. Az emberek vagy elfogadják, vagy elutasítják a világ Megváltóját. Vagy Krisztus tanúi, vagy az Ő ellenségei. Az Úr felszólítja a zászlaja alatt álló gyermekeit, hogy hű katonaként vele együtt induljanak a csatába, hogy elnyerhessék az örök élet koronáját. Őket Isten fiaivá és leányaivá fogadta. – *Lift Him Up*, 253. o.

December 26., kedd

Krisztus evangéliumának el kell jutnia minden társadalmi osztályhoz, nemzethez, nyelvhez és néphez. Az embereket az evangélium fogja

egy nagy testvéri közösséggé egyesíteni. Egyetlen Példaképünk van, akit követnünk kell a jellemépítésben, s akkor mindannyian elsajátítjuk Krisztus képmását, és tökéletes összhangba kerülünk egymással. A nemzetek egyetértésben fognak élni Jézus Krisztusban, mivel ugyanaz a gondolat és ítélőképeség uralja őket, ugyanazon dolgokról fognak beszélni, és majd hangos szóval magasztalják Istent. A világ Megváltója ezt a munkát végzi értünk. Ha úgy fogadjuk el az igazságot, ahogy az Krisztusban lett kinyilatkoztatva, akkor a nemzeti előítélet és irigység eltűnik, és az igazság Lelke egybefogja az emberek szívét. Testvérekként fogjuk szeretni egymást, többre értékeljük majd embertársainkat, mint önmagunkat; jók, kedvesek, előzékenyek, alázatosak és szelídek leszünk, és készen állunk szeretettel és jó cselekedetekkel válaszolni, ha erre kérnek bennünket. – *Our High Calling*, 171. o.

A golgotai keresztet szemlélve nem kételkedhetsz Isten szeretetében és azon vágyában, hogy mindannyiunkat szeretne megmenteni. Megszámlálhatatlan világok sokasága dicsőíti Őt. A végtelen világ-egyetemben boldogság uralkodhatott volna akkor is, ha Isten hagyja elveszni ezt a világot a bűnében, csak hogy az elbukott ember iránt érzett végtelen szeretete folytán egyszülött, szeretett Fiát adta halálra, hogy az emberek megváltásban részesüljenek, és megszabaduljanak az örök pusztulástól. Látva ezt a szeretetet és Isten gondoskodását irántunk, legyen a válaszuk az, hogy minden erőnket Jézusnak szentelve bátran vállaljuk az Úr harcait. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy elveszítsük a lelkünket, nem engedhetjük meg, hogy bűnt kövessünk el Isten ellen. Az élet a dicsőség honában, az örök élet minden erőfeszítést megér. – *That I May Know Him*, 367. o.

Azok, akiket Krisztus megdicsér az ítéletben, lehet, hogy nagyon keveset tanultak, ismertek meg a hittudományból, de becsben tartották, ápolták az alapelveket. Az isteni Lélek befolyása útján áldássá lettek a körülöttük élők számára. Még a pogányok között is vannak olyanok, akik kinyilvánítják a jóság lelkületét. Mielőtt az élet szavai fülükbe jutottak volna, már megbarátkoztak a misszionáriusokkal, sőt saját életük veszélyeztetésével még szolgálatukra is voltak. A pogányok között vannak olyanok is, akik tudatlanul imádják Istent, akikhez a világosság még nem jutott el emberi közbenjárás, valamiféle segítség útján. Nos, ők mégsem pusztulnak el. Bár Isten írott törvényét nem ismerik,

de hangját már hallották, mikor szól hozzájuk a természetben, és így tették meg azt, amit a törvény megkövetelt tőlük. Munkálkodásuk nyilvánvaló bizonyítéka annak, hogy a Szentlélek már megérintette a szívüket, és felismerték, hogy Isten saját gyermekeinek ismerte el őket.

A népek és a pogányok közül a leginkább megalázottak mennyire meglepődnek, és milyen boldogok lesznek, amikor az Üdvözítő ajkáról ezeket a szavakat hallják fülükbe csengeni: „Amennyiben megcselekedtetek eggyel ez én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtetek meg.” (Mt 25:40) Milyen boldogság tölti be a végtelen Szeretet szívét, mikor azt látja, hogy követői meglepődéssel és örömmel kapják fel a fejüket az Ő jóváhagyást kifejező szavaira! – *Jézus élete*, 638. o.

December 27., szerda

Pál igyekezett a korinthusi hittestvéreket meggyőzni afelől, hogy ő és a vele együttműködő prédikátorok is csak emberek, akiket azonban Isten bízott meg az igazság tanításával. Megbízta őket, hogy művében mindannyian együtt munkálkodjanak; a munkájuk eredménye pedig szintén Istentől függ. A vitás kérdés, ami a különböző prédikátorok érdemei felől a gyülekezetben felmerült, nem Isten akarata, hanem annak következménye, hogy a megtéretlen szív tulajdonságai felülke-rekedtek. „Mert mikor egyik ezt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: én Apollósé, – nem testiek vagytok-é? Hát kicsoda Pál és kicsoda Apollós? Csak szolgák, kik által hívókké lettetek, és pedig amint kinek-kinek az Úr adta. Én plántáltam, Apollós öntözött, de az Úr adja vala a növekedést. Azért sem aki plántál, nem valami, sem aki öntöz; hanem a növekedést adó Isten.” (1Kor 3:4–7) – *Az apostolok története*, 273. o.

Pál apostol volt az első, aki Korinthusban az evangéliumot prédikálta; ő szervezte meg a gyülekezetet is. Ezt a munkát az Úr bízta rá. Isten utasítására később más munkások kerültek oda, akik Pál örökségébe léptek és helyét betöltötték. A magot öntözni kellett; ezt Apollós végezte. Ő lépett Pál munkájának nyomába, hogy oktasson és segítsen az elhintett mag fejlesztésében. Megnyerte az emberek szívét, azonban Isten adta a fejlődés lehetőségét. Nem emberi erő, hanem Isten ereje hozza létre a jellem átalakulását. Sem a magvetők, sem az öntözők nem növeszthetik a magot. Csupán Isten vezetése alatt munkálkodnak, mint általa elrendelt eszközök, mint művének munkatársai. Az elért ered-

ményért egyedül csak a Mestert illeti a tisztelet és dicséret. – *Az apostolok története*, 274. o.

Jézus szeretné kitörölni követőinek elméjéből a földi dolgokat, hogy a mennyei képmást véshesse oda, mert így egyé válhatnak Ővele, az Ő jellemét tükrözhetik, és dicsőíthetik azt, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta el gyermekeit. [...]

Az általunk ma ápolt jellem és magatartás dönti el örök sorsunkat. Mindenkinek el kell döntenie, hogy vagy a világosság városában akar együtt lakni Isten áldottaival, vagy a bűnösökkel akar a városon kívül maradni. A tetteinket vezérlő elveket jól ismeri a menny, és a cselekedeteinket is pontosan feljegyzi az emlékezés könyvébe. Ezek a feljegyzések mutatják majd meg, hogy kialakítottunk-e Krisztushoz hasonló jellemet, vagy hogy bölcs szüzeknek bizonyultunk-e? Erre a kérdésre még ma kell választ adnunk a jellemünk és a magatartásunk által. – *Reflecting Christ*, 303. o.

December 28., csütörtök

Krisztus elmondja, hogy mikor fog bekövetkezni eljövételének napja. Azt nem állítja, hogy minden ember megtér, hanem „az Isten országának ez az evangyélioma hirdettetik majd az egész világon, bizonyágul minden népnek; és akkor jön el a vég” (Mt 24:14). Ha hirdetjük az evangéliumot a világnak, akkor mi is siettethetjük Isten napjának eljöveteletét. [...]

Krisztus eljön nagy dicsőséggel a felhőkön. Fényes angyalok sokasága kíséri. Eljön feltámasztani a halottakat, és az életben maradt szenteket átváltoztassa dicsőségről dicsőségre. Eljön, hogy magához vegye mindazokat, akik szerették és a parancsolatait megtartották. Krisztus nem feledkezett meg sem gyermekeiről, sem a nekik adott ígéretekről. [...]

Még egy kevés idő, és meglátjuk a Királyt a maga teljes dicsőségében. Még egy kevés idő, és letöröl minden könnyet a szemekről. Még egy kevés idő, és „az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel” (Júd 1:24). – *Heaven*, 161–162. o.

Isten dicsó városának tizenkét kapuját a legnagyobb gyöngyök díszítik. Tizenkét különböző színű alapja van, s a város utcái tiszta aranyból

készültek. Isten trónjától szép, tiszta folyam ered, átlátszó, mint a kristály, s a megváltottak ihatnak az élet folyójának vizéből.

Minden arc visszatükrözi majd Megváltónk képmását. Nem láthatunk aggódó, bánkódó arcokat, mindenki vidám lesz ártatlan tisztaságában. Ott lesznek az angyalok a feltámadott hívekkel és vértanúkkal – minden korszak megváltottaival. A legnagyobb öröm, hogy ott lesz szeretett Megváltónk, aki szenvedett és meghalt értünk: neki köszönhetjük, hogy örülhetünk e boldogságnak és szabadságnak. Dicső arca fényesebb a napnál, megvilágosítja a gyönyörű várost, dicsősége mindent beragyog. – *Az én életem ma*, 357. o.

„Éjszaka nem lesz” Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket.” (Jel 22:5) A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A szent várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal nap nélküli világosságában élnek majd.

„Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma és a Bárány.” (Jel 21:22) Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. „Most tükör által homályosan látunk” (1Kor 13:12). Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai visszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. A közelében leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét. – *A nagy küzdelem*, 676. o.

